JOCELINE SLATER

Împotriva curentului

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Șoferul de taxi, o persoană corpolentă de circa cincizeci de ani, își observa din când în când clienta prin oglinda retrovizoare. Oare de ce această tânără fată părea atât de nefericită? Din cauza unui bărbat, cu siguranță, se gândi părăsind bulevardul pentru a se angaja pe o străduță. Tată a trei fete care aveau aproximativ aceeași vârstă cu pasagera, ghicea cu ușurință ce ascundeau ochii pierduți în gol, buzele strânse și cuta care brăzda fruntea netedă. Oare cine îndrăznise să facă să sufere o ființă atât de fermecătoare? Nu era de o frumusețe extraordinară, dar fața frumoasă în formă de inimă nu te putea lăsa insensibil.

Continuându-și examenul, șoferul notă că pasagera era îmbrăcată în rochie lungă de muselină strălucitoare. Fusese invitată la o recepție, concluzionă. Chemat într-un cartier elegant al orașului, bărbatul fusese surprins când văzuse ieșind o tânără fată singură din casa mare albă, în fața căreia se oprise. Văzând-o alergând spre mașină cu o mică sacoșă încăpătoare, avusese deja presentimentul că fugea din cauza unei

dureri din dragoste. Simți o anumită compasiune pentru ea. Acea sâmbătă seara nu-i purtase noroc.

Urmând indicațiile pe care i le dăduse cu o voce tremurătoare, câteva minute mai târziu parcă în fața unui grup de imobile aparent modeste. Răscoli o clipă în poșetă pentru a găsii bani și plăti prețul cursei.

– N-are rost, vă mulțumesc, murmură tânăra fată cu un zâmbet șters când șoferul îi propuse să-i ducă sacoșa până la ușa apartamentului.

Își însoți cuvintele cu un ușor gest din mână, apoi ieși din taxi și se îndreptă rapid spre singurul imobil în care strălucea lumină.

Cu o imperceptibilă ridicare din umeri, bărbatul cumsecade se resemnă s-o lase pe tânăra fată sorții sale și vehiculul demară. Îndepărtându-se, se gândea încă la ea. Cu siguranță, iubitul o va suna chiar a doua zi dimineață și totul se va aranja, presupuse. I-o dorea din toată inima tulburătoarei sale pasagere.

Dar Nicole Lockwood știa că lucrurile nu se vor petrece astfel. În timp ce urca cele două etaje care duceau la apartamentul în care trăia cu tatăl și cu sora sa mai mare, lacrimile îndelung reținute în venire în ochi. De un an, ieșea cu Julian Schafer. Familiile lor și toți prietenii erau convinși că se vor căsători. Însăși Nicole nu se îndoise niciodată că va fi soția lui Julian îndată ce acesta își va realiza ambițiile profesionale. Tânărul bărbat lucra pentru societatea "Rothwell și Smedley", un cabinet de avocați foarte cunoscut la Sydney. Nimeni n-ar fi putut fi mai mândru și mai fericit decât Nicole în ajun, când Julian îi telefonase pentru a o anunța că în sfârșit primise promovarea atât de mult dorită, în cadrul acelei societăți. În același timp, o invitase la recepția pe care o dădeau părinții săi, pentru a sărbători acest mare eveniment.

Nimic din cuvintele sale și nici în timpul drumului când venise ca de obicei s-o ia pe Nicole, nu-i permisese acesteia să prevadă îngrozitoarea decepție care o aștepta. Nu spusese nimic nici văzându-i sacoșa. Nicole lua întotdeauna niște lucruri pentru a dormi la familia Schafer, când dădeau o serată. Astfel, îl scutea pe Julian de plictiseala de a efectua un drum lung în plină noapte, pentru a o conduce. Nu, lașul nu spusese nimic. Cea care-i deschisese ochii Nicolei fusese Diana Rothwell în persoană, fiica marelui patron al societății, o blondă superbă cu silueta grațioasă și suplă. Tânăra fată nefericită descoperise brutal până unde îl împingea ambiția pe Julian. În timpul acestui ultim an, nu încetase să-i repete cât de mult o iubea... dar se va căsători cu Diana. Evident, nu se mulțumise să facă o muncă remarcabilă pentru a-și obține strălucita promovare. Se folosise de asemenea de farmecul său.

Nicole fusese cu adevărat picată din nori. La începutul seratei, simțise doar o ușoară agitație în timp ce cealaltă fată îl acaparase pe Julian. Apoi surprinsese frânturi de conversație. Cea mai mare parte dintre invitați vorbeau despre viitoarea căsătorie a lui Julian cu Diana ca de un lucru absolut sigur. Nicole se înfuriase. Profitând de rarele clipe în care Diana se îndepărtase de Julian, pentru a discuta cu prietenii, provocase o explicație. Cu obrajii îmbujorați de mânie și de indignare, se aruncase asupra tânărului bărbat:

– Dat fiind tot timpul pe care-l consacri Dianei, nu sunt mirată de reacția oamenilor. Toată lumea crede că vă veți căsători.

Izbucnise într-un râs fals degajat, sperând să primească o dezmințire.

– Știu, este fiica patronului.

Dar chiar ești obligat să dansezi cu ea toată seara? adăugase pe un ton glumeț.

În loc să se apere, Julian plecase capul, neîndrăznind s-o privească în ochi pe Nicole.

– Îmi pare rău, dar... având în vedere circumstanțele, trebuie... să-i țin companie.

– Asta face parte din atribuțiile noului asociat al domnului Rotwell? îl întrebase pe un ton ironic.

– Nu, eu...

Julian tușise pentru a-și drege glasul și fața i se îmbujorase într-un mod foarte elocvent.

– Nu, trebuie să te informez despre intențiile mele. I-am cerut Dianei să devină... soția mea. Îți voi vorbi despre asta și...

– Soția ta! exclamase Nicole, complet năucită de această veste. Dar cum ai putut... în timp ce tu și cu mine....?

– Noi n-am decis nimic amândoi, Nicky, nu-i așa? se grăbise să-i șoptească.

Căutase cu stângăcie scuze pentru comportarea sa de neiertat!

– Nu ne-am luat angajamente unul față de celălalt. N-am discutat niciodată serios despre viitorul nostru, recunoaște-o.

Nicole rămăsese fără glas. Își amintea că își scuturase capul cu neîncredere. Nu era posibil! Într-o secundă, viața își pierduse orice sens pentru ea. Fusese trădată, ridiculizată, înșelată! Julian dăduse dovadă de o rea-credință incalificabilă, pretinzând că nu se angajaseră unul față de celălalt. Și nemulțumit că se arătase atât de necinstit, mai găsise îndrăzneala să se despartă în public, într-un mod incredibil de impertinent.

– Îți repet că vom vorbi...

Demnitatea venind în ajutorul Nicolei, aceasta îl întrerupsese cu fermitate, fără să-i arate în ce măsură fusese rănită și umilită.

– De ce ai așteptat atât de mult? De ce m-ai pus atât de brutal în fața faptului împlinit?

– Pentru că nu te-am văzut de când am luat această decizie și n-am vrut să te anunț la telefon.

– Consideri că tocmai am aflat în cele mai bune împrejurări? îi strigase.

Chipul său exprimase în acea clipă un profund dispreț pentru bărbatul pe care până atunci îl iubise atât de mult.

– Cel puțin am avut posibilitatea să încerc să mă explic. Aș vrea să te fac să înțelegi...

Nicole îl întrerupsese din nou:

– Ar fi trebuit să-mi vorbești când ai venit să mă iei! Ți-a fost teamă că voi pretinde dovezi, că nu te voi crede pe cuvânt? Trebuia să mă conduci până aici?

Ochii ei mari albaștri se umpluseră brusc de lacrimi.

– Ți-ai imaginat că voi petrece noaptea la voi, ca de obicei, după ce am descoperit că te vei căsători cu Diana? Dumnezeule, Julian, oare ce fel de bărbat ești? Nu te-aș fi crezut niciodată capabil de o asemenea comportare!

– Ascultă, îmi pare cu adevărat rău, n-am prevăzut că evenimentele vor lua această întorsătură, declarase Julian, vizibil în lipsă de argumente. Credeam că...

– Ai face mai bine să crezi că ești un laș! N-ai avut curajul să-mi spui adevărul la timp.

Ai amânat mereu clipa în care să-mi vorbești și n-o făceai nici acum, dacă nu erai obligat și forțat!

– Nu, cum mă poți judeca atât de rău?

– Cum?

Izbucnind într-un râs amar, nu catadicsise nici măcar să-i răspundă. Apoi Julian se pierduse în explicații puțin convingătoare, cărora Nicole nu le acordase prea multă atenție. Nu se mai gândise decât să fugă, să dispară departe de toți acei oameni. Julian o părăsise pentru alta, în cel mai odios mod pe care-l putea concepe. Comportamentul său fusese sub orice critică. Nicole trebuise să privească faptele în față, așa dureroase cum fuseseră pentru ea. În situația sa, singura soluție fusese să-și arate cât mai puțin posibil durerea și consternarea.

Ajungând pe palierul apartamentului, Nicole își șterse ochii și, înainte de a introduce cheia în broască, aruncă o privire la micul ceas de aur. Din fericire, era trecut de miezul nopții și scoase un oftat de ușurare. Tatăl și sora sa cu siguranță dormeau și nu va fi supusă unei avalanșe de întrebări. Asta îi dădea un scurt răgaz. Din păcate, mâine va trebui să povestească de ce nu-și petrecuse, ca de obicei, noaptea la familia Schafer. Până atunci, spera să găsească puțină liniște.

Închizând foarte ușor după ea ușa de la intrare, se furișă în liniște pe culoar. Apartamentul nu avea decât două camere și tatăl Nicolei dormea în salon pe o canapea extensibilă, în timp ce ea împărțea singurul dormitor cu sora sa Cynthia. Se instalaseră în acest apartament cu o lună mai înainte și acest aranjament penibil, din fericire nu era făcut pentru a dura. Cynthia se va căsători în opt zile și, o săptămână mai târziu, domnul Lockwood trebuia să plece din Sydney pentru a începe o nouă slujbă.

Era născut la țară și acolo trăise până la moartea soției sale. Când se produsese tristul eveniment, Nicole avea șase ani și Cynthia zece. Bryce Lockwood se hotărâse să vină să locuiască în oraș, pentru a se apropia de soacra sa. Își dorise într-adevăr o prezență feminină pe lângă copilele sale. Pentru Nicole și Cynthia, trecerea de la țară la oraș nu pusese nici o problemă. În schimb, pentru Bryce Lockwood reprezentase un imens sacrificiu. În interesul fiicelor sale, consimțise de bunăvoie să renunțe la stilul de viață care-i plăcea. Bryce era făcut să trăiască în natură, în spații largi și de când fetele ajunseseră la vârsta adultă, se gândise să se întoarcă acolo unde se simțea bine.

Cynthia și Nicole înțelegeau perfect dorința tatălui lor. În consecință, îl încurajaseră să răspundă imediat la un anunț apărut într-un ziar. Se cerea un intendent pentru o proprietate vastă în nord-vestul Australiei. Bryce considerase nule șansele sale de succes, după toți anii petrecuți la oraș. Se dusese fără convingere la întrevederile fixate de societatea însărcinată cu recrutarea. Surpriza fusese cu atât mai plăcută când aflase că-i fusese acceptată candidatura.

Gândindu-se la evenimentele din acele ultime zile și mai ales la cele din ultimele ore, Nicole se dezbrăcă în baia mică, își făcu rapid toaleta și îmbrăcă o cămașă de noapte scurtă, în carouri roșii și albe, pe care o luase la familia Schafer. Nu-i mai rămânea decât să se strecoare în cameră și se rugă să n-o trezească pe Cynthia. Înainte de a intra în încăpere, se opri în fața oglinzii mari de pe culoar și se privi cu deznădejde.

Oare cum putea să rivalizeze cu Diana Rothwell, frumoasa blondă cu trup zvelt, fiica patronului de la "Rothwell și Smedley?" Situația tatălui său nu era nici pe departe atât de importantă și în plus, Nicole

se îndoia brusc de propriul farmec. Părul întins și șaten îi păru foarte comun. Găsea expresia ochilor săi albaștri prea copilărească. Pistruii de pe nas o contrariară și fu dezamăgită de conturul buzelor, după ea neinteresant. Se gândi cu gelozie la fizicul rafinat al Dianei. Desigur, Nicole se putea lăuda că avea un trup cu proporții perfecte, dar era insuficient. Cea care i-l furase pe Julian era mai înaltă decât ea și de mii de ori mai elegantă.

În schimb, sora sa Cynthia ar fi putut susține comparația cu frumoasa sa rivală. Silueta ei înaltă și delicată, cu trăsăturile regulate ale feței, minunatul păr castaniu-roșcat și ochii mari de culoare închisă și foarte expresivi îi permiseseră de altfel să se lanseze într-o carieră de manechin. De șase ani, fotografii și-o disputau și nu se temea de concurența nici unei femei, nici măcar a celei mai seducătoare blonde! Din nefericire, nu era și cazul micuței Nicky, pe care mulți oameni o considerau încă o copilă. O luau atât de puțin în serios, încât nici nu se hotărâseră să-i spună Nicole. Oare când o vor trata ca pe o femeie? Poate nu era nimic uimitor că Julian o preferase pe Diana.

Își mușcă buzele care tremurau. Pe ascuns, lacrimile îi umplură din nou ochii. Înainte de a deschide ușa camerei stinse lumina de pe culoar și intră în vârful picioarelor. Oh, cum blestema ambiția care i-l răpise pe Julian! De ce nu se mulțumise acesta cu funcția pe care o ocupase până acum? L-ar fi iubit la fel de mult dacă rămânea pe un post mai puțin important. Ieri, era încă atât de fericită și acum, era complet disperată. O durere care zvâcnea îi chinuia pieptul. Ce se va întâmpla cu ea? Speriată, văzu trecându-i prin imaginație, zilele goale ale viitorului său. De ce, de ce îi jucase destinul o festă atât de urâtă?

Obloanele închise cufundaseră camera într-un întuneric deplin.

Doar zgomotul regulat al unei respirații trăda prezența Cynthiei. Nicole se strecură ușor în pat, având grijă să rămână pe partea sa. Când își simți sora mișcându-se, se sperie. Din fericire, aceasta rămase aproape imediat nemișcată și-și reluă respirația ritmică. Nicole lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Închise ochii și strânse foarte puternic pleoapele în speranța de a alunga imaginile care o chinuiau. Nu, nu trebuia să se mai gândească nici la Julian, nici la Diana. Trebuia să-și golească mintea. Nereușind, adormi până la urmă doar când o învinse oboseala. În visul pe care-l avu, Julian n-o mai părăsise. Nicole plângea și tânărul bărbat venea spre ea pentru a o lua în brațe. Se cuibări lângă el, căutând confortul și siguranța la pieptul său, oferindu-și buzele sărutărilor lui. Era din nou fericită.

Dimineață, părăsi cu greu lumea fermecată în care Julian o iubea încă. Nu voia să se trezească. Ochii refuzau să se deschidă și trupul se întinse languros. Pe jumătate adormită, mai simțea brațele lui Julian în jurul taliei și umărul său sub obrazul ei. De ce nu putea rămâne astfel la nesfârșit? Iluzia era atât de persistentă.

Dacă n-ar fi știut că visa, ar fi jurat că se afla în brațele lui Julian. Avea realmente impresia că-i atinge pielea caldă cu vârful degetelor. Da, îl atingea... Dar!... Nu-și împărțea mângâielile în gol! Își dădu brusc seama de prezența unui trup solid lângă al său, un trup mai musculos decât al lui Julian!

Ca și când ar fi primit un duș rece, se trezi brusc într-o secundă și vru să se îndrepte într-o mișcare de panică. O mână mare îi înăbuși cu brutalitate strigătul care era gata să-i iasă din gură. Ochii refuzau să creadă ce vedeau. Nicole era culcată alături de un bărbat lat în spate... care-i era complet necunoscut!

– Înainte de a striga după ajutor, permite-mi să mă prezint, declară acesta adresându-i un zâmbet amuzat, care-i dezveli dinții de un alb strălucitor pe fața bronzată. Sunt Lang Jemieson, noul patron al tatălui dumitale... Presupun că ești Nicole, cea mai mică dintre fetele Bryce? Cum tatăl dumitale credea că nici una dintre voi nu va dormi aici, aseară mi-a oferit cu amabilitate camera, pentru a mă scuti să mă întorc la hotel, în cealaltă parte a orașului. Înțelegi acum motivul prezenței mele?

Nicole dădu din cap. Era încă uluită, dar acele explicații o liniștiseră. O puternică nemulțumire o incită totuși să se zbată cu furie pentru a îndepărta mâna interlocutorului său. Apoi se îndepărtă repede de acel bărbat a cărui atingere reușise s-o tulbure până și în somn. Jenată la ideea că era îmbrăcată într-o cămașă de noapte transparentă, își ridică cearșaful sub bărbie.

– Domnule Jamieson, exclamă Nicole pe un ton ofensat, ați fi putut avea decența să mă preveniți când m-am culcat.

Nu se putu stăpâni să se înfioare la amintirea a ceea ce simțise strângându-se lângă el.

– Puteați să bănuiți, continuă tânăra fată cu un aer demn, că mă gândeam să mă întind alături de sora mea.

Bărbatul își înnodă liniștit mâinile sub ceafă și se aruncă pe spate pe pernă. Părea perfect în largul său și îndrăznea chiar să-și ațintească o privire zeflemitoare asupra Nicolei.

– Serios? Iartă-mă dacă mă înșel, dar am avut impresia că nu m-ai luat drept Cynthia... ci drept un anume Julian!

O expresie îngrozită trecu peste fața tinerei fete, în timp ce înțelese în sfârșit:

– Vrei să spui că... n-am visat! Dumneata erai cel care... dumneata erai...!

Incapabilă să ajungă la capătul frazei, își măsură interlocutorul cu dispreț.

– Ca toți bărbații, desigur te-ai grăbit să profiți de ocazie!

– În nici un caz, iubito, replică bărbatul pe un ton ironic. Mi se pare că dumneata nu reușeai să dormi. Dacă nu te ajutam să adormi, ai fi petrecut o noapte foarte neplăcută și ai fi stricat-o și pe a mea!

– Poate trebuie să-ți mulțumesc! îl ironiză Nicole. Află că în aceste împrejurări, aș fi preferat de departe să nu închid ochii o secundă!

– Mărturisesc că m-am gândit la asta, dar chiar te arătai dornică să mă iei drept un altul. Nu sunt bărbatul care să decepționeze femeile, să știi.

Zâmbetul ușor, intenționat încărcat de aluzii la comportamentul Nicolei din timpul nopții, o aruncă pe tânăra fată într-o furie nebună.

– Înfumuratule... îți imaginezi că-l poți înlocui pe Julian! replică aceasta cu o voce alterată de mânie.

Respira greu și cearșaful se ridica neregulat pe pieptul său.

– El n-ar fi recurs niciodată la mijloace atât de josnice de a ține o femeie în patul său! adăugă.

O mână frumoasă i se înfipse imediat în păr și-i trase capul pe spate. Înainte de a avea timp să înțeleagă, era din nou întinsă orizontal pe pat și o față amenințătoare se aplecă asupra ei.

– Obraznică mică, bombăni bărbatul, înainte de a profera acuzații atât de stupide la adresa mea, ai face mai bine să-ți amintești starea în care te-ai culcat! Aveai nevoie de tandrețe și consolare și ți le-am dat, punct!

Crede-mă, n-am visat niciodată să dorm lângă o femeie care plânge. Este foarte captivant!

În sfârșit, îi dădu drumul Nicolei și aceasta găsi puterea de a exclama:

– În acest caz, ieși din patul meu!

Bărbatul își înclină capul brunet în semn de acceptare:

– Cu plăcere.

În timp ce se ridica, tânăra fată îi întoarse spatele.

Un reflex nestăpânit de politețe o îndemnă să-i indice pe un ton tăios, împotriva voinței ei:

– Vei găsi în dulap halatul plușat de baie al tatălui meu. Dacă ai nevoie, pune-l.

– Mulțumesc.

Bărbatul răspunse pe un ton la fel de puțin amabil ca al său. Câteva clipe mai târziu, se îndreptă spre ușă, îmbrăcat cum îi oferise Nicole, cu halatul de baie bleumarin. Cu mâna pe clanță, se întoarse spre tânăra fată pentru a o întreba ironic:

– Trebuie să-i spun tatălui dumitale că am dormit împreună sau preferi să-i anunți singură vestea?

Nicole nu mai dorea să rivalizeze în ironie cu acest bărbat. Se gândi la Julian și, în timp ce suferința care-i dăduse răgaz pe timpul nopții renăștea în ea, își privi interlocutorul cu o oboseală amestecată cu amărăciune:

– Fă ce găsești cu cale, domnule Jamieson. Ești bărbat, dumneata hotărăști!

Acesta avu îndrăzneala să izbucnească în râs. Era un râs grav și melodios, plăcut de auzit, trebui să recunoască Nicole.

– Curaj, Nicky, te vei descurca! Durerile din dragoste nu durează toată viața, afirmă el.

– Oh, du-te naibii! replică tânăra fată, exasperată de lipsa sa de tact.

Se vârî sub cearșafuri, nemaiarătându-i interlocutorului său decât creștetul capului blond.

– Crezi că sunt dispusă să ascult lecții de morală? mormăi Nicole.

– Nu, de altfel ți-ar trebui un leac mai eficace pentru a te împiedica să-ți plângi de milă, răspunse bărbatul fără să se tulbure. Dacă nu-ți vii în fire, tatăl dumitale va fi foarte ușurat să plece departe peste cincisprezece zile.

Nicole se ridică încă o dată, în intenția de a-l pune la locul său pe acest personaj odios, dar părăsise deja camera. Căzu apoi pe pernă, cu un oftat. Julian o părăsise. Oare asta nu-i dădea dreptul să-și plângă puțin de milă? De obicei se arăta curajoasă și nu făcea mofturi. Dar de data aceasta considera că avea toate motivele să plângă și să se lamenteze. Bărbatul pe care-l iubea, se va căsători cu altă femeie. Acest fapt constituia el însuși o crudă încercare. Și în plus, Julian o trădase în modul cel mai laș și mai rușinos posibil.

Cât despre tatăl său, spera că-i va înțelege durerea, că se va arăta mai omenos și mai răbdător decât acest domn Lang Jamieson. După câte înțelesese, o luase în brațe cu singurul scop de a-i permite să adoarmă... și cu aceeași ocazie să poată dormi și el. Ce monstru fără inimă! Ar fi plătit scump pentru a-l vedea suferind într-o zi cum suferea ea. Dar prefera să renunțe la această plăcere și să nu-l mai întâlnească niciodată. Iată cel puțin un bărbat care nu-i va lipsi. Absența sa nu risca să-i alunge somnul. Și totuși, admise fără tragere de inimă, o ființă ca el trebuia să repurteze multe succese pe lângă femei. Revăzându-l în

gând, Nicole recunoscu că era frumos și avea farmec. Era un bărbat frumos, bine clădit și viguros. Îi dădea aproximativ treizeci de ani și se miră că patronul tatălui său era atât de tânăr. În timp ce se gândea, îi apăru în imaginație cu părul negru, ușor ondulat și ochii căprui cu puncte aurii. Nasul drept și bărbia pătrată, indicând dinamism și voință, compuneau o față cu trăsături ferme și distincte. Gura bine conturată știa să zâmbească într-un mod care făcea să bată inimile femeilor, iar Nicole tocmai avusese această experiență.

Tânăra fată gemu și închise ochii. Analizând fizicul acestui bărbat, nu încetase să-l compare cu al lui Julian. Nu se puteau imagina două ființe mai deosebite. Aspectul bărbătesc și pielea bronzată ale lui Lang Jamieson erau în opoziție frapantă cu Julian, cu silueta sa foarte delicată, ochii albaștri și părul blond.

Când Nicole consideră că invitatul tatălui său dispusese de timp suficient pentru a-și face toaleta, se ridică și îndrăzni să iasă din cameră. Tatăl său va fi uimit văzând-o.

Spera să-i poată explica motivele întoarcerii sale premature, după plecarea lui Lang Jamieson. N-avea nici cea mai mică intenție să se umilească mai mult povestind în fața lui, în amănunt, trista poveste a trădării lui Julian.

La familia Lockwood, micul dejun era lăsat duminica la inițiativa fiecăruia. Bryce Lockwood și fiicele sale mâncau ce le plăcea, la ora pe care o alegeau. Dar în onoarea invitatului său, Bryce pusese masa în acea zi. O văzu pe Nicole trecând prin fața ușii de la bucătărie și o interpelă:

– Lang tocmai mi-a spus că ați dormit împreună, fără să știți, făcu el încruntându-se. N-ai aprins lampa de pe noptieră, înainte de a te culca?

Nicole își aruncă părul pe spate și ridică din umeri. Un zâmbet silit i se contura pe buze.

– Dacă aș fi aprins-o, n-am fi fost pe cale să discutăm acest subiect! replică, încercând să dea dovadă de umor. Dar era foarte târziu când m-am întors și nu voiam s-o trezesc pe Cynthia. Cum aș fi putut să ghicesc că persoana care dormea în cameră nu era sora mea?

Curiozitatea îi animă chipul.

– Apropo, unde este?

– Clark i-a telefonat exact după plecarea ta, răspunse Bryce Lockwood. I s-a stabilit în ultimul moment o ședință de luat vederi la mare și i-a propus surorii tale să-l însoțească pentru a profita de plajă în timpul weekendului.

– Este o idee bună, făcu Nicole.

De trei ani, Clark Rutherford era fotograful atras de Cynthia. Și sâmbăta următoare îi va deveni soț. Fără să-i lase tatălui său timpul de a reveni la ea, Nicole se eschivă și se duse în baie. Îndată ce trase zăvorul, scoase un oftat de ușurare. Reușise să mai câștige puțin timp.

Totuși, fu ultimul său răgaz. Când ieși, după ce făcuse un duș și îmbrăcase o rochie roz ușoară, tatăl îi puse întrebarea fatidică:

– De ce te-ai întors noaptea trecută, Nicky? Credeam că trebuia să rămâi la familia Schafer, ca de obicei.

– Aveam într-adevăr intenția asta, răspunse Nicole, teribil de stânjenită, așezându-se pentru micul dejun.

Își ținea ochii ațintiți asupra tatălui său pentru a nu întâlni privirea lui Lang Jamieson, care era așezat la masă în fața sa și o supraveghea cu atenție.

– A fost... o schimbare de program și... m-am întors.

– Presupun că Julian vine să te vadă astăzi?

În încurcătura sa, Nicole se ridică pentru a căuta în dulap un bol de care nu avea deloc nevoie.

– Nu, nu va veni astăzi, spuse ea cu o voce șovăitoare.

"Nu va mai veni niciodată", îi strigă cu cruzime o voce în sinea sa.

– De ce? adăugă tânăra fată. Aveai nevoie să-l vezi?

– Aș fi vrut să-i vorbesc despre contractul de închiriere al apartamentului, explică Bryce Lockwood. Știi că nu sunt de acord cu anumite clauze, în special cu cea referitoare la termenii în care proprietarul poate să ceară părăsirea locului. Sora ta se căsătorește și eu plec, la rândul meu.

Nu vreau ca proprietarul să te poată da afară, avertizându-te numai cu câteva zile înainte. Nu este așa ușor să găsești o locuință decentă în vremea noastră.

Nicole își începu baconul și-i zâmbi cu un aer liniștit tatălui.

– Haide, tată, am douăzeci și unu de ani, nu mai trebuie să te îngrijorezi pentru mine. Oricum, date fiind mijloacele mele, nu ne putem permite să-l necăjim pe proprietar. N-am cu ce să plătesc un apartament în care termenele să fie mai lungi.

– Crezi că-i risipești tatălui dumitale temerile cu asemenea cuvinte? strecură Lang Jamieson pe un ton de reproș.

Nicole îl fulgeră cu privirea, deoarece se amesteca într-o problemă care nu-l privea. În schimb, Bryce îi fu recunoscător că-i ținuse partea.

– Dacă n-aș fi știut că Julian și cu tine vă veți anunța curând logodna, ți-aș fi cerut să lași totul și să pleci cu mine.

– Și ce să fac la țară? replică tânăra fată.

Izbucni în râs, ca și când găsea ideea foarte comică.

– Un profesor de natație ca mine n-ar fi câtuși de puțin la locul său în mijlocul câmpiilor! adăugă, încercând să-l conducă pe tatăl său spre un subiect mai puțin personal.

– Sunt orașe nu departe de casa mea, declară Lang Jamieson cu o amabilitate încărcată de ironie. De altfel, tocmai îi spuneam tatălui dumitale aseară, că de-abia s-a construit o piscină foarte modernă la Nullegai și se caută o persoană care să aibă calificarea dumitale.

– Va fi foarte ușor să găsești una, oameni care au aceeași diplomă ca mine sunt pe toate drumurile, răspunse Nicole foarte repede, pe un ton suav, pentru a pune capăt unei eventuale reacții din partea tatălui său.

Din păcate, Lang Jamieson rosti cuvintele de care se temea.

– Oamenii aceia despre care vorbești n-au un motiv atât de bun ca dumneata să plece din Sydney.

Se întrerupse și se prefăcu că-și amintește ceva:

– Oh, dar uitasem! Dimpotrivă, ai un motiv excelent să rămâi în acest oraș. Din câte mi-a povestit tatăl dumitale, am înțeles că ai intenția să-ți urmezi sora la biserică de acum... în cât timp?

Pusese întrebarea pe un ton atât de prefăcut nevinovat, încât Nicole i-ar fi aruncat cu plăcere ouăle fierbinți în față.

Blestemat indiscret! Știa bine că toate planurile sale erau nimicite, sau cel puțin bănuia! Lăsă capul în jos și părul îi căzu pe față, protejând-o ca o perdea.

– Bărbatul este cel care hotărăște! exclamă cu răceală, repetând cuvintele ironice pe care i le adresase deja lui Lang Jamieson. Sunt sigură că ești conștient de prerogativele dumitale masculine, ca și ceilalți, domnule Jamieson!

– Ce ți se întâmplă, Nicky? Nu-mi recunosc fetița!

Bryce Lockwood își trecu un braț musculos în jurul umerilor săi și o strânse lângă el.

– Ce nu este în ordine, draga mea? Te-ai certat aseară cu Julian?

Cât de fericită ar fi fost Nicole dacă ar fi fost o simplă ceartă!

– Nu, nu, nu chiar.... murmură, evitând să întâlnească privirea tatălui său.

Lacrimile trădătoare începură totuși să-i curgă pe obraji.

– Dar plângi! exclamă Bryce Lockwood.

– Cu siguranță are praf în ochi, afirmă Lang Jamieson.

"Dar mai taci, pisălog blestemat!" strigă în sinea sa Nicole. Își ațintă asupra sa o privire furibundă, care-i dădea exact același ordin. Apoi tatăl său îi luă fața în mâini cu mare blândețe și ochii săi de culoare închisă, atât de asemănători cu ai Cynthiei, îi cercetară mina răvășită.

– Ai încredere în tatăl tău. Cu siguranță te pot ajuta, oricare ar fi problema, îi propuse cu o voce tandră.

Nicole își șterse ochii și obrajii și-și privi tatăl cu profundă afecțiune. Sărmanul bărbat drag! De la moartea soacrei sale, fusese deseori descumpănit. Încă nu știa cum să reacționeze când fiicele sale veneau acasă cu dureri și dificultăți. De data aceasta, Nicole era convinsă dinainte că nu putea face nimic pentru ea.

– Nu este mare lucru de spus, făcu ea cu un zâmbet jalnic. Julian și cu mine ne-am... despărțit, atâta tot.

– Atâta tot!

Bryce Lockwood rămase cu respirația tăiată.

– Dar credeam... De ce? Totul părea să meargă atât de bine când a venit aseară să te ia!

– Ei da, uneori viața ne rezervă surprize! exclamă Nicole pe un ton cât mai detașat posibil.

Ridică neglijent din umeri și continuă să mănânce ca și când conversația n-o tulbura deloc. Tatăl său aștepta explicații mai amănunțite. Își dădu brusc seama că să facă atâta mister era stupid. Lang Jamieson știa deja, sau cel puțin bănuia, festa urâtă pe care i-o jucase destinul. Respiră profund, apoi declară dintr-o suflare:

– Julian se va căsători cu Diana Rothwell.

– Rothwell! Este vorba de Rothwell de la societatea "Rothwell și Smedley?"

– Exact.

– Ah, înțeleg! Astfel a obținut atât de rapid strălucita sa promovare! Oh, ipocritul, mincinosul, imoralul!

Expresia lui Bryce Lockwood se întunecase.

– De ce nu te-a anunțat când a telefonat săptămâna asta, sau înainte de a te lua cu el?

– Nu știa cum să facă să-mi anunțe vestea, explică Nicole punând niște felii de pâine la prăjit.

Bryce Lockwood avu o mișcare de mânie atât de brutală, încât scaunul scârțâi pe dalele din bucătărie.

– Așadar, în timp ce ieșea cu tine, mormăi acesta pe un ton dezgustat și disprețuitor, îi făcea curte fiicei patronului, pentru a-și realiza mai repede ambițiile! I-aș suci cu plăcere gâtul!

– În aceste împrejurări, văd cel puțin o compensație. Grijile dumitale, Bryce, nu mai au nici o rațiune, declară Lang Jamieson.

Două priviri intrigate se ațintiră asupra lui.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Bryce Lockwood.

– Ei bine, tocmai ți-ai exprimat teama de a o lăsa pe Nicole singură la Sydney. Nu mai trebuie să rămână aici.

Cu un zâmbet, la expuse ideea sa strălucită:

– Poate pleca împreună cu dumneata, cu atât mai mult cu cât la Nullegai o așteaptă o slujbă pe măsură.

Nicole tuna și fulgera în sinea sa. Acum înțelegea de ce Lang Jamieson o obligase să vorbească în fața lui despre despărțirea de Julian. Nu, nu-i era milă de ea și nici nu căuta să-i facă un serviciu tatălui său! Avea nevoie de un instructor de înot la Nullegai, și Nicole era pur și simplu o afacere. Lui Lang Jamieson nu-i lipsea abilitatea pentru a ajunge acolo unde dorea, dar se ostenea în zadar. Nicole nu va intra în jocul său.

– Crede-mă, domnule Jamieson, apreciez la justa lor valoare generoasele dumitale eforturi de a-mi organiza viitorul. Îmi pare rău să te dezamăgesc, făcu tânăra fată lăsând să se vadă ironia sub amabilitatea sa, dar n-am nici cea mai mică intenție să demisionez din postul excelent pe care-l ocup aici... și mai ales pentru a mă îngropa în orășelul dumitale, Nullegai!

O licărire de mânie și de dispreț apăru în ochii lui Lang Jamieson.

– Fără îndoială, nutrești în taină speranța de a-l recuceri pe don Juanul dumitale!

– Oh nu, în nici un caz, să nu crezi asta!

Îi făcu plăcere să-l anunțe cu dispreț:

– Acum, nu mai am nici o iluzie referitoare la bărbați. Am înțeles. Să meargă să-și spună minciunile altor sărmane victime, eu nu mă voi mai lăsa niciodată înșelată.

Bryce Lockwood își privi dezolat fiica.

– Ascultă, draga mea, nu trebuie să te înăcrești din cauza unei experiențe nefericite.

Îi dădu o palmă ușoară de încurajare pe spate și continuă pe un ton convingător:

– Nu toți bărbații sunt ca Julian și să știi că Lang tocmai a avut o idee bună! Pentru moralul tău, o schimbare radicală ar fi salutară.

Nicole scoase feliile bine aurite din aparat.

– Ah, să văd locuri și fețe noi! îl luă peste picior.

– Ar fi putut să fie mai rău! replică Lang Jamieson cu ironie egală.

Tânăra fată ridică bărbia într-un gest de sfidare. Dacă acest bărbat se încăpățâna să se amestece în treburile sale, nu va întârzia să-l pună la locul său.

– Nullegai nu este centrul pământului pentru că trăiești dumneata acolo! replică prompt.

– Ajunge, Nicole, nu înțeleg de ce ești atât de nesuferită cu invitatul nostru.

Bryce Lockwood scuturã contrariat din cap.

– Lang are absolută dreptate. Ar putea fi mai rău decât să pleci cu mine. De altfel, am fost întotdeauna ostil ideii să trăiești singură în acest apartament. A fost intenția ta, dar n-am aprobat-o niciodată.

– Dar la Nullegai, nu va trebui să trăiesc de asemenea singură? Este același lucru... Doar dacă domnul Jamieson nu împinge generozitatea până la a-mi propune să mă stabilesc cu tine, la el? exclamă Nicole, intenționat provocatoare.

– Cred că ai găsi drumul prea lung pentru a-l face în fiecare zi. Dar vei putea sta la mine atât de des cât vei dori. Locuința tatălui este și a dumitale, ești binevenită, afirmă Lang Jamieson cu un zâmbet ironic.

– Mulțumesc... dar nu.

Nicole îi întoarse un zâmbet asemănător.

– Am pus această întrebare în mod teoretic. Nu se pune problema să plec din Sydney.

Brusc, Lockwood își turnă a doua ceașcă de ceai și oftă.

– Greșești că te încăpățânezi, fata mea. Găsesc soluția într-adevăr excelentă. Am putea să-ți căutăm un apartament convenabil în Nullegai și ai veni să-ți petreci zilele libere cu mine.

Fără să-i lase Nicolei timp să-și contrazică tatăl, Lang Jamieson interveni încă o dată:

– Chestiunea cu locuința nu va pune nici o problemă. Domnișoarele Guthrie nu cer altceva mai bun decât să aibă o locatară. Îl găzduiesc deja pe noul învățător care, după câte mi s-a spus, își petrece timpul liber la piscină. Nicole și cu el vor fi cu siguranță prieteni buni.

– Uiți un lucru, făcu Nicole cu o voce stridentă. Nu voi merge la Nullegai.

– În acest caz, nu voi mai pleca nici eu, anunță cu brutalitate Bryce Lockwood.

Fața sa întoarsă spre Lang Jamieson exprima regret și scuze.

– Când mă hotărâsem să mă întorc să trăiesc la țară, credeam că Cynthia și cu tine nu veți mai avea nevoie de mine, având amândouă planuri de căsătorie. Dar pentru că evenimentele nu s-au desfășurat cum am prevăzut, nu te pot lăsa aici singură.

Nicole se simți brusc deznădăjduită. Știa cât de mult ținuse tatăl său să părăsească orașul, știa cât se bucurase la perspectiva de a relua o muncă ce-i făcea plăcere.

– Nu poți să renunți la noua ta slujbă din cauza mea, este... ridicol! Și dacă nu mă căsătoresc niciodată? Totuși, n-ai intenția să veghezi asupra mea până la vârsta de treizeci de ani!

– Vom examina problema din nou, în acel moment, dacă se mai pune încă, replică Bryce cu un aer încăpățânat.

Nicole cunoștea acest ton hotărât și sec. Arăta că tatăl său nu-și va mai schimba părerea.

– Nu-l poți lăsa pe domnul Jamieson! spuse ea încercând să-l convingă, făcând apel la simțul datoriei.

În realitate, nu se gândea câtuși de puțin la dificultățile în care schimbarea bruscă a tatălui său puteau să-l vâre pe acel bărbat. Dimpotrivă! O ființă atât de arogantă și sigură pe ea, merita din când în când o lecție!

– Evident, admise Bryce Lockwood, încruntat, este foarte supărător, dar am făcut să treacă întotdeauna familia înainte de toate. De altfel, știi că m-am stabilit la Sydney în interesul tău și al surorii tale. Nu, nu voi reveni asupra deciziei decât în cazul în care accepți să pleci cu mine. Totul depinde acum de tine.

Oare era vorba de o formă de șantaj? Nu, nimic nu era mai străin de demnitatea lui Bryce Lockwood. Îi prezentase pur și simplu situația în termeni limpezi fiicei sale. Dacă nu dorea să plece la Nullegai, va renunța la noua lui slujbă și nu-i va adresa niciodată vreun reproș. Își iubea fetele – de altfel, ele răspundeau dragostei lui – și una dintre ele având încă nevoie de el, nu ezita nici o clipă să-și sacrifice proiectele sale.

Da, astfel era tatăl Nicolei, bun, generos și devotat. Până acum, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru fericirea fetelor, dar acestea ce

făcuseră pentru el? Oare Nicole nu se dovedise foarte egoistă și ingrată? Refuzase să plece fără măcar să-și dea osteneala să se gândească serios la această posibilitate. Totuși, nu mai avea un motiv real să rămână la Sydney și, schimbând mediul de viață, își va reveni mai ușor din decepția crudă pe care i-o produsese Julian. În acest caz, de ce respingea cu atâta încăpățânare sugestia tatălui său?

În loc să se întrebe "de ce", ar fi făcut mai bine să spună "din cauza cui". Când privirea sa o întâlni pe cea a lui Lang, sentimentele de ostilitate pe care le simțise încă de la prima și surprinzătoarea lor întâlnire, o copleșiră din nou. Se degaja din acest bărbat o forță atât de mare și o atât de mare îndrăzneală, încât Nicole se plasa din instinct pe o poziție de apărare față de el. Totuși, nu era vorba de un motiv suficient pentru a-și condamna tatăl să rămână la Sydney.

– Bun, vin cu tine, acceptă ea hotărându-se brusc. Sezonul de-abia a început, nu le va fi greu să mă înlocuiască la piscină.

Bryce Lockwood își puse mâna mare peste cea a fiicei sale.

– Serios, Nicole, ești de acord să vii la Nullegai?

– Da, sunt de acord, făcu aceasta aruncându-i lui Lang Jamieson o privire ucigătoare. Evident, cu condiția să fie într-adevăr nevoie de mine la piscină!

Privirii sale, Lang îi răspunse printr-un zâmbet lent, provocator, care-i produse tinerei fete fiori ciudați.

– Postul este vacant, afirmă bărbatul. Când dorești să începi munca? În același timp cu tatăl dumitale?

Nicole se străduí să-și exprime obiecțiile pe un ton amabil:

– Mai întâi va trebui să am o întrevedere cu directorul piscinei. În mod normal, astfel se procedează.

– În acest caz special, putem evita toate aceste formalități. Directorul te va aștepta la data aleasă de dumneata, garantez pentru asta.

– Ai oare atât de multă influență asupra lui, domnule Jamieson?

Acesta încuviințâ cu un semn din cap, fără să catadicsească să explice mai mult. Preferă să ia din nou un aer malițios.

– Îți propun ca pe viitor să-mi spui Lang. Nici măcar angajații mei nu-mi spun domnule Jamieson.

– Evident, preferi să-ți spun "patroane", nu-i așa? replică Nicole, aproape cu agresivitate.

– Dacă doresc, o fac, dar nu țin la asta.

Privirea lui Lang se înăsprise și conținea acum un avertisment mut. Neglijându-l, Nicolei i-ar fi plăcut să continue acel mic război verbal. Tatăl său o împiedică, luând cuvântul:

– Domnișoarele despre care ai vorbit ar putea-o găzdui pe Nicole? îl întrebă pe Lang.

– Da, și cu ele vei putea fi perfect liniștit. Fiica dumitale va încăpea pe mâini bune, crede-mă. La peste șaizeci de ani, Ido și Uvy Guthrie sunt cele mai dinamice femei pe care ți le poți închipui. Adoră să se consacre locatarilor lor. Anul trecut, au găzduit doi funcționari de bancă, necăsătoriți. Povesteau că domnișoarele i-au răsfățat atât de mult, încât au devenit foarte pretențioși. În ziua în care se vor căsători, le vor trebui soții cu mici atenții pentru ei.

– Cu siguranță, concepția lor despre căsătorie se rezumă la un stomac bine umplut și haine spălate și călcate impecabil! exclamă Nicole cu dispreț.

– Nu știu nimic despre asta, răspunse Lang străpungând-o cu o privire rece și dură, dar mă întreb dacă toți bărbații n-ar aprecia mai mult aceste calități decât o limbă de viperă!

Această replică promptă, lipsită de indulgență, își atinse scopul. Nicole era jignită, dar nu lăsă să se vadă nimic. De altfel, nu pierduse partida. Nu se abținuse să-i arate lui Lang ce impresie proastă avea despre el și cei asemenea lui. Asta îl va învăța minte să se mai amestece în treburile sale. Nicole nu mai era tânăra fată naivă și încrezătoare de care-și puteau bate joc bărbații. Șocul produs de trădarea lui Julian era dur, dar folositor. Pe viitor, era hotărâtă să se apere. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. "Ducă-se naibii Lang Jamieson, Julian Schafer și toți bărbații de pe pământ!" se gândi tânăra fată.

Capitolul 2

Lang părăsi apartamentul familiei Lockwood imediat după micul dejun.

– Ce a venit să facă aici? îl întrebă îndată Nicole pe tatăl său. Oare curiozitatea l-a adus în modesta noastră locuință?

– Nu, mi-a făcut o vizită de politețe. Politețe, cunoaști această calitate? Spre marele meu regret, am constatat că ți-a lipsit complet astăzi. Cum se afla la Sydney pentru weekend, Lang a profitat pentru a discuta cu mine despre viitoarea muncă.

– Presupun că voia să știe dacă ești într-adevăr bărbatul care-i trebuie pentru domeniul său iubit!

– Dacă ai avea o proprietate atât de vastă și de importantă ca a sa, cu siguranță n-ai încredința-o oricui.

Nicole strânse buzele frumoase și acceptă de nevoie.

– Și de ce te răzbuni pentru Julian, pe un bărbat care nu este deloc răspunzător de durerea ta? De altfel, să nu uiți că Lang este patronul meu. În această calitate, are dreptul la un minimum de politețe. Dacă

n-ar fi fost atât de înțelegător și n-ar fi avut vederi largi, cu siguranță comportamentul tău mi-ar fi dăunat față de el.

– Iartă-mă, tată, făcu Nicole pe un ton sincer pocăit.

Regreta să-și contrazică tatăl. În același timp, era încântată că fusese atât de nesuferită față de arogantul său patron.

– Știu, m-am comportat urât, adăugă, dar cu șocul pe care l-am primit aseară... și în această dimineață când am descoperit un străin alături de mine, în locul Cynthiei...

– Tocmai, voiam să-ți vorbesc despre asta, o întrerupse Bryce. Am fost stupefiat aflând că patronul și-a petrecut noaptea cu fiica mea, chiar dacă era vorba de pură întâmplare.

– Nu te neliniști, și eu am fost stupefiată, dar mai bine să râdem de asta.

Bryce își strânse cu afecțiune fiica lângă el.

– Biata mea micuță, datorezi această pățanie blestematului ăsta de apartament îngust.

Străbătu încăperea cu o privire dezgustată.

– Nu mi-a plăcut niciodată.

– Am știut de la început că nu vom rămâne aici mult timp, îi aminti Nicole și expresia i se întunecă brusc.

Dacă evenimentele s-ar fi desfășurat cum prevăzuse, ar fi părăsit apartamentul pentru a deveni soția lui Julian.

– Nu mai pot să suport acest loc, declară tatăl său. Ce-ai spune să plecăm imediat, pentru o plimbare călare?

La această perspectivă, Nicole nu-și putu stăpâni lacrimile. În mod normal, în acest sezon, petrecea toate duminicile cu Julian, la plajă. Se întâlneau cu prietenii, leneveau la soare pe nisipul auriu, făceau surf,

apoi încheiau ziua cu o masă bună la restaurant. Tânăra fată se strădui să-și alunge din minte amintirile dureroase. Acel timp trecuse, trebuia să se gândească la viitor.

– Este o idee bună, îi spuse tatălui său, zâmbindu-i curajoasă.

Nicole nu mai călărise de luni de zile, de când tatăl său practicase regulat acest sport. După un timp, Nicole se bucură de-a binelea că urcase pe cal. Întotdeauna simțise o senzație amețitoare de libertate galopând și, pe un cal, se simțea mai aproape de natură decât când se plimba cu mașina. Da, această duminică tristă, nu putea fi folosită mai bine. Ascultând pământul răsunând sub copitele calului, simțind vântul în părul transformat în stindard de mătase care flutura, poate va uita câteva ore de durerea sa.

Echitația se dovedi într-adevăr un bun remediu și, în timpul săptămânii care urmă, Nicole nu mai avu timp să se gândească la nefericirea sa. În afară de orele normale de predare la piscină, trebui să asiste la diverse campionate de natație, iar timpul liber fu absorbit de pregătirile de nuntă ale Cynthiei.

Ceremonia se desfășură la perfecție. Radioasă, Cynthia mersese la altar la brațul tatălui său într-un nor de organdi și dantelă. Numeroasele buchete de flori așezate în biserică, împrăștiau un parfum delicat. Apoi, asistența însoți fericitul cuplu până la mașină. După tradiție, se aruncă orez și confeti, apoi plecară în călătorie de nuntă. În onoarea lor avu loc o recepție mare, care se termină foarte târziu. La întoarcerea acasă, Nicole și tatăl său se prăbușiră frânți de oboseală pe paturile lor, dar erau mulțumiți. Ziua fusese o reușită pe care n-o tulburase nici o notă falsă.

Încă de a doua zi, Nicole trebui să se consacre propriei ei plecări și celei a tatălui său, stabilite pentru joia următoare. În timp ce împacheta

lucrurile și punea la punct numeroasele detalii referitoare la o mutare, nu mai găsi posibilitatea de a se gândi și de a fi nefericită. În două zile, ea și tatăl său vor ajunge la destinație, fără să se grăbească. Bryce prevăzuse să se oprească pentru o noapte la jumătatea drumului, la un prieten. Avea intenția să cumpere de la el doi cai buni și niște câini ciobănești. Pleca să lucreze la țară cu un imens entuziasm.

Cât despre Nicole, evident nu se gândea cu aceeași plăcere la viitor. Marți, avusese un șoc penibil întâlnindu-l pe Julian din întâmplare, în timp ce făcea cumpărături. Fuseseră la fel de încurcați amândoi, dat fiind maniera deplorabilă în care se despărțiseră, zece zile mai înainte. Singurul eveniment marcant al acestui început de săptămână fu un apel telefonic de la Lang Jamieson. Când Nicole îi recunoscu vocea gravă și melodioasă, bătăile inimii i se accelerară fără voia ei. O anunță că era așteptată cu nerăbdare la piscină, și că surorile Guthrie îi pregătiseră deja camera. După această conversație, Nicole se află într-o extremă stare de nervozitate. Nu știa cărui fapt s-o atribuie. Fără îndoială, chiar la telefon, Lang reușea să-i retrezească antipatia pe care i-o inspirase. În timpul călătoriei, tânăra fată nu încetă să se teamă de clipa în care va trebui să-l înfrunte din nou pe acel bărbat.

***

Nullegai era un ansamblu urban de locuințe foarte animat, situat la poalele munților, acolo unde începeau imensele câmpii. Nicole și tatăl său ajunseră acolo sâmbătă după-amiază. Străzile largi, mărginite de

arbori, erau pline de culoare. Roșul-închis al arbuștilor de India se îmbina cu auriul salcâmilor și roșul-aprins al plantelor ornamentale agățătoare.

Bryce încetini pentru a întreba un trecător despre drum. Exact în acea clipă, Nicole observă numele străzii surorilor Guthrie, de cealaltă parte a răspântiei.

– Este în față, spuse ea și tatăl său urmă direcția pe care i-o indică.

– Strada aceasta își merită numele, făcu Bryce admirând șirul dublu de salcâmi în floare. Strada Salcâmilor, este fermecător!

Nicole îi răspunse printr-un zâmbet. Pândea numărul casei domnișoarelor Guthrie.

Mașina se opri în fața unei locuințe vaste, vechi, din cărămidă, înconjurată de peluze bine întreținute. Azalee strălucitoare înfloreau din abundență de-a lungul gardurilor.

– Ce schimbare în raport cu apartamentul pe care l-am părăsit! exclamă Bryce.

– Oh, da! recunoscu Nicole.

Și ea suferise în locuința aceea mică, la fel de tristă ca un dormitor comun.

– Sper că proprietarele sunt după chipul și asemănarea casei și grădinii, adăugă tânăra fată.

Cu un semn din cap, tatăl său îi arătă o femeie înaltă, cu părul cărunt, îmbrăcată într-o rochie de bumbac, coborând aleea în întâmpinarea lor.

– Ne vom lămuri curând, spuse. Iată pe cineva.

– Domnul Lockwood? Nicole?

Femeia le adresă un zâmbet larg, în timp ce ei ieșeau din mașină.

– Bine ați venit la Nullegai! Sunt Ivy Guthrie. M-am gândit că dumneavoastră sunteți, văzând remorca.

Privirea îi întârzie o clipă asupra furgonului și a celor doi cai, apoi anunță:

– Ida tocmai prepară ceaiul. Sunt sigură că după o călătorie lungă veți bea cu plăcere. Intrați așadar!

Bryce scutură din cap.

– Nu, vă mulțumesc foarte mult, domnișoară Guthrie, dar o las doar pe Nicole. Iertați-mă, trebuie să plec imediat.

– Este un drum lung până la Yallambee. Așa că odihniți-vă o clipă acceptând o ceașcă de ceai, insistă femeia, fără să se descurajeze. Dacă vă temeți pentru caii dumneavoastră, puneți-i la umbră.

Arătă cu degetul spre doi pini enormi care se înălțau în fața garajului. Cum Bryce refuzase invitația domnișoarei din cauza celor două animale, acceptă cu recunoștință propunerea și conduse furgonul la adăpost de soare. Amabila persoană îi propuse să elibereze câinii, care nu puteau să fugă de pe proprietatea bine împrejmuită. Aceștia săriră din mașină fără să se lase rugați și începură să alerge prin iarbă.

Interiorul casei semăna cu peștera lui Ali Baba prin grămada de obiecte pe care cele două domnișoare le îndrăgeau cu siguranță ca pe niște comori. Fotografii și o mulțime de vechituri ocupau cel mai mic spațiu disponibil. Cu toate acestea, încăperea era perfect curată și aranjată. Cu siguranță, domnișoarele își întrețineau de ani mulți căminul cu dragoste. Mobilierul vechi, având desigur o mare valoare, părea ca nou.

Datorită a două persoane atât de vioaie și vorbărețe ca Ida și Ivy Guthrie, conversația se desfășura în voie. Interlocutorii nu întârziară să

se hotărască să-și spună pe nume. Puțin mai scundă și mai tânără decât sora sa, Ida se dovedi la fel de simpatică. Doar o jumătate de oră petrecută în compania lor, îl liniști pe Bryce. Avusese dreptate să-și convingă fiica să plece cu el. Își va reveni mult mai ușor aici după trădarea lui Julian decât în apartamentul trist din Sydney.

Refuzând a treia felie de prăjitură pe care i-o oferi Ida, Bryce se ridică în sfârșit, cu un oftat.

– Ei bine, draga mea, acum trebuie să te părăsesc. dacă nu plec imediat, nu voi ajunge la Lang înainte de a se înnopta.

– Te voi vedea în weekendul următor? întrebă Nicole, în timp ce Bryce îi scotea lucrurile din portbagajul mașinii.

– Evident, făcu acesta surprins de întrebare, apoi îi adresă fiicei sale un zâmbet larg. Doar dacă până atunci n-ai să-ți găsești o altă companie!

– Dacă faci aluzie la o companie masculină este de preferat să te avertizez imediat. În viața mea nu vor mai exista bărbați.

Bryce remarcase de cincisprezece zile această atitudine de refuz, dar nu considerase înțelept să-și bruscheze fiica. De data aceasta, preferă încă să glumească.

– Ei bine, și eu?

Nicole schiță un zâmbet ușor, jumătate amuzat, jumătate agasat.

– Tu ești singurul în care am încredere.

– Poți s-o faci, draga mea.

Ivy îi aștepta în hol și-i conduse în camera destinată tinerei fete. Era o încăpere mare, cu tavanul înalt, amenajată cu mult gust și rafinament. Domina acolo rozul deschis. Nicole nu avu timp s-o examineze în amănunt, deoarece tatăl său așeză valizele la picioarele patului cu coloane și ieși imediat. Își luă rămas-bun de la surorile Guthrie, sui

câinii în spatele vehiculului și, după ce-și sărută tandru fiica pe frunte, se așeză la volan. Acum, se grăbea să ajungă la capătul călătoriei.

– Îți voi telefona, promise Bryce. Dacă ai vreo problemă, mă poți găsi și tu seara. Ai numărul meu, nu-i așa?

– Da,îl am, răspunse tânăra fată. Presupun că ne vom petrece weekendul la Nullegai?

– Ei bine, nu asta este ideea mea, mărturisi Bryce. Tocmai am trăit ani lungi în oraș și nu doresc deloc să-mi petrec aici zilele libere. În schimb mă gândesc că ne vom întâlni la mine, la Yallambee.

Nicole își ațintă privirea peste grădină, fără s-o vadă. N-avea în minte decât un gând. Dacă Yallambee n-ar fi aparținut lui Lang Jamieson, fără îndoială s-ar fi dus acolo cu plăcere la fiecare sfârșit de săptămână. Dar proprietarul acelui domeniu îi inspira o asemenea neîncredere, încât dorea să rămână la distanță. Bryce îi observă ezitarea.

– Oare nu ești curioasă să cunoști locul în care voi trăi și voi munci?

Tonul dezamăgit al tatălui său o făcu să-și întoarcă privirea spre el și să râdă ușor:

– Ba da, bineînțeles! Mă întrebam doar prin ce mijloace voi putea merge acolo.

Mințise de bunăvoie, afecțiunea pe care i-o purta tatălui său depășindu-i reticențele.

– Voi veni să te iau și să te duc acolo.

– Drumul este mult prea lung, protestă Nicole.

Bryce o privi cu profundă afecțiune.

– Pentru tine, voi face cu plăcere toți acești kilometri.

– Lingușitorule! exclamă tânăra fată cu un râs mai relaxat și natural de data aceasta.

Ar trebui să-ți fie rușine să folosești astfel de argumente pentru a mă convinge!

– Mi-e rușine, spuse tatăl său făcându-i strengărește cu ochiul, dar am câștigat, asta este esențial! Acum, chiar trebuie să plec la drum. Pe sâmbăta viitoare, Nicky!

– De acord, tată.

Tânăra fată se aplecă și-l mai sărută o dată. Apoi Bryce trânti portiera și porni cu regret motorul.

– Ai grijă de tine, adăugă Nicole în timp ce el demară.

Însoți mașina până la portal și făcu cu mâna. Când vehiculul dispăru la capătul străzii, se întoarse lent spre casă. Era gânditoare. Ar fi preferat să se țină la o parte de Yallambee și de proprietarul său. Chiar dacă întâlnirile lor nu vor fi probabil decât rare și scurte, se îndoia că putea să-i arate acelui bărbat amabilitatea pe care o aștepta tatăl său de la ea. Doar faptul că se gândea în acea clipă la Lang era suficient pentru a o arunca într-o ciudată stare de nervozitate.

Se opri din mers și se străduí să respire profund, pentru a-și recăpăta calmul. Dacă-și pierdea atât de repede controlul asupra ei însăși, cum va reuși să-i țină piept arogantului Lang Jamieson? Nu, va opune o indiferență glacială îndrăznelii și orgoliului său meschin. De fapt, de ce oare se neliniștea atât de mult dinainte? Tatăl său avea propria casă pe proprietate. În aceste condiții, mai ales dacă își lua niște precauții, îi va fi ușor să-l evite pe Lang.

Un zgomot de pași în spatele ei o smulse din gânduri. Întorcându-se, se află în fața unui bărbat tânăr de aproximativ douăzeci și cinci de ani, care înainta cu un zâmbet prietenos.

– Bună ziua! Presupun că sunteți Nicole Lockwood.

Eu sunt Eric Nicholls, celălalt locatar al domnișoarelor Guthrie.

– Încântată să vă cunosc, Eric, răspunse imediat tânăra fată, zâmbindu-i la rândul său. Am sosit acum o oră cu tatăl meu și el tocmai a plecat.

O licărire de interes apăru în ochii albaștri dominați de sprâncene șatene, de aceeași culoare cu părul lui Eric.

– Tatăl dumneavoastră este noul intendent al lui Lang Jamieson, nu-i așa? Ivy și Ida mi-au spus în această dimineață, la micul dejun.

– Este exact, răspunse Nicole.

Eric deschise ușa și se dădu deoparte pentru a o lăsa să pătrundă prima în interiorul casei.

– Nu cunoașteți pe nimeni aici!

Era vorba mai mult de o afirmație decât de o întrebare, iar tânărul bărbat părea în același timp dezolat pentru Nicole și încântat pentru el. Putea să-i propună compania sa și de altfel nu întârzie s-o facă.

– Dacă nu aveți nimic prevăzut, veniți cu mine la piscină! Îl veți întâlni imediat și pe director, Rod Barker. Sunt învățător și înot în fiecare zi după ore.

Se întrerupse o clipă, ca și când o bănuială îi trecuse prin minte și reluă cu umor:

– Dar poate faceți parte dintre acei oameni care nu vor accepta pentru nimic în lume să se afle la locul de muncă în afara programului?

Eric știa deja multe lucruri despre ea și Nicole nu se miră. Surorile Guthrie erau vorbărețe, cum tocmai își dăduse seama. Înlătură bănuiala interlocutorului său cu un hohot de râs:

– Nu, îmi place prea mult natația pentru a nu mă întoarce la piscină în afara orelor de muncă. Mulțumesc pentru invitație, dar astăzi nu vă

pot urma. Trebuie să-mi despachetez bagajele și mi-ar plăcea ca toate lucrurile să fie aranjate chiar în această după-amiază, deoarece de mâine dimineață încep serviciul.

– Aveți seara pentru a aranja, obiectă Eric.

Tânăra fată admise, dând din cap.

– Dar nu este lume multă, astăzi, la piscină? îl întrebă. Într-o duminică după-amiază atât de călduroasă, piscina din Sydney ar fi fost plină, făcând înotul practic imposibil.

– Nu mai sunteți la Sydney, îi aminti Eric, amuzat de această observație. Primăvara, zilele poate sunt mai călduroase aici, dar nopțile sunt reci, iar temperatura apei rămâne relativ scăzută. În afara persoanelor curajoase, ca mine, populația din Nullegai va mai aștepta câteva săptămâni pentru a folosi frumoasa piscină complet nouă.

– Vă înțeleg, deocamdată se îngheață acolo.

– Nu, să nu exagerăm, făcu tânărul bărbat, râzând de grimasa sa. Primul contact cu apa este puțin dur, atâta tot.

Nicole îl privi totuși cu un aer suspicios, apoi zâmbi.

– Nu sunt rezonabilă, dar cu atât mai rău. Vin cu dumneavoastră. Niciodată n-am putut rezista dorinței de a înota.

– Bravo! Ne întâlnim aici îndată ce veți fi gata, de acord?

– De acord. Piscina este departe de aici?

– La doi pași. Inconjurăm casa, ieșim pe portița din spatele grădinii și apoi nu mai este decât de traversat strada și de făcut câțiva metri la dreapta.

– Este perfect! exclamă Nicole. Nu voi cheltui averi pe drum pentru a mă duce la serviciu!

Izbucniră amândoi în râs, apoi tânăra fată urcă repede în camera sa. Dintr-una din valize, scoase mai multe costume de baie și alegerea i

se îndreptă spre o piesă frumoasă cu dungi galbene și negre. Își strânse părul în coadă de cal și vârî o cască de cauciuc și un prosop pluşat într-o geantă de pânză.

Când coborî, Eric o întâmpină cu un compliment.

– Te-ai pregătit într-un timp record.

În timp ce traversară grădina, Nicole îi explică:

– Pentru a merge la piscină, mă mulțumesc să îmbrac un costum de baie și nu mă fac frumoasă. Merg acolo pentru a înota, nu pentru a mă distra, să știi!

Ochii albaștri măsurară silueta grațioasă a tinerei fete cu o anumită dezamăgire.

– Am impresia că aceste cuvinte conțin un avertisment.

Nicole era gata să strige:

"N-o lua așa, nu asta voiam să spun!"

În cele din urmă se hotărî să-l lase pe Eric să creadă ce voia și-i zâmbi. La urma urmei, mai bine să-i risipească imediat iluziile. Nicole era decisă să nu mai depășească niciodată stadiul de prietenie cu un bărbat. Eric îi părea fermecător, dar ea rămânea de marmură. Și Julian fusese fermecător, dar nu va uita niciodată durerea și umilința la care o supusese.

Părăsind grădina prin poarta din spate, ajunseră la o stradă largă și liniștită. Nicole rămase cu respirația tăiată în fața unei case – mai curând trebuia spus palat? – pe care o descoperise chiar în față. Era o construcție vastă cu două etaje, precedată de o imensă verandă al cărui acoperiș ușor înclinat era susținut de coloane fine ornate cu caneluri. Se degaja un farmec special din acea locuință maiestuoasă, înconjurată de peluze netede precum catifeaua și de arbori cu frunzișul des.

– Ce casă minunată! exclamă Nicole.

Nu se putu stăpâni să se oprească pentru a o admira.

– Este locuința Eunicei Blanchard, din înalta societate din Nullegai. Doar câteva persoane pe care catadicsește să le frecventeze au dreptul să-i spună așa. Pentru noi, muritorii de rând, este doamna Blanchard, explică Eric pe un ton tăios. Am avut ocazia s-o întâlnesc o dată, deoarece fiul ei este în clasa mea și crede-mă, mi-a ajuns!

Strânse din buze într-un mod ironic.

– Oamenii de soiul ei mă enervează la culme.

După o ultimă privire spre locuința strălucitoare, Nicole începu din nou să meargă.

– Poate se va arăta mai amabilă la a doua întâlnire! exclamă spre însoțitorul său.

– M-ar mira, și vei înțelege repede singură. Din câte am auzit spunându-se, doamna Blanchard are intenția să-l înscrie pe fiul său Gervais la cursul dumitale de natație. Mai ales să nu îndrăznești să-l numești prietenește Gerry, pentru că orgolioasa mamă te va ataca imediat!

Un zâmbet amuzat apăru pe buzele Nicolei.

– Din acest motiv a venit să te vadă, ghici aceasta.

– Foarte exact, aprobă Eric rostogolindu-și ochii în mod comic. Mi-a reproșat această mică familiaritate ca și când aș fi comis o crimă.

– În acest caz, voi fi atentă, declară tânăra fată. Îți mulțumesc că m-ai avertizat.

Ajunsă la piscină, Nicole petrecu prima oră în compania lui Rod Barker. Acesta o făcu să viziteze temeinic instalațiile. Era un bărbat puțin bondoc și în primul rând plăcut. Nu întârziară să discute cu

pasiune despre natație și despre diferite tipuri de piscine pe care le cunoșteau.

Absorbiți de conversație, nu simțiră cum trecuse timpul. În cele din urmă, Eric ieși din apă și o strigă pe Nicole:

– Ei bine, credeam că ai venit să înoți!

Tânăra fată își privi ceasul și scoase o exclamație stupefiată:

– Dumnezeule, trebuie să mă alătur lui Eric! Rod, ai spus că prima lecție o voi avea mâine dimineață la ora zece?

– Așa este, făcu Rod. Le vei avea pe cele două fete ale lui Pat Wheeler. Nu-ți vor pune probleme, pentru că nu cer mai mult decât să învețe.

Nicole îl lăsă pe Rod și alergă să se schimbe într-o cabină. I se alătură lui Eric pe marginea piscinei, în timp ce-și punea casca.

– Presupun că apa este și mai rece decât acum o oră, spuse. N-ar fi trebuit să stau de vorbă atât de mult timp, este vina mea.

Privi strâmbându-se umbra care se întinsese sub arbori. Temerile îi erau justificate. Când plonjă, apa era chiar rece. Dar în timp ce începea, fără să se lase descurajată, o primă lungime de bazin într-un stil voit relaxat, se obișnui cu temperatura.

Eric o însoți un timp, apoi se mulțumi s-o privească. Când Nicole reveni spre el, chipul său exprima o sinceră admirație.

– Ești frumoasă și în plus, interesant de văzut la lucru! glumi Eric. Sunt sigur că nu risipești nici o fărâmă de energie.

Nicole râse ușor, mulțumită.

– Sper că nu. Natația constă tocmai în a-ți canaliza toate forțele pentru a te propulsa. Asta încerc să-i învăț pe elevii mei. Să știi că cei mai buni înotători nu sunt întotdeauna cei mai buni profesori.

– Este excepția care confirmă regula! replică malițios Eric.

– Evident! spuse Nicole pe același ton.

Se înnoptase și nu se putu stăpâni să se înfioare.

– Cred că acum ar trebui să ne întoarcem, declară tânăra fată, altfel copiii din Nullegai s-ar putea să fie privați mâine de inestimabila lor profesoară din cauza unei pneumonii! Să mai facem câteva lungimi de bazin și să plecăm, dacă vrei.

– De acord. Se înoată liber?

– Nu, îți propun stilul fluture, pentru a ne încălzi!

La sfârșit, de comun acord, înotară alături, fără să se întreacă la viteză, concentrându-se asupra armoniei mișcărilor.

– A fost foarte plăcut, afirmă Nicole pe drumul de întoarcere. Este o plăcere să înoți într-un bazin când nu este nimeni acolo.

– Trebuie profitat, deoarece curând piscina va fi ocupată.

– Te cred fără greutate. Ai idee de numărul copiilor care practică deja natația la Nullegai?

Eric dădu din umeri în semn de neștiință.

– Sunt incapabil să-ți dau o cifră, dar natația a fost întotdeauna în vogă aici. Unii au urmat perioade de pregătire în exterior pe timpul vacanțelor, și mulți au înotat în râurile și lacurile din împrejurimi. Patronul tatălui dumitale te va informa cu siguranță mai bine decât mine. Nu uita că n-am sosit decât de cincisprezece zile.

O cută de contrarietate brăzdă brusc fruntea Nicolei. Totuși, nu-și reproșa că uitase că Eric era un nou-venit ca și ea la Nullegai. Nu, se încordase auzind vorbindu-se despre proprietarul de la Yallambee.

– Oare Lang Jamieson cunoaște răspunsurile la toate întrebările? exclamă ea pe un ton sarcastic. Poate este cel mai bogat bărbat din

regiune – înțelesese asta discutând cu surorile Guthrie în cursul după-amiezii – dar să nu-mi spui că este și cel mai erudit!

Eric fu poate surprins de brusca vehemență manifestată de tânăra fată, dar n-o arătă. Se mulțumi să râdă și să-i explice:

– Cu siguranță, nu știe totul, dar în calitate de principal inițiator al proiectului de construcție al piscinei și de președinte al Clubului de natație, este normal să fie informat asupra acestui subiect.

– Cum? El este președintele Clubului de natație!

Nicole nu-și credea urechilor. Cu siguranță, Lang omisese în mod intenționat să-i dezvăluie acest amănunt. De data aceasta, Eric o privi pe tânăra fată cu uimire.

– Nu știai? Credeam că ți-a spus asta în timpul întrevederii pe care a avut-o cu dumneata.

Ce întrevedere! Nicole nu era pregătită să uite conversația furtunoasă din acea duminică dimineața. Fără îndoială, Eric își imagina că fusese angajată la piscină în condiții normale de recrutare. Nu știa că Lang Jamieson aranjase totul după planul său, ferindu-se să-și dezvăluie rolul în club. Dacă ar fi știut, Nicole n-ar fi venit pentru nimic în lume la Nullegai. Ah, frumos își bătuse joc de ea! Nicole descoperea că Long Jamieson nu era numai patronul tatălui său. Era de asemenea bărbatul cu care va avea de-a face în propria meserie.

Ascunzându-și mânia și temerile, declară pe cel mai indiferent ton posibil:

– Nu, nu mi-a spus nimic. De altfel, nu mi-a vorbit despre Clubul de natație.

Și acum știa de ce rămăsese atât de discret referitor la acest subiect.

Capitolul 3

Zilele deveneau tot mai călduroase și, în consecință, crescu și temperatura apei. Oamenii se obișnuiau s-o vadă pe Nicole la piscină. Uneori, mergea de-a lungul marginii dând sfaturi înotătorilor confirmați, uneori se alătura în apă începătorilor pentru a le exemplifica și a-i încuraja.

Era evident că părinții din Nullegai așteptaseră cu nerăbdare un profesor. Vestea sosirii tinerei fete se răspândise repede și nu-i lipseau elevii. În unele zile, trebuia să amâne plăcerea de a înota pentru ea însăși până la ora când piscina se închidea publicului.

Eric continua să vină în fiecare după-amiază, după ore. Deseori nu făcuse decât s-o observe pe Nicole, deoarece era ora din zi în care munca o acapara cel mai mult. Schimbau câteva vorbe între două lecții. De altfel, Nicole era mai degrabă încântată de această situație, pentru că îi impunea compania sa mai mult decât și-ar fi dorit. Desigur, era fermecător și atenția sa se justifica în măsura în care amândoi erau străini în acest oraș. Era normal să se apropie. Dar atâta asiduitate o

deranja mai degrabă pe Nicole. Eric o urma pretutindeni, chiar seara când făcea o scurtă plimbare, sau se ducea să expedieze o scrisoare pentru sora sa, după cină. Fu încântată să aibă un pretext de a-l refuza în seara în care o invită la o petrecere dată de colegii din învățământ. Tatăl său venea s-o ia după ultimul curs de sâmbătă dimineață, pentru a o duce să-și petreacă weekendul la Yallombee.

I-ar fi putut spune deschis că-și dorea să păstreze cu el relații de simplă camaraderie. După toate aparențele, nu luase în serios observația pe care i-o făcuse în timpul primei lor întâlniri. Tânăra fată preferă totuși să păstreze tăcerea, deoarece trăiau sub același acoperiș și nu dorea să riște să tulbure atmosfera veselă care domnea acolo prin cuvinte oarecum dure. Conta mai curând pe munca sa. În timpul sezonului de vară, va avea programul încărcat, potrivit să descurajeze și cel mai încăpățânat bărbat.

Sâmbătă dimineața, Nicole ajunse la piscină înaintea lui Rod Barker. Grupul de copii era deja postat în fața portalului. Tânăra fată deschise cu cheia sa și micii înotători alergară spre vestiare.

– Mă pot duce să aduc plutele, domnișoară Lockwood? întrebă o fetiță care ieși prima din cabină.

Nicole tocmai nota prezența pe un registru. Înălță capul și încuviință cu un zâmbet.

– Da, mulțumesc, Rhonda, spuse punând cheia de la sala de materiale în mâna încântătoarei micuțe blonde, al cărui păr era ascuns acum de o cască.

– Spune-le celorlalți că vom lucra mișcări de picioare.

– Da, domnișoară Lockwood, răspunse fetița, mândră să poată anunța celorlalți această decizie.

Câteva minute mai târziu, Rhonda înapoia cheia profesoarei sale și străbătea peluza în fugă pentru a se alătura colegilor, pe marginea piscinei. Nicole o privi înaintând în salturi mici, entuziasmate. Ah, Rhonda era într-adevăr eleva ideală! Făcea eforturi temeinice, se gândi Nicole, ea...

– Iertați-mă...

O voce tânără o îndepărtă pe Nicole de Rhonda. Lângă ea se afla un băiat de aproximativ zece ani, cu trupul destul de colțuros. O privea fără nici cea mai mică jenă prin ghișeul cu geam de la intrarea în piscină. Treningul de excelentă calitate și ornat cu inițialele sale îl deosebea de ceilalți copii. De asemenea, Nicole nu văzuse niciodată o privire atât de plină de siguranță la cineva de această vârstă.

– Sunt Gervais Blanchard, declară pe un ton important. M-a trimis mama pentru cursuri particulare de perfecționare.

Blanchard! Nicole încruntă imperceptibil sprâncenele, în timp ce căuta ce-i amintea acel nume. Da, desigur, era vorba despre familia Blanchard, care locuia în splendida casă din spatele grădinii surorilor Guthrie.

– Îmi pare rău, Gervais, dar nu dau ore particulare sâmbăta, îi replică zâmbind amabil. Dar dacă dorești, te poți alătura grupului care mă așteaptă acolo.

Cum băiatul nu răspundea, Nicole se întrebă dacă sub aerul distant și mândru nu se ascundea timiditate și adăugă:

– Îi cunoști pe cei mai mulți dintre copii, nu-i așa?

Privirea lui Gervais parcurse rapid cei aproximativ zece fete și băieți care se amuzau pe marginea bazinului în așteptarea permisiunii de a intra în apă.

– Da, îi cunosc, admise cu o ușoară ridicare disprețuitoare din umeri. Dar vreau ore particulare. Mama spune că pentru a avea ce este mai bun, trebuie să plătești foarte scump.

– Da... da, în anumite cazuri poate fi adevărat, cedă cu amabilitate Nicole, care totuși nu aprecia deloc acest gen de teorie. Dar copiii pe care-i învăța să înoate beneficiau totuși de cursuri, fie că veneau singuri sau în grup.

– Dar mama spune că... reluă Gervais cu un aer încăpățânat.

Nicole puse capăt discuției, cu un râs ușor. Evident, doamna Blanchard își convinsese fiul de superioritatea orelor particulare. Tânăra fată ridică mâna în semn de liniștire.

– Bun, dacă dorești ore particulare, îți propun ziua de luni, după școală. Îți convine?

În loc de răspuns, copilul puse la rândul său o întrebare:

– De ce nu în această după-amiază, sau mâine?

– Pentru că după ora acestor copii, îi explică Nicole făcând un semn cu mâna spre grupul care începuse să dea semne de nerăbdare, nu mai lucrez în weekend.

– Presupun că ați putea face o excepție pentru mine?

Gervais exprimase această idee pe un ton atât de hotărât, încât Nicole nu-și putu stăpâni o exclamație de surpriză.

– Nu, îmi pare rău, este imposibil.

Considerând că se arătase cam autoritară, adăugă:

– Înțelege, nici măcar nu voi fi la Nullegai. Mă duc să-mi văd tatăl la Yallambee.

– Ah da, noul om pe care-l plătește Lang Jamieson pentru a-i supraveghea proprietatea!

– Dacă vrei, aprobă tânăra fată cu răceală.

Copilul acesta vorbea într-o manieră intolerant de disprețuitoare. Dacă nu s-ar fi stăpânit, i-ar fi dat o mică lecție de politețe.

– Îl cunoști pe Lang? o întrebă copilul, pândindu-i răspunsul cu un interes cu totul special.

– L-am întâlnit o dată sau de două ori până acum, răspunse Nicole, cu prefăcută dezinvoltură.

Nu avea intenția să se lanseze într-o discuție asupra acestui personaj și mai ales cu acest mic înfumurat de zece ani.

– Acum trebuie să te las, îl anunță. Mă așteaptă copiii.

Făcu doi pași, apoi se întoarse:

– Ei bine, te înscriu pentru luni?

Gervais oftă îndelung, ca și când accepta să-i facă o adevărată favoare și dădu din cap.

– Da, înscrieți-mă, dar... mama nu va fi mulțumită. Voia să încep încă de astăzi.

Cu siguranță, băiatul se mai folosise de acest gen de observație pentru a-și intimida interlocutorii și reușise să-i facă să-și schimbe părerea. Nicole observă imediat manevra și se îndepărtă fără remușcări. Dacă Eunice Blanchard nu se considera mulțumită, nimic n-o împiedica să caute un alt profesor pentru fiul său prețios. De altfel, la prima vedere, acesta nu avea nimic dintr-o ființă excepțională. Era vorba despre un copil ca ceilalți, cu singura deosebire că era prea răsfățat.

În acea dimineață, cursul se desfășură perfect. Cea mai mare parte dintre copii făceau progrese. O dată în plus, Rhonda se distinse din grup și, în pasiunea sa pentru natație, părăsi ultima bazinul.

– V-am văzut vorbind cu Gervais Blanchard spuse aceasta ajutând-o pe Nicole să aranjeze materialul. Va veni să înoate cu noi?

Nicole făcu nu din cap și explică:

– Mama sa vrea să ia ore particulare. Va veni luni, după școală.

– Cu atât mai bine.

– De ce? Nu-l placi?

– Nu prea, mărturisi Rhonda și brusc, renunță la reticență pentru a dezvălui: nimeni nu-l place. Toată clasa așteaptă cu nerăbdare anul viitor. Trebuie să plece la internat.

Din curiozitate, Nicole ar fi întrebat-o cu plăcere mai multe pe fetiță. De ce oare se arăta ostilă față de Gervais? Preferă să tacă, dar tânăra sa interlocutoare continuă spontan:

– Se crede superior nouă, explică aceasta cu o mină dezaprobatoare. Nu merită să aibă un tată ca domnul Jamieson.

– Lang Jamieson! exclamă Nicole.

Rhonda îi confirmă cu un semn din cap, apoi își acoperi fața cu mâinile și izbucni într-un râs copilăresc.

– Oh nu, nu este adevăratul său tată. Se va căsători cu doamna Blanchard. Așa că va deveni noul tată al lui Gervais... știți...

– Tatăl vitreg? șopti Nicole.

– Da, făcu Rhonda. În tot cazul, așa spune Gervais, dar deseori povestește minciuni.

– Nu despre un subiect atât de important!

Rhonda ridică din umerii ei plăpânzi.

– Este în stare.

Nicole nu îndrăzni să ceară alte explicații elevei sale. Începutul acestei conversații îi deschisese orizonturile.

Tânăra fată se gândea încă la ce aflase când părăsi piscina și porni încet spre casa surorilor Guthrie. Patronul tatălui său se va căsători cu doamna Blanchard. Această problemă n-o privea deloc și totuși se gândi la ea până în clipa în care o întâlni pe Ivy și începu să-i vorbească.

– Tata n-a sosit încă? o întrebă, pătrunzând în interiorul locuinței.

Nu-i văzuse mașina pe stradă.

– Nu, nu încă, răspunse Ivy cu un zâmbet.

Tocmai ieșea din spălătorie cu un vraf de lenjerie frumos împăturită pe brațe.

– Dar nu va întârzia. Ai doar timp să te schimbi și să-ți împachetezi niște lucruri pentru weekend. Nu uita să-mi dai treningul să ți-l curăț până luni.

Cu aceste cuvinte amabile, domnișoara se îndepărtă.

– Nu, n-am să uit, mulțumesc, Ivy.

Ajunsă în cameră, Nicole își scoase repede treningul albastru cu alb și costumul de baie roșu. Îmbrăcă o rochie scurtă de bumbac roz, care-i punea în evidență silueta suplă. Răscroiala în formă de V îi descoperea pielea frumos bronzată. Drept orice machiaj, își dădu cu puțin ruș pe buze. Apoi își perie părul și-l dădu pe spate cu ajutorul unei legături de același roz ca rochia. Șuvițele blonde lungi și mătăsoase căzură în cascadă pe umeri. Își puse în sfârșit câteva lucruri într-o valiză mică, o închise și coborî, într-o mână cu bagajul ușor și în cealaltă cu lenjeria pentru Ivy.

Întorcându-se de la spălătorie, auzi o voce de bărbat în bucătărie, unde se afla Ida. Crezu că nu observase sosirea tatălui său și împinse ușa pentru a alerga veselă spre el.

Era gata să se arunce în brațele sale, când rămase brusc nemișcată.

Nu tatăl său era rezemat într-o poziție relaxată de dulapul din bucătărie. Era un bărbat mai înalt, cu trup mai musculos. Niște ochi căprui cu puncte aurii se ațintiră asupra ei.

– Oh! exclamă Nicole.

Nu se așteptase să-l înfrunte atât de brutal pe Lang Jamieson. Contase pe puțin timp pentru a-și pregăti a doua întâlnire. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-și reveni din surpriză și bâigui:

– Bună.... ziua.

Vocea tremurătoare îi trăda prea mult, după gustul ei, emoția pe care o simțea. Se strădui să și-o justifice ridicând din umeri cu prefăcută dezinvoltură:

– Am auzit o voce și am crezut că tata este aici. Îl aștept dintr-un minut în altul.

– Regret, dar a fost reținut la Yallambee, replică Lang adresându-i un zâmbet din pură politețe, în spatele căruia Nicole sesiză fără greutate o mare răceală. Cum am avut treabă la Nullegai în această dimineață, i-am propus să trec să te iau.

– Este într-adevăr foarte amabil din partea dumitale, admise tânăra fată lăsând să se perceapă o subtilă ironie, pe care Lang o observă cu siguranță. Și de ce a fost reținut? adăugă afectând cuvintele.

– De o vacă, explică Long. Se pare că s-a hotărât să fete în această dimineață și ne pune probleme.

Într-adevăr, tatăl său trebuia să vegheze asupra animalelor, asta făcea parte din responsabilitățile sale. Tânăra fată se mulțumi să murmure:

– Bun, sunt gata. Putem pleca, firește, dacă ți-ai rezolvat toate problemele.

Cu cât va pleca mai repede, se gândi Nicole, cu atât mai repede se va termina corvoada acestei călătorii cu Lang.

– Am terminat, făcu acesta cu o voce dură, care-i trezi curiozitatea Nicolei.

Dădea impresia că venise la Nullegai să ia repede pe cineva pentru a rezolva o problemă. Nicole poate își făcea iluzii, dar i se părea că o persoană din Nullegai regreta în acea clipă până și faptul că-l întâlnise pe Lang Jamieson.

– Unde îți sunt bagajele? o întrebă acesta pe Nicole, pe un ton redevenit calm.

Tânăra fată îi indică antreul, cu un gest al mâinii.

– Acolo, îi spuse.

Ida scoase o prăjitură cu migdale din cuptor și-i întrebă cu amabilitate:

– Ați vrea să beți o ceașcă de ceai înaintea plecării?

– Nu, mulțumesc, Ida, răspunse Lang, iar Nicole respinse de asemenea propunerea cu un zâmbet amabil.

Pentru a-și face refuzul mai puțin aspru, Lang adăugă:

– Prefer să mă întorc cât mai repede.

– Ah da, înțeleg, din cauza vacii, răspunse Ida.

Schiță o mină gânditoare.

– Trebuie să fi avut un motiv foarte important pentru a-ți lăsa unul din animale într-un moment critic.

– Foarte important, fu de acord Lang.

Observase perfect curiozitatea din spatele remarcei în aparență nevinovate a domnișoarei, dar se prefăcu că nu-i dă atenție.

Ida se resemnă de bunăvoie să nu afle mai mult și le ură cu foarte multă amabilitate drum bun lui Lang și Nicolei. Îi însoți până la portalul grădinii și le făcu cu mâna până când dispărură la colțul străzii.

– Ei bine, ce crezi despre surorile Guthrie? o întrebă Lang pe însoțitoarea sa, în timp ce mașina se angajă pe strada principală din Nullegai.

– Sunt fermecătoare, răspunse Nicole.

În căutarea unui banal subiect de conversație, aceasta reluă:

– Le cunoști de mult timp?

– Dintotdeauna. Tatăl lor avea domeniul învecinat cu al meu. Când a murit, acum cinci ani, Ida și Ivy au venit să se stabilească în oraș.

– N-au fost căsătorite niciodată?

Lang scutură din cap.

– Al doilea război mondial le-a luat logodnicii. Cel al lui Ivy a murit în Africa de Nord și cel al Idei a dispărut în Noua Guinee.

– Ce trist! exclamă Nicole. Văzându-le, s-ar spune că viața nu le-a fost niciodată tulburată de asemenea tragedii.

– Aceste lucruri s-au întâmplat cu mulți ani în urmă și, cum ți-am explicat la Sydney, cu trecerea timpului, durerea se estompează.

Long îi aruncă o privire piezișă Nicolei și fulgerul auriu din ochii săi o surprinse o clipă.

– De acum în câteva luni, cu siguranță îl vei uita pe... Cum se numește? Ah da, faimosul Julian!

Acest amestec în viața sa personală îi displăcu în cel mai înalt grad tinerei. Ridică bărbia într-un mod agresiv.

– Te înșeli, spuse tăios. Dimpotrivă, am ferma intenție să nu-l uit pe Julian.

Astfel, nu voi mai comite niciodată greșeala de a acorda încredere unui bărbat.

– Exagerezi! Pentru că un bărbat te-a dezamăgit, îi condamni dinainte pe toți ceilalți! Nu vrei să-ți mai asumi nici un risc, nu-i așa?

Tonul îi era ușor ironic și adăugă:

– Cine ar fi crezut că mica domnișoară Lockwood este în asemenea măsură lipsită de curaj?

Nicole aproape sări în scaunul său și se întoarse spre interlocutor:

– Nu sunt "mica" domnișoară Lockwood și nu-mi lipsește curajul! replică violent. Să știi doar că nu mai vreau să cad în capcana cuvintelor tandre care nu înseamnă nimic. Mi-am pierdut iluziile și crede-mă, nimeni nu-și va mai bate joc vreodată de mine.

Din ce în ce mai ironic, Lang ridică din nou obiecții la cuvintele tinerei fete:

– Ce reacție exagerată! Ești prea orgolioasă pentru a admite că ai trecut de la o extremă la alta. Bărbații nu sunt niște mincinoși, și o știi foarte bine. Te sfătuiesc să nu-ți strigi în gura mare, peste tot, marile hotărâri... deoarece s-ar putea să întâlnești un bărbat dornic să accepte provocarea.

– Ce provocare?

Buzele lui Lang schițară un zâmbet.

– Aceea pe care o lansezi cu atâta imprudență pretinzându-te de acum inaccesibilă. Nu-ți dai seama că orice bărbat puțin combativ, va vrea să-ți înfrângă reticențele?

Nicole lăsă să-i scape o exclamație disprețuitoare.

– Nu mă tem de nimeni.

– Ce siguranță! Poate te supraestimezi?

Lang îi aruncă o privire atât de plină de îndrăzneală și de provocare, încât Nicole roși. Oare de ce își amintea tocmai în această clipă de atingerea trupului său cald, de mâinile ferme asupra ei, de pielea sa caldă și bronzată lângă obrazul ei, din noaptea în care crezuse că-l visează pe Julian? Scutură din cap, ca pentru a alunga acele amintiri stânjenitoare.

– Sunt absolut sigură de mine, susținu Nicole.

– Și cum reacționează Eric Nicholls?

– Eric? repetă surprinsă tânăra fată.

– Oare nu ți-a ținut permanent companie în timpul acestei prime săptămâni?

De unde știa Lang ce se întâmplase la Nullegai, de vreme ce trăia afară din oraș? se întrebă Nicole.

– Într-adevăr, și-a petrecut foarte mult timp cu mine, dar nu eu l-am invitat.

– Presupun că te-ai folosit totuși de el, făcu Lang pe un ton destul de disprețuitor. Prezența sa alături de dumneata îi face pe ceilalți bărbați să creadă că nu ești liberă. Va fi flatat când va afla că a jucat rolul de paravan.

– Oh, ce idee ridicolă! strigă Nicole, furioasă că fusese atât de ușor ghicită. N-am nevoie să mă ascund în spatele cuiva! Nu mă interesează bărbații. N-am spus că mă sperie!

– Poate, dar te temi să te angajezi față de unul dintre ei, nu-i așa?

Nicole strânse buzele exasperată, și în loc să răspundă, privi peisajul care defila rapid în spatele geamului. Descoperi câmpii imense unde se coceau lanuri de grâu, de ovăz și de orez. În iarba renăscută în urma ploilor de primăvară pășteau vaci cu pielea lucind și oi cu lâna groasă.

Drumul gudronat pe care rulau străbătea câmpia în linie dreaptă. Se întindea astfel până la orizontul strălucitor. Ca și Lang, se gândi tânăra fată, nu devia, nu cotea, își urma sigur direcția fixată.

La acest gând, se întoarse din nou pentru a-și înfrunta redutabilul însoțitor. Cu un zâmbet provocator pe buze, exclamă:

– Și chiar dacă mă tem să mă angajez, asta nu te privește câtuși de puțin! Dar orgoliul de bărbat te împiedică poate să accepți că o femeie poate rămâne insensibilă avansurilor masculine?

Lang întâmpină această supoziție cu un zâmbet ciudat, foarte lent, și inima Nicolei începu să bată, inexplicabil, mai puternic.

– Asta depinde poate de bărbatul care face avansuri, nu crezi? o întrebă.

Nicole lăsă ochii în jos peste pumnii strânși. Îi fusese suficient un zâmbet pentru a-i demonstra cât de slabă îi era rezistența la farmecul masculin. Dacă Lang n-ar fi încetat s-o observe, pentru a-și îndrepta atenția asupra drumului, cu siguranță n-ar fi găsit îndrăzneala să replice cu prefăcută convingere:

– Toți bărbații seamănă, să știi! Toți sunt în stare să mintă, fie și prin omisiune, când asta le convine.

Lang înțelese imediat despre ce omisiune vorbea, dar nu se fâstâci. Dimpotrivă, spre marea sa nemulțumire, Nicole îl găsi mai mult amuzat, decât stânjenit.

– N-aș fi crezut niciodată că dai atâta importanță unui simplu nume, făcu Lang râzând.

– Oh, nu este vorba de orice nume! replică Nicole. Este vorba de al dumitale, de al președintelui Clubului de natație. Bănuiai că n-aș fi acceptat acest post dacă aș fi cunoscut acest amănunt!

Bărbatul ridică sprâncenele, ironic.

– Și când te gândești că faci toate aceste nazuri din cauza împrejurărilor în care ne-am cunoscut! Oare ești încă ofensată?

O nouă roșeață cuprinse obrajii Nicolei și aceasta se grăbi să nege pe un ton indignat:

– Nu sunt ofensată!

Lang îi aruncă o privire atât de sceptică și sarcastică, încât își corectă ușor cuvintele fără să-și poată ascundă confuzia pe care i-o produceau amintirile:

– Am... am fost puțin șocată... desigur, dar nu pentru acest motiv aș fi refuzat.

– În acest caz, pentru ce motiv? o întrebă cu o blândețe persuasivă.

– Oare... nu este evident? bâigui Nicole, în timp ce în minte i se făcuse un mare gol.

Nici ea nu mai știa de ce ar fi refuzat acest post dacă ar fi știut că Lang prezida Clubul de natație. Ce motiv să inventeze? Putea să se pretindă nemulțumită pentru că Lang știa de trădarea lui Julian? Putea să-i spună de asemenea că nu aprecia modul în care profitase de deznădejdea sa, pentru a o atrage la Nullegai, unde avea nevoie de un profesor de natație? Sau să-i fi mărturisit că fusese teribil de tulburată trezindu-se în brațele lui și că era încă la fel de tulburată și în acea clipă?

În cele din urmă, se mulțumi să declare.

– Să presupunem că președintele unui club de natație și profesorul lucrează mână în mână, iar noi... Se întâmplă că ne este greu să ne înțelegem...

Lang depăși liniștit un camion și așteptă să micșoreze viteza pentru a exclama pe un ton degajat:

– Ce propui, în aceste condiții? Dacă vei fi în stare să separi sentimentele personale de meseria dumitale, după părerea mea nu vor exista probleme.

Oare ce insinua? O considera pe Nicole singura vinovată de atmosfera ostilă care domnea între ei? Această idee o contrarie imediat.

– Nu propun absolut nimic, îi replică rece. Mă mulțumesc să fac observația că dacă mi-ai fi spus imediat adevărul, n-am fi fost nici unul, nici celălalt în această situație penibilă. N-am fi fost obligați să ne întâlnim în timp ce avem mai degrabă interesul să ne evităm.

– Și dacă nu te-ai fi decis să arunci asupra tuturor bărbaților greșeala unuia singur, nu te-ai fi formalizat atât de mult de omisiunea mea, contraatacă Lang cu brutalitate. Știu de ce ești nesuferită cu mine. Nu admiți că nu-ți plâng de milă. Mica dumitale mândrie este rănită.

– Greșit! exclamă Nicole, fulgerându-l cu privirea. Dacă există o persoană pe lume de la care nu aștept și nu vreau nici o milă, aceea ești dumneata!

– Sunt încântat să aflu asta, declară Lang pe un ton sarcastic. Ai o bună ocazie s-o dovedești. Comportă-te în maniera în care putem lucra împreună pentru dezvoltarea clubului.

În acea clipă, Nicole ar fi acceptat să treacă prin foc dacă aceasta i-ar fi permis să-și convingă interlocutorul că nu-și dorea nici mila, nici înțelegerea sa.

– Poți să contezi pe mine, se grăbi să promită. Îmi va face plăcere să-ți demonstrez că-ți faci idei.

Ah da, îi va demonstra că se înșelase, chiar dacă asta ar costa-o ultima fărâmă de energie.

Un timp, în mașină se instală tăcerea.

Nicole contempla din nou peisajul prin geam. Îi trezea imagini ascunse foarte adânc în memorie, imagini datând din copilărie, când trăia încă la țară. Totuși, peisajul nu era același. Tatăl său lucrase pe un domeniu apropiat de mare, într-o regiune stâncoasă, cu vegetație foarte deasă. Mirosul pe care briza îl aducea în interiorul vehiculului se potrivea mai mult cu amintirile sale și acestea făceau să vibreze emoționant coarda memoriei.

Brusc, Lang părăsi șoseaua pentru a se angaja pe un drum secundar. Niște păsări zburară la apropierea mașinii, câmpurile care se întindeau cât vedeai cu ochii anunțau o recoltă superbă. Privind spicele de grâu încă puțin verzi, Nicole nu rezistă tentației de a face o glumă.

– Sunt multe prăjituri în creștere aici!

Prin această remarcă, spera să destindă atmosfera care se instalase între Lang și ea pe drumul spre Yallombee.

– Nu cred, făcu bărbatul, tăios.

– Ah! De ce? întrebă Nicole, uimită și în același timp dezamăgită de acest răspuns, și că nu reușise să-și amuze interlocutorul.

Cum pe acel drum nu era circulație, Lang putu să întoarcă fața spre ea și s-o privească pe îndelete.

Acest examen atent o cufundă într-o tulburare pe care și-o ascunse cum putu mai bine.

– Pentru că acest grâu nu are o astfel de întrebuințare, îi explică. Există mai multe soiuri, deosebindu-se după regiuni.

– Este necesar pentru a face pâine? întrebă Nicole, hotărâtă să se instruiască, deși, în schimb, Lang se amuza probabil pe seama sa.

De data aceasta, bărbatul dădu din cap în semn de aprobare.

– Da, pâine de înaltă calitate, ca și paste și griș.

Conversația mai rămase câteva minute axată asupra grâului și cunoștințele Nicolei se îmbogățiră considerabil referitor la această cereală. Puțin rușinată de ignoranța sa, se lăsă în cele din urmă pe spătarul scaunului și întrebă pentru a schimba subiectul.

– Suntem încă departe?

– Nu, răspunse Lang.

Îi arătă cu mâna culturile care ocupau spații largi la dreapta lor:

– Pământurile acelea fac deja parte din Yallambee.

Nicole se stăpâni exact la timp să-și manifeste curiozitatea și nu reacționă. Nu voia să-i arate lui Lang cât de mult o interesa domeniul de care se vorbea cu atâta admirație la Nullegai. Nu, nu-i va face această plăcere. Totuși, nu reuși să-și ascundă strălucirea din privire în timp ce descoperea Yallambee. Spre marea sa nemulțumire, era foarte impresionată.

Domeniul părea nemărginit. Nici o casă nu apărea la orizont și păsunile de animale nici nu se vedeau. Curiozitatea Nicolei spori neîncetat și-i era tot mai greu să se stăpânească în timpul următorului sfert de oră.

În sfârșit, casa se înălța în fața ei în clipa în care tocmai trecuseră peste un pod umbrit de eucalipți, și care se întindea peste un râu cu ape cristaline. Nicole se consideră pe deplin recompensată pentru așteptarea sa, dar se feri să-și arate uimirea. Locuința cu două etaje, construită mai mult în stil mediteranean decât colonial, se ridica în mijlocul copacilor, într-o grădină strălucind de culori. Fațada parterului forma arcade sub terasa cu coloane de la primul etaj.

În loc să urmeze aleea care ducea la intrarea casei sale, Lang o luă pe un mic drum la dreapta, care traversa grădina și se îndrepta spre o

construcție cochetă din lemn, înconjurată de peluze și de o împrejmuire albă. În ciuda distanței scurte, casa lui Lang dispăruse în spatele arborilor și a desișurilor, iar Nicole nu-și putu stăpâni o exclamație:

– Cu siguranță, nu trăiești complet singur acolo!

Îi era imposibil să-și imagineze o persoană solitară într-o locuință atât de mare.

– Nu complet, recunoscu Lang cu o expresie malițioasă și lăsă să planeze o scurtă tăcere înainte de a explica: menajera și soțul său ocupă un apartament în spatele casei. Unii servitori necăsătoriți iau masa la mine și au numeroși frați și surori care invadează cu regularitate Yallambee cu urmașii lor.

– S-ar spune că nu-ți plac copiii, observă Nicole pe un ușor ton de reproș.

– Oh, îmi plac.... când sunt cuminți! replică Lang oprind în fața căsuței. Dar sunt dintr-o familie de nouă copii, din care trei perechi de gemeni, iar numărul nepoților și nepoatelor mele trebuie să ajungă acum în jur de șaptesprezece. Și n-au ajuns încă la vârsta de a se cuminți. Când debarcă toți împreună, îți imaginezi rezultatul!

Un zâmbet provocator i se contură pe buze și adăugă:

– Așteaptă Crăciunul și vei judeca singură!

– N-are rost, declară Nicole.

Obișnuită să lucreze cu copiii, își reprezenta perfect scena. Când Lang îi deschise portiera, îi scăpă o întrebare:

– N-ai un frate geamăn, nu-i așa?

Coborî din mașină cu o expresie preocupată. Mirat, Lang răspunse puțin tăios:

– Ce te face să spui asta?

– Nu mi te imaginez în dublu exemplar! exclamă Nicole.

Fără să-i lase lui Lang timp să reacționeze, alergă spre tatăl său care stătea în ușa casei. S-ar fi putut arăta mai puțin provocatoare, dar Lang se înșela dacă se gândea la o schimbare de comportament din partea ei, în particular. Pentru a ușura numai raporturile lor profesionale, Nicole va consimți în timp util să-și înfrâneze ostilitatea. Și totuși, aceasta rămăsese la fel de vie ca și în prima zi!

Capitolul 4

– Bună ziua, draga mea! exclamă Bryce luându-și fiica în brațe și sărutând-o cu afecțiune. Îmi pare rău că n-am putut veni să te iau, dar animalele dau uneori peste cap planurile oamenilor. Ți-a explicat Lang?

– Mi-a spus că o vacă avea dificultăți la fătat, răspunse Nicole. Operațiunea s-a desfășurat bine? Vițelușul s-a născut?

– Până la urmă s-a desfășurat fără să mai existe piedici, spuse Bryce cu un zâmbet de ușurare. Se prezenta cu spatele, dar din fericire l-am putut redresa. Totul este bine când se termină cu bine.

Privirea lui Bryce se aținti asupra lui Lang, care sosea în spatele Nicolei cu valiza.

– Am plăcerea să te anunț că la numai o oră după plecarea ta, Sable a adus pe lume un frumos mascul, îi spuse.

Lang manifestă o evidentă satisfacție.

– Felicitările mele, Bryce, ai făcut o treabă bună. Îmi pare rău că a trebuit să te las cu această problemă, deoarece nu este vorba de o treabă atât de ușoară cum încerci s-o faci să creadă pe fiica ta.

Mă voi duce imediat să-i văd pe mamă și pe micuțul său.

– Te însoțesc, declară Bryce. Dar tu, Nicole, dorești să-i vezi?

Dorința de a scăpa de Lang, a cărei prezență îi punea nervii la grea încercare, era mult mai mare. În consecință, profită de ocazie și scutură din cap, simulând regretul:

– Poate voi merge să-i văd mai târziu. Deocamdată, prefer să mă instalez și să beau o răcoritoare.

– Cum vrei, acceptă cu amabilitate Bryce.

Se dădu într-o parte pentru a-și lăsa fiica să pătrundă în casă și luă valizele pe care Lang le lăsase la intrare.

– Nu voi întârzia să mă întorc, adăugă.

– Nu te grăbi. Așteptându-te, voi începe să pregătesc prânzul, afirmă Nicole cu un zâmbet.

Lang nici măcar nu-și dăduse osteneala să înainteze în antreu. Aștepta afară, după toate aparențele nedorindu-și mai mult decât Nicole să prelungească întrevederea lor.

– Pe mai târziu! exclamă bărbatul cu dezinvoltură, mulțumindu-se să încline ușor capul în loc de salut.

– Pe mai târziu, răspunse tânăra fată pe același ton. Și.... mulțumesc pentru că m-ai condus până aici.

– N-ai pentru ce, răspunse Lang.

Nicole înțelese că nu i-ar fi făcut niciodată acest serviciu tatălui său dacă ar fi trebuit să se îndepărteze fie și doar un kilometru din drum, pentru a veni s-o ia. Dacă n-ar fi depins decât de el, Nicole ar fi putut rămâne la Nullegai până când Bryce ar fi fost în măsură s-o aducă el însuși.

Îndată ce cei doi bărbați plecară, tânăra fată își agăță cele câteva haine pe care le luase cu ea, în dulap. Camera care-i era destinată era

mică, dar confortabilă, și nu-i lipsea nimic. Apoi cercetă restul casei, terminând cu bucătăria, unde își turnă ceva de băut.

Savurând limonada rece scoasă din frigider, trase concluzia că locul era plăcut de locuit, în ciuda simplității sale. Cu siguranță, tatăl său se simțea confortabil acolo. În ceea ce o privea, aprecia în mod special bucătăria, o încăpere luminoasă și mare, vopsită în galben și alb, dotată cu mobile rânduite și cu cel mai modern material. Ferestrele imense de deasupra chiuvetei sau a mesei de lucru permiteau persoanei care mânca acolo, sau spăla vasele, să contemple o vedere splendidă a proprietății.

Cercetând dulăpiorul pentru păstrarea alimentelor, Nicole schiță o grimasă îngrijorată. Rezervele de conserve pe care le făcuse pentru tatăl său înaintea plecării lor din Sydney erau intacte. Bryce nici nu le atinsese. Și legumele pe care-l provocase să le cumpere ajungând la Nullegai rămăseseră de asemenea în frigider.

Tot mai îngrijorată, Nicole își aminti că la Sydney, Cynthia sau ea se însărcinaseră de mult timp să gătească. Acum, singur, tatăl său nu-și dădea osteneala să se hrănească în mod corect. Tânăra fată se hotărî să abordeze problema cu el.

Din fericire, cea mai mare parte a legumelor se păstraseră bine și, pentru început, Nicole se strădui să pregătească o masă foarte apetisantă. Spre marea sa surpriză, găsi pâinea foarte proaspătă și presupusese că servitoarea lui Lang o cocea probabil ea însăși. Tocmai tăia niște felii crocante când se întoarse tatăl său.

– Mmm, ai făcut o treabă bună! aprobă pătrunzând în bucătărie unde îl aștepta o delicioasă salată asortată și o masă frumos aranjată. Credeai că Lang va lua prânzul cu noi?

Nicole făcu ochii mari și protestă energic împotriva acestei idei:

– Nu, pentru tine am făcut asta! Dat fiind tot ce am găsit în frigider și în dulăpiorul pentru alimente, pariez că ai murit de foame în toată această săptămână.

– Să mor de foame!

O clipă, Bryce păru descumpănit de această observație, apoi izbucni în râs.

– Nu, fata mea, nu trebuie să te iei după aparențe. În aceste ultime zile, am mâncat foarte bine la masa lui Lang. N-am avut nevoie câtuși de puțin să-mi încep proviziile.

Nicole oftă ușurată, apoi un sentiment mai puțin pașnic o cuprinse în secunda următoare:

– Sunt încântată că ai mâncat bine, dar chiar era necesar să te duci la Lang? Oare nu este puțin cam mult? Nu se mulțumește doar să te găzduiască, te și hrănește! Știu că domnul Jamieson are cel mai mare domeniu din regiune! făcu ironic.

Mergând de-a lungul proprietății Yallambee cu mașina, trebuise să admită că oamenii din Nullegai nu-i exageraseră importanța.

– Dar Lang nu este decât patronul tău! continuă Nicole pe un ton furios. Nu este un senior din Evul Mediu care domnește ca stăpân absolut peste terenurile sale!

– În tot cazul, replică Bryce, continui să arunci asupra lui toată ranchiuna pe care ți-a inspirat-o Julian.

Părea contrariat, aproape supărat. Nicole nu-l văzuse niciodată atât de nemulțumit din cauza ei.

– Mănânc acasă la Lang, după o practică obișnuită în această regiune. Angajații, indiferent de gradul lor, iau masa la proprietarul

domeniului. Contrar a ceea ce pari să insinuezi, Lang nu exercită nici o presiune asupra nici unei persoane de aici și sunt complet liber în actele mele.

Dornică să îndrepte situația, Nicole exclamă:

– Oh tată, m-am lăsat pradă mâniei! Eu....

– Oare ce ai dori? exclamă Bryce, deloc mai calm. Pentru a-ți face plăcere, cu siguranță n-ar trebui nici să primesc ordine de la patronul meu!

– Ba nu, n-am pretins deloc așa ceva, eu...

Ridicând din umeri, renunță să-și termine fraza. Conversația asta nu avea nici un sens.

– Tată, te rog, să nu ne certăm! Îmi pare rău că m-am înfuriat fără motiv, să ne oprim aici, te rog.

– Aveai un motiv: nu ratezi nici o ocazie să ai cuvinte neplăcute față de Lang.

– Recunosc, făcu tânăra fată cu un râs ușor, plin de maliție.

– Dar de ce, Nicky?

– Chiar nu știu de ce. Poate pentru că-mi amintește de Julian.

– Îți amintește de Julian! Dar nu-i seamănă deloc! exclamă Bryce.

– Nu în acest sens am spus-o.

– Ah bun! exclamă Bryce puțin ironic. M-ai liniștit!

– Nu, explică Nicole, nu-i seamănă, dar era la noi la Sydney în ziua în care tocmai aflasem de trădarea lui Julian.

– Dar și eu eram acolo, declară Bryce, vizibil surprins de această remarcă. Totuși, vederea mea nu-ți amintește acel trist eveniment.

– Nu este același lucru. Era normal ca tu să cunoști toate detaliile întâmplării mele neplăcute.

În schimb, mi-e greu să accept ca un străin să fie la curent cu ceea ce mi s-a întâmplat.

O expresie tristă îi trecu peste chip. În loc s-o compătimească, tatăl său nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Oare chiar este un motiv suficient să te răzvrătești în asemenea măsură împotriva lui Lang?

Cu siguranță, se îndoia de asta, și Nicole recunoscu în sinea sa că această explicație nu era pe deplin satisfăcătoare. Totuși, n-avea intenția să-i dezvăluie tatălui său sentimentele care o animau, sentimente de altfel confuze, amestecate, de neînțeles. În loc de răspuns, ridică din umeri în mod evaziv, ceea ce nu însemna nici da nici nu și, pentru a încheia subiectul, propuse:

– Dacă ești gata, ne vom așeza la masă.

În timpul mesei, vorbiră despre orice. Bryce o întrebă multe pe fiica sa despre viața pe care o ducea la Nullegai. Când Nicole se ridică pentru a face cafeaua, Bryce începu să strângă masa.

– Este practic pentru tine să mănânci acolo, făcu tânăra fată schițând un semn în direcția casei lui Lang.

Nu se putuse împiedica să revină asupra acestui subiect și tatăl său replică pe un ton ușor amuzat:

– Ți-am spus că așa se obișnuiește în exploatările din această regiune. Angajații care trăiesc singuri au un loc rezervat la masa proprietarului.

– Ce amabil din partea sa! exclamă Nicole cu ironie.

Cum tatăl său nu părea să guste noua sclipire de umor îmbinată cu agresivitate, reveni:

– Sunt mulțumită să știu că n-ai nevoie să te preocupi de pregătirea meselor.

– Cu atât mai bine, aprobă Bryce cu un aer ciudat. Acum, trebuie să-ți dau o veste proastă.

– Ce veste proastă?

– L-am invitat pe Lang să cineze cu noi diseară.

– Oh, tată, exclamă tânăra fată, îngrozită, de ce ai avut o astfel de idee?

– Jessie Verdon, bucătăreasa sa, nefiind acolo diseară, m-am gândit că este cel mai mic lucru. În plus, am crezut că ostilitatea ridicolă care domnește între voi, va dispărea.

Nicole nu descoperi critica implicită pe care o conțineau cuvintele sale. Probleme mai urgente îi atrăseseră atenția:

– Ceilalți oameni care iau masa la el, vor cina undeva. De ce nu s-a dus cu ei? Sau, în afară de el și de noi, nu mai este nimeni la Yallambee diseară? îl întrebă cu o bruscă ironie. M-ar mira!

– Nu, Alan și Sandy, doi angajați căsătoriți vor fi acolo și sunt sigur că soțiile lor n-ar cere mai mult decât să-l invite pe Lang să cineze la ele.

– În acest caz, de ce n-o fac?

– Înainte de a-mi propune să te aducă la Yallambee, toată lumea credea că-și va petrece sâmbăta seara la Nullegai, ca toți celibatarii, explică Bryce. De obicei, nu se întoarce.

Evident, își petrecea weekendurile cu bogata Eunice Blanchard, se gândi Nicole, încercând fără voia ei o urmă de gelozie. Totuși, regreta că Lang își schimbase obiceiurile. Dacă măcar cineva ar fi devansat invitația tatălui său! Servi cafeaua fără să-și ascundă proasta dispoziție.

– Ei bine, sper că nu se așteaptă la un festin! declară după o lungă tăcere. N-am intenția să-mi petrec după-amiaza în bucătărie, în onoarea domnului Lang Jamieson.

– Nicky!

Tonul conținea o amenințare.

– N-are rost să te înfurii, nimeni nu-ți cere acest lucru. M-am gândit că cel mai simplu ar fi să faci o friptură și Jessie mi-a scos carnea din frigider înainte de a pleca.

Nicole primi această veste cu ușurare. În aceste condiții, nu va trudi foarte mult. Va pregăti niște legume pentru a însoți friptura și garnitura va fi gata fără efort.

Bryce își drese glasul înainte de a rosti niște cuvinte care, presimțea, vor provoca o reacție vie fiicei sale:

– Jessie mi-a mai spus că dacă ai nevoie de orice, te poți servi nestânjenită din bucătăria sa.

– Cum? Din bucătăria lui Lang? exclamă Nicole. Cu siguranță, nu! Dacă acea încăpere este de dimensiunile casei, s-ar putea să mă pierd acolo!

– Glumești!

Nicole ridică ochii strălucitori peste ceașcă și după câteva clipe, izbucni într-un râs ușor nervos.

– Ai un comportament foarte curios, fata mea. Fii atentă să nu cazi în propria capcană. Dacă Lang se hotărăște să te facă să plătești pentru toate obrăzniciile tale, cred că vei petrece un sfert de oră neplăcut... și o vei merita!

Nicole își îndreptă bărbia în semn de sfidare.

– Voi ști să mă apăr, crede-mă!

– Poate ești încăpățânată, Nicky, dar până acum nu te consideram stupidă. Mă dezamăgești, îi reproșă Bryce fiicei sale.

– Nu trebuie să transformi această treabă în dramă, spuse aceasta, străduindu-se să pară foarte sigură de ea.

Își duse ceașca goală în chiuvetă.

– În timp ce spăl vasele, ai vrea să te duci pentru mine să cauți niște fructe în bucătăria lui Jessie?

Bryce își aduse și ceașca sa și-i dădu în trecere o palmă afectuoasă:

– După tot ce mi-ai spus, nu îndrăznesc să te îndemn să te duci tu însăți! Poate ar fi mai bine ca Lang și cu tine să vă vedeți cât mai puțin posibil.

– În sfârșit, ai înțeles! exclamă Nicole lăsând să-i scape un oftat teatral. Știam că vei îmbrățișa punctul meu de vedere, până la urmă!

– Nu în întregime, o corectă Bryce ferm. Nu uita că Lang îmi este patron. Contrar a ceea ce pari să crezi, voi avea grijă să-i arăți un anumit respect.

Nicole schiță o grimasă, pentru a se preface decepționată.

– Nu mă așteptam câtuși de puțin la asta de la tine, mărturisi tânăra fată.

Terminase de spălat vasele când Bryce se întoarse de la casa lui Lang. Văzând toate fructele pe care i le aduse, își promise să-i mulțumească generoasei Jessie imediat ce o va întâlni. În afară de fructe, pregătise deja carnea, ca și legumele destinate ca garnitură. Nu mai rămânea decât să pună totul la fript. Cartofii, morcovii tineri, mazărea și fasolea verde erau deja gata.

Nicole puse imediat carnea în cuptor și se duse să se schimbe. Plăcându-i ținutele ușoare, îmbrăcă niște blugi și o bluză roșu intens, fără mâneci. Încălță apoi niște espadrile și i se alătură tatălui său în salon. Se înarmase de asemenea cu o pălărie și ochelari de soare, pentru a se putea plimba pe proprietate.

Cum dispuneau de un timp destul de limitat, Bryce îi propuse fiicei sale să plece cu motocicleta. Tânăra fată urcă în spatele tatălui său.

Clark Rutherford, soțul Cynthiei, avea de asemenea o motocicletă și o luase deseori cu el pentru plimbări din care păstrase amintiri excelente.

Prima oprire avu loc nu departe de casa lui Bryce, într-o mică împrejmuire unde fusese instalată Sable cu vițelul său. Tânărul animal moțăia în iarbă, încălzindu-și pielea neagră cu păr ondulat la soare! Una dintre urechi nu înceta să se miște, pentru a alunga o muscă încăpățânată.

– Oh tată, ce delicat este! exclamă Nicole, lăsându-se în genunchi în fața corpului mic, pe care începu să-l mângâie.

– Cum se numește? I-ați dat un nume?

În timp ce o privea pe Sable care le urmărea acțiunile și gesturile cu ochii săi mari bruni, Bryce se chirci lângă fiica sa.

– Va primi un nume, pentru că este de rasă, declară. Fără îndoială, se va numi Yallambee Jupiter, ca tatăl său.

– Dumnezeule! Și eu care-l credeam un simplu vițeluș! glumi Nicole. Nu mă gândeam la un nume atât de pompos. Mă gândeam că va avea unul mai modest.

– Când va fi adult, vei vedea că acesta i se potrivește perfect. Nu va rămâne mult timp atât de mic. Nu uita, într-o zi va cântări mai mult de o tonă!

Nicole dădu din cap privind cu o nouă admirație corpul întins liniștit în iarbă. În doi ani, cu siguranță va fi mai puternic decât mama sa. Aceasta se apropiase de el pentru a-l linge, fără să bănuiască faptul că într-o zi va părea o pitică lângă el.

Nicole se ridică în picioare cu suplețe și, ștergându-și blugii, își întrebă tatăl:

– Unde mergem acum?

– În direcția aceea, răspunse Bryce.

În timp ce se întorceau la motocicletă, îi arătă pământurile care se unduiau ușor până la linia colinelor.

– Voi profita pentru a controla nivelul apei în adăpătoare.

– Credeam că ți-ai terminat munca pentru astăzi! exclamă Nicole pe un ton șocat.

– Termin dacă vreau. Îngrijirile pretinse de animale nu-mi permit să am program de birou, draga mea.

Nicole nu se gândise la asta și înclină capul pentru a arăta că înțelesese.

– Totuși, nu credeam că din munca ta face parte controlul apei.

– Nu este chiar treaba mea, dar sunt răspunzător dacă adăpătoarele sunt goale. Nu le umplu, le supraveghez, sesizezi diferența?

Tânăra fată tocmai se urcase pe motocicletă în spatele său și Bryce îi aruncă un zâmbet peste umăr.

– La drept vorbind, controlez adăpătoarele în fiecare dimineață. Dar cum trecem pe acolo, m-am gândit că puteam să arunc o privire în mod suplimentar.

Nicole își recunoștea în asta tatăl. Nu exista om mai conștiincios decât el, puteai să-i acorzi încredere. Și dacă în plus, își iubea munca așa cum era cazul de când se întorsese la țară, nu se temea să i se consacre chiar și în timpul weekendului.

Bryce fusese inspirat și inspecția se dovedi utilă. O vacă se împotmolise în noroiul care era în jurul rezervoarelor de apă săpate în pământ. Era atât de epuizată de cât se zbătuse, încât de-abia fu în stare să se țină pe picioare când o eliberă Bryce. Dacă ar fi rămas acolo până a doua zi dimineață, ar fi fost probabil găsită moartă.

Terenurile pe care le vizita acum Nicole erau complet diferite de cele pe care le văzuse din mașină, când sosise. Coline împădurite înlocuiseră câmpiile de cereale. În depresiuni, canguri și emu trăiau în bună înțelegere cu oile și vacile.

Până ajunseră la una din marginile imensului domeniu și reveniră spre câmpia plată, venise timpul să se întoarcă pentru a fierbe legumele pentru cină. Ajunseră acasă pe cel mai scurt drum. Bryce își lăsă fiica și plecă din nou să inspecteze silozurile de grâne. Când reveni, Nicole îl întâmpină cu un aer mulțumit.

– Mâncarea se prezintă bine, îl anunță observând friptura prin geamul cuptorului. Acum, nu-mi mai rămâne decât să adaug mazărea și fasolea verde, după ce voi face un duș și să pregătesc...

Expresia i se schimbă brusc și-și încheie fraza pe un ton consternat:

– ... un desert. Nu m-am gândit la desert! Nu mă pot mulțumi să ofer fructele pe care le-ai adus.

Îi aruncă o privire rugătoare tatălui său.

– Oare ai ceva în dulăpiorul de alimente? N-am timp să fac o rețetă complicată.

Bryce ridică din umeri cu un gest neputincios.

– Te las să te uiți, cunoști mai bine decât mine. Dar dacă nu găsești nimic, nu te neliniști. Cu siguranță, Lang se va considera mulțumit doar cu fructe.

Nicole nu fu de acord câtuși de puțin. Ce credea tatăl său? N-avea intenția să-i dea acelui bărbat nici cea mai mică ocazie s-o critice. Nici nu se punea problema.

Scutură din cap cu încăpățânare și, nemulțumită, deschise hotărâtă ușa dulapului pentru alimente și începu să răscolească pe rafturi cu o

mână agitată, răsturnând cutiile. În sfârșit, scoase un oftat de ușurare descoperind o conservă de piersici în sirop, cu lichior. Le cumpărase pentru aniversarea tatălui său și în agitația sa uitase complet de existența lor. Se hotărî să le folosească pentru această cină care ieșea din obișnuit. Dar cu ce le putea oare servi? Trebuia să le agrementeze cu ceva...

– După părerea ta, Jessie are niște frișcă în frigider? își întrebă tatăl. Mi-ar prinde foarte bine să împrumutăm puțină.

De data aceasta, tatăl său reacționă într-un mod mai înțelegător.

– Dacă nu-ți lipsește decât asta, nici o problemă! Probabil Sandy tocmai mulge vacile. Îi voi cere fiicei sale mai mari să-ți pregătească. Mă ocup de asta cât timp faci un duș, de acord?

– Oh, mulțumesc! exclamă Nicole, încântată să vadă treaba terminându-se atât de bine.

Bryce dispăru cu un ultim zâmbet și tânăra fată se îndreptă, cu sufletul împăcat, spre baie. Era cald și venise acoperită de praf din plimbarea pe motocicletă. Era nerăbdătoare să se răcorească.

După ce făcu dușul, se simți mult mai în largul ei și se duse în camera sa să se îmbrace. Acolo, apărură alte probleme. Cum prevăzuse să-și petreacă weekendul doar în compania tatălui, nu-și dăduse osteneala să-și ia o rochie. O avea doar pe cea cu care venise și i se păru prea șifonată pentru a o pune în acea seară. Oftând și strâmbându-se, privi o clipă conținutul subțire al dulapului de haine. În cele din urmă, ridică din umeri în fața unei alegeri atât de limitate și se resemnă să îmbrace niște pantaloni bleumarin și un corsaj alb. Cu atât mai rău dacă nu avea nimic altceva aici! La drept vorbind, ținuta nu era elegantă, dar nu putea face mai mult în condițiile în care se afla.

Își corectă machiajul, dând cu grijă strălucire ochilor datorită unei umbre pe pleoape și a rimelului. Apoi trecu un ruj roz deschis peste buze și puțin fard pe obraji. După aceea se consacră coafurii, despărțind părul printr-o cărare pe mijloc și trecându-l după urechi. Îi cădea în șuvițe suple și mătăsoase pe umeri. Pocnetul ușii de la intrare o surprinse în timp ce făcea o ultimă inspecție a înfățișării sale.

Ieși din cameră și se opri brusc în ușa sufrageriei. Lang se afla acolo, cu tatăl său. Nu se aștepta să-l vadă atât de curând. Vederea sa îi produse același șoc ca la precedentele două întâlniri. Într-o clipă, mintea Nicolei înregistră o mulțime de detalii. Lang purta niște pantaloni de culoare verde-gălbui și o cămașă de mătase bej care-i punea în evidență pielea bronzată. Notă de asemenea părul ușor ondulat, discretul parfum aromat al soluției după ras, privirea aurie foarte energică și expresia fermă a gurii bine conturate.

Nicole era incapabilă să-și ia ochii de la silueta impunătoare a proprietarului de la Yallambee. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și o ciudată slăbiciune îi muie picioarele. "Dumnezeule, se gândi cu disperare, iar voi petrece o seară îngrozitoare!"

Când reuși în sfârșit să murmure un bună ziua, vocea îi tremura într-un mod ridicol. Lang îi răspunse pe un ton mai curând înțepat, care nu contribuia deloc la o încurajare și Nicole înaintă împotriva voinței sale în încăpere. Ar fi preferat de mii de ori s-o ia la fugă.

– Ah, foarte bine, ești gata! exclamă tatăl său auzind-o venind în spatele lui.

Tocmai scosese niște pahare dintr-un bar situat lângă o ușă care dădea direct în bucătărie, ușurând serviciul. Se întoarse spre fiica sa și declară:

– Vei fi amabilă să-i ții companie lui Lang în timp ce fac un duș. L-am întâlnit la Sandy și i-am propus să vină direct aici, cu mine.

Vorbind, luă cuburi de gheață și le puse în pahare.

– Frișca ta este în bucătărie, adăugă cu un zâmbet.

Nicole aproape făcu un ocol pentru a evita să treacă prea aproape de Lang, ca și când i-ar fi fost teamă de el și bâigui:

– Oh... mulțumesc, tată.

Apoi alergă spre chiuveta din bucătărie unde se agită cu zel, pentru a-și ascunde stânjeneala.

– Voi pune mazărea și fasolea la fiert. Când te vei întoarce de la duș, totul va fi gata, explică tânăra fată cu nervozitate.

– Perfect, îi răspunse foarte în largul său tatăl ei.

După toate aparențele, nu-și dădea seama de nervozitatea neobișnuită a fiicei sale și, foarte liniștit, turnă o cantitate bună de whisky peste gheață, înainte de a întinde paharul invitatului lor.

– Și tu, draga mea, ce vrei? Vei bea cu Lang, nu-i așa?

– Dă-mi vin de Madera, te rog, îi ceru Nicole cât mai firesc posibil.

Urmat de Lang, Bryce i se alătură în bucătărie și-i întinse paharul. Îndată ce primi băutura, tânăra fată bău repede o înghițitură. Rezultatul nu fu dintre cele mai fericite. Simți imediat aceeași senzație de căldură în stomac și pe obrajii în flăcări.

Când tatăl său ieși din încăpere, nu încetă să-și facă de lucru, supraveghind cuptorul, pregătind platourile și mai ales evitând să-l privească pe Lang.

Totuși, în cele din urmă se hotărî să se întoarcă spre el și spuse cu o voce nesigură:

– Te rog să mă scuzi, până aștepți, ia un loc.

Îi arătă cu mâna scaunele care înconjurau masa.

– Dar poate preferi să te uiți la televizor în salon?

În timp ce-i arăta încăperea din cealaltă parte a antreului, își dădu seama de intimitatea gestului. Casa îi aparținea lui Lang și cu siguranță știa unde se afla salonul.

Lang își goli încet paharul, îl puse pe masă, apoi se adresă tinerei fete pe un ton sever:

– Ascultă, știu că această invitație nu vine din partea dumitale. Dacă asta te poate consola, n-am fost extraordinar de entuziasmat acceptând-o, dar n-am putut să refuz, din stimă pentru tatăl dumitale. Dar dacă ai de gând să te comporți ca o isterică toată seara, ar fi mai bine să plec imediat, ce crezi?

– Oh nu! exclamă Nicole, consternată, în timp ce el făcuse deja un pas spre ușă.

Se agăță, din reflex, de brațul său pentru a-l reține. Trebuia să-l împiedice cu orice preț să plece. Tatăl său nu i-ar ierta niciodată un incident de acest gen!

– Rămâi! îi ordonă.

Disprețul lui Lang o stimula mai bine decât alcoolul și o cuprindea mânia.

– Ai acceptat această invitație, este prea târziu să-ți schimbi părerea. Nu-ți voi permite să te folosești de mine drept scuză.

– Serios?

O privire zeflemitoare o ținea în frâu pe a sa.

– Serios! replică Nicole fără să se lase descumpănită.

Lang lăsă intenționat ochii în jos spre mâna Nicolei, care rămăsese prinsă de brațul său.

– Oare ai intenția să recurgi la forță pentru a mă împiedică să plec? o ironiză.

Sub efectul umilinței, obrajii tinerei fete se îmbujorară. Dădu drumul brațului lui Lang, ca și când s-ar fi transformat brusc într-un baton de dinamită.

– Iartă-mă, făcu Nicole cu un aer foarte trist.

Se vedea deja obligată să-i explice tatălui său plecarea lui Lang. Nu va accepta să creadă că de data aceasta n-avea nici o vină. Percepea confuz zgomotul de la duș și, cuprinsă de panică, își înfrânse orgoliul pentru a-l ruga:

– Nu pleca, tata ar fi atât de contrariat. Te rog! Va fi furios...

– Împotriva cui?

O tăcere apăsătoare se lăsă câteva clipe în încăpere. Un nou val de mânie o cuprinse pe Nicole. De ce punea Lang întrebări atât de enervante?

– Împotriva mea, evident, replică în cele din urmă, aruncându-i o privire dușmănoasă.

Long păru să se gândească, apoi se întoarse complet spre Nicole, cu o suplețe uimitoare.

– Dacă înțeleg bine, dai o foarte mare importanță prezenței mele în acest moment?

– Da, într-un fel, admise tânăra fată, nu fără să încerce o anumită jenă.

Oare unde voia să ajungă?

– Și pentru ca să rămân aici, ești gata să accepți orice condiții, nu-i așa? exclamă bărbatul într-o manieră dezinvoltă, dar încărcată de amenințări.

Evident, trebuia totuși să-l ia în serios. Și Lang va profita de situație pentru a o șantaja! Oare ce va pretinde? Cu respirația tăiată, Nicole îl întrebă. Știa la fel de bine ca el că nu era în măsură să lupte.

– Ce condiții?

Lang ridică sprâncenele prefăcându-se mirat.

– Nu bănuiești?

– Presupun că vrei să fii tratat cu respectul și supunerea datorate poziției și averii dumitale! replică Nicole pe un ton ironic.

Bărbatul o măsură cu o privire pătrunzătoare.

– Va fi suficient să lupți puțin împotriva firii dumitale agresive și capricioase, spuse el, disprețuitor. Ești dispusă să-mi accepți condițiile?

Nicole își îndepărtă cu nervozitate o șuviță de păr care-i căzuse pe față.

– Cum ți-am spus dimineață, sunt de acord să despart sentimentele personale și obligațiile profesionale, în interesul clubului. Nu voi merge mai departe, Lang. Sentimentele mele vor rămâne așa cum sunt.

– Este timpul să te schimbi, afirmă Lang.

– Și dacă refuz, pleci, nu-i așa?

– Exact!

– Nu poți suporta ca să nu cadă toată lumea în genunchi în fața dumitale, marele Lang Jamieson! exclamă Nicole cu dispreț. Este o problemă de principii! Poți să fii mândru!

În loc de răspuns, bărbatul ridică din umeri. Strălucirea furioasă din privire contrazicea totuși indiferența pe care se prefăcea că o simte. Fără o vorbă, se îndreptă spre ușă și ieși din încăpere. Această reacție aduse o expresie consternată pe fața Nicolei.

Rămase o clipă țintuită pe loc, neștiind ce să facă.

Apoi, lăsă brusc platoul care o încurca și se repezi în urma lui. Lang se afla deja afară din casă.

– Lang, ești nedrept! strigă, văzându-l dispărând în întuneric.

Cum acesta nu părea decis s-o asculte, fu obligată să-l urmeze poticnindu-se pe drumul care ducea la locuința lui.

– Lang! Întoarce-te, te rog!

Ajunsese la câțiva metri de el și tot nu se întorcea.

– Bine, îi strigă, ai câștigat! Îți cer iertare pentru toate cuvintele neplăcute pe care le-am rostit și îți accept toate condițiile! Dar întoarce-te! Tata va fi supărat dacă nu te întorci, murmură, pentru a termina cu un suspin de epuizare.

În sfârșit, Lang se întoarse. În întuneric, Nicole nu putea să-i distingă expresia feței. Se mulțumi să-i descopere accentul zeflemitor din voce.

– Toate condițiile mele? repetă bărbatul.

Ușoare frisoane de teamă o străbătură pe tânăra fată.

– În... limitele rezonabilului, bâigui cu o voce întretăiată.

Lang izbucni într-un râs sarcastic.

– Oare ce te face să crezi că mă gândesc să pretind lucruri necugetate? Dacă amintirile îmi sunt exacte, ți-am cerut pur și simplu să te arăți mai sociabilă! Dacă te gândești la alte condiții, crede-mă că le poți atribui imaginației dumitale!

Totuși, Nicole era convinsă că Lang provocase intenționat acest echivoc, cu siguranță pentru a-i adresa cuvinte ofensatoare. Cu obrajii arzând de mânie și de rușine, adună ce-i mai rămăsese din demnitate și răspunse foarte tăios:

– M-ai liniștit.

Descopăr cu plăcere că cel puțin asupra unui punct suntem de acord.

– Și asupra celorlalte?

Tânăra fată ridică din umeri cu o nonșalanță studiată pe care, din nefericire, Lang n-o putea vedea în întuneric.

– Neavând de ales, îți accept condițiile. De-acum, voi fi blândețea și amabilitatea întruchipate. La drept vorbind, spuse și se întrerupse timpul necesar de a schița mină ironică, pariez că până la urmă vei fi agasat, atât de fermecătoare și de supusă mă voi arăta.

– Mă îndoiesc, replică imediat bărbatul. Schimbarea va fi foarte odihnitoare.

O mână fermă o prinse de braț și o făcu să se întoarcă.

– Pentru că am căzut de acord, acum ar trebui să ne întoarcem. Probabil tatăl dumitale se întreabă unde am plecat.

Se gândea numai acum la Bryce, pentru că obținuse ce voia! Iritată de un asemenea comportament, Nicole se eliberă cu brutalitate și-l precedă pe Lang pe drumul de întoarcere. Hotărât lucru, bărbatul acesta era foarte talentat să profite de situațiile în care ea se afla în poziție de slăbiciune!

Din fericire, Bryce nu ieșise încă din baie, când ajunseră în bucătărie. Nicole fu ușurată că nu trebuia să-i explice pentru ce ea și Lang ieșiseră din casă. Reuși să termine pregătirea mâncării și să pună masa în sufragerie, fără să fie întreruptă de noi incidente.

Capitolul 5

În timpul cinei, Nicole participă puțin la conversație. Era absorbită în gândurile sale și se mulțumi să răspundă când unul dintre bărbați i se adresa direct. Bryce părea mulțumit să-și vadă fiica într-o dispoziție mai potolită față de invitatul său. Cu siguranță, era convins că se hotărâse să-și schimbe atitudinea din proprie voință. Dacă nu era nimic de obiectat în comportare, totuși în sinea sa sentimentele erau foarte diferite.

Cum îi spusese tatălui său în aceeași dimineață, prezența lui Lang îi amintea cu cruzime de Julian. De altfel, și asta era și mai teribil, imaginea sa se suprapunea în mintea ei neîncetat peste cea a tânărului bărbat, mergând până la a o alunga. Nicole nu reușea să înțeleagă de ce. Julian fusese bărbatul pe care-l iubise, cu care dorise să se căsătorească, în acest caz de ce i se substituia mereu Lang în gânduri? Până acum, Nicole nu dispunea decât de o singură explicație pentru acest fapt straniu. Ostilitatea pe care o încerca pentru patronul tatălui său era atât de vie și de profundă, încât eclipsa toate celelalte sentimente. Și deocamdată, se considera mulțumită de această explicație.

Spre marea ușurare a tinerei fete, masa se desfășură fără probleme. Când sosi clipa să spele vasele, fu uimită să-l vadă pe Lang executând asta în cel mai firesc mod din lume, împreună cu tatăl său. Unul le spăla și celălalt le ștergea, iar Nicole îl privea gânditoare pe invitatul lor. Nu și-l imaginase niciodată cu o cârpă în mână. Oare nu considera această sarcină prea înjositoare pentru el? Când voise să încerce să-l împiedice să facă această treabă, Lang o îndepărtase, afirmând:

– Asta este pentru a-ți mulțumi pentru ospitalitate.

Dacă Julian ar fi fost în locul său, nu i-ar fi propus niciodată să participe la spălatul vaselor, nici măcar pentru a-și manifesta recunoștința față de Nicole. Deși nu era nimic în comparație cu Lang, Julian era totuși foarte conștient de poziția sa socială și avea un ascuțit simț a ceea ce nu era demn de el. În schimb, Lang părea să nu dea nici o importanță acestui gen de considerente și Nicole trebui să recunoască, asta era în favoarea lui.

– De fapt, exclamă bărbatul întrerupând-o din gândurile sale pe tânăra fată, am în biroul meu o circulară pe care Avril Maher, secretara clubului, a trimis-o tuturor membrilor. Intenționam să ți-o aduc în seara asta, dar cum ți-am întâlnit tatăl la Sandy, nu m-am mai întors acasă. Voi trece să ți-o las mâine dimineață, doar dacă...

Un zâmbet irezistibil îi apăru pe buze și-i lumină ochii.

– ... doar dacă, reluă, nu dorești să încerci piscina. În acest caz, vei putea veni să iei tu însăți hârtiile.

– Da, poate, mulțumesc, răspunse Nicole.

De fapt, era deja practic hotărâtă să nu dea curs acestei oferte. Ținea să nu-i datoreze nimic lui Lang. Dispunând toată săptămâna de o piscină, nu avea nevoie de a sa pe timpul weekendului. Totuși, de când

zărise de dimineață splendida fațadă a casei sale, era mistuită de curiozitate. I-ar fi plăcut să vadă dacă interiorul era la înălțimea acelui exterior impozant. Și brusc, se auzi spunând:

– Da, poate voi trece să iau acea circulară. Aveam intenția să vin să-i mulțumesc doamnei Verdon pentru că mi-a pregătit cu atâta amabilitate niște legume.

Bryce terminase de aranjat vasele pe etajere. Agăță cârpele și întrebă:

– Ce te-a făcut să te interesezi de Clubul de natație, Lang? N-ai deja destul de muncă pentru a conduce Yallambee?

– Mi-a plăcut întotdeauna înotul, afirmă acesta foarte simplu. Este un sport care mă pasionează și am lansat proiectul de construcție a unei piscine la Nullegai. Apoi, am considerat de datoria mea să urmăresc până la capăt realizarea acestui proiect. La drept vorbind, când s-a înființat Clubul de natație, n-am avut intenția să joc vreun rol acolo. Obiectivul meu fusese doar terminarea piscinei. Am asistat de formă la prima reuniune a clubului și s-a întâmplat să fiu ales președinte, înainte de a înțelege ce se petrecea!

Își însoți ultimele cuvinte cu un zâmbet plin de umor.

– Ai fi putut refuza acest rol dacă nu ți-l doreai cu adevărat, obiectă Nicole.

Măcar dacă ar fi făcut-o! se gândi.

– Aș fi putut, într-adevăr, admise Lang pe un ton ușor ironic. Dar cum nimeni nu părea hotărât să-mi ia locul, am rămas. Trebuia ca cineva să se consacre intereselor clubului.

Nicole înțelegea perfect situația. Trăise lucruri asemănătoare la Sydney.

Toată lumea voia să profite de activitățile clubului, dar erau mereu aceiași cei care-și asumau sarcinile și responsabilitățile.

– Primele competiții trebuie să aibă loc miercurea viitoare, nu-i așa? confirmă tânăra fată.

– Exact. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta mai devreme. Avril m-a rugat să te anunț. A lipsit în ultimele săptămâni, altfel te-ar fi informat la timp.

Nicole dădu din cap. Acum înțelegea de ce nu întâlnise pe nimeni la club în timpul primei săptămâni de lucru. Faptul pe care-l considerase destul de curios se lămurea prin absența secretarei.

– Ați stabilit deja natura probelor? îl întrebă.

– Da, Avril a discutat cu responsabilul piscinei din Franklyn. Cel puțin pentru început, vom proceda ca ei.

– Bine, în aceste condiții nu ne mai rămâne decât să pregătim cronometrele și să vedem cum se înoată la Nullegai! exclamă cu amabilitate Nicole.

– Chiar așa, acceptă Lang cu un zâmbet atât de devastator, încât Nicolei i se tăie respirația.

Lăsă în grabă ochii în jos pentru a-și ascunde emoția bruscă ce o cuprinsese.

– Ai descoperit deja minuni printre elevii tăi? întrebă Lang.

Tânăra fată luă un aer misterios.

– Poate, făcu ea, gândindu-se la progresele spectaculoase ale tinerei Rhonda Parrish. Așteaptă, vei vedea miercuri!

Lang ridică sprâncenele în mod comic.

– Va trebui, pentru că ții să-ți păstrezi secretele!

– Într-adevăr, confirmă Nicole, zâmbind în sinea sa.

Măcar o dată, Lang nu era la curent cu toate și puțină neștiință îi va face bine, consideră ea.

Când bucătăria fu perfect aranjată, tânăra fată se duse cu tatăl său și cu invitatul lor în salon. În acea clipă, conversația luă o întorsătură mai generală, incluzându-l din nou pe Bryce. După un timp, Lang își luă rămas-bun de la gazdele sale. Nicole își dorea un somn reconfortant. Ziua se dovedise bogată în emoții și nu întârzie să-i ureze noapte bună tatălui său, apoi se duse în cameră oftând de mulțumire.

***

Cântecul păsărelelor o trezi a doua zi dimineață pe tânăra fată. Erau cocoțate pe un arbore de lângă fereastra sa și Nicole deschise ochii pentru a descoperi o zi minunată, strălucind de soare. În același timp, un delicios miros de bacon prăjit îi gâdilă nările. Când Nicole își luă ceasul de pe noptieră, îi scăpă și o exclamație de neîncredere. Era aproape ora nouă și prevăzuse să se trezească mai devreme! Sări grăbită din pat, descoperindu-și picioarele frumoase și bronzate și se repezi în baie. După ce-și făcu toaleta, îmbrăcă un șort de culoarea bronzului și un corsaj ușor din bumbac galben, fără mâneci, nici bretele, încrețit deasupra pieptului.

– Ar fi trebuit să mă trezești, îi reproșă cu blândețe tatălui său, intrând în bucătărie.

Acesta aproape își terminase micul dejun și, în timp ce mânca, citea o carte pe care o pusese lângă coșul cu condimente.

– Nu voiam să dorm atât de mult, adăugă Nicole.

Bryce îi adresă un zâmbet afectuos.

– Nimic nu te grăbește în această dimineață. Presupun că aveai nevoie de somn.

Tânăra fată își turnă o ceașcă de cafea și se așeză în fața lui.

– Nu vreau să pierd puținul timp pe care-l putem petrece împreună, afirmă pe un ton plin de tandrețe.

Începu să-și ungă o felie de pâine prăjită cu unt și adăugă:

– În plus, trebuie să merg s-o văd pe doamna Verdon pentru a-i mulțumi și cu această ocazie voi putea lua circulara despre care mi-a vorbit Lang.

– În acest caz, fă-o imediat după micul dejun, în timp ce eu organizez ziua de muncă împreună cu Alan și Sandy, o sfătui Bryce.

Închise cartea înainte de a o pune pe o etajeră și adăugă:

– Nu te grăbi cu Lang și Jessie. Apoi ne vom întâlni aici.

Tatăl său părea să creadă că-și dorea să se scalde. Cum n-ar fi înțeles rezervele sale de a folosi piscina lui Lang, Nicole nu abordă subiectul. Se mulțumi să încline din cap în semn de încuviințare. Cu puțin noroc, socoti ea, își va putea petrece tot timpul pe care i-l acordase tatăl său stând de vorbă cu Jessie Verdon.

Îl părăsi pe Bryce și porni pe drumul care ducea la casa lui Lang. După un sfert de oră ajunse la tufișurile care marcau începutul grădinii sale. Soarele împrăștia o căldură plăcută și Nicole îi oferi cu plăcere umerii și brațele goale. Cum nu era grăbită, se plimbă liniștită, admirând florile și plantele, respirând parfumul variat care o înconjura.

În timp ce se apropia de casă, drumul se lărgea și se transforma într-o alee care avea deasupra o pergolă. Vița sălbatică ce o acoperea

desena o dantelă pe dalele curate din piatră. Și în spate, sub bolta de verdeață, o masă și niște scaune de grădină îi lansară o invitație mută. Descoperi piscina din întâmplare, pe o terasă vastă în spatele casei. Era destul de mare și Nicolei îi fu greu să reziste chemării acelei ape care strălucea sub cerul albastru.

Aruncă rapid o privire în jurul ei. Nevăzând pe nimeni, merse până la marginea pavată cu dale a bazinului și scoțându-și sandaua dreaptă, își permise să-și ude vârful piciorului. Cum se așteptase, temperatura apei era ideală.

– Sosești tocmai la timp să faci o baie cu mine, făcu o voce lângă ea.

Nicole se ridică brusc, atât de brusc încât tocul celeilalte sandale alunecă pe marginea netedă a piscinei. Își pierdu echilibrul și, cu un strigăt, căzu în bazin, împroșcând apă în jurul său.

Reveni imediat la suprafață, aruncându-și părul spre spate, își ațintă o privire dezolată asupra hainelor ude.

– Privește-mă! se lamentă. Poți să fii mândru! De ce m-ai speriat așa, sosind ca un hoț în spatele meu?

Lang se înălță deasupra ei, iar chipul nu-i exprima nici o remușcare.

– Nu te știam atât de sperioasă! exclamă acesta pe un ton zeflemitor. Data viitoare să nu te mai apropii atât de mult de margine!

Avea darul s-o scoată din sărite cu umorul său. Și, văzându-l acolo, atât de dezinvolt în costumul de baie bleumarin, cu prosopul aruncat neglijent pe umăr, Nicole ajunse în culmea mâniei.

– Nu-ți face griji pentru mine. Tot ce-ți cer, este să nu mă mai urmărești peste tot.

– Nu te urmăresc peste tot, negă Lang cu o voce glacială. Oare ce-ți închipui? Mă pregăteam să fac o baie, când te-am văzut pe terasă.

– Ei bine, eu nu te-am văzut! replică Nicole.

După o scurtă ezitare, aceasta se decise să ia mâna pe care i-o întindea bărbatul, scara aflându-se exact în partea opusă a piscinei.

Își puse cealaltă mână pe marginea bazinului, pentru a se sprijini, dar apa care îi intrase în corsaj fu eliberată brusc de această mișcare și degetele Nicolei alunecară.

Eforturile sale disperate de a se prinde din nou avură drept consecință un rezultat complet neașteptat. Zdruncinăturile se transmiseră mâinii întinse a lui Lang și, jumătate căzând, jumătate plonjând, acesta i se alătură Nicolei în apă.

Nu se făcuse decât dreptate, se gândi tânăra fată fără să-și poată stăpâni un hohot de râs. Privi încântată prosopul acum ud, care rămăsese pe umărul proprietarului său. Când capul lui Lang apăru la suprafață, acesta strigă:

– Mică...!

Se întrerupse în mijlocul exclamației și, cu un gest furios, apucă prosopul de baie pentru a-l pune pe margine.

– Încercam să te ajut!

– O știu, afirmă Nicole, încă râzând.

Apoi, cum percepu o expresie de furie pe chipul lui Lang, în timp ce se apropia de ea, înțelese că o acuza că-l trăsese intenționat în apă. Se apără imediat:

– N-am nici un amestec în asta, Lang. Sincer, îți jur!

– Îți imaginezi că te voi crede? De când ne-am întâlnit, nu te gândești decât să-mi joci feste!

– Dar nu de data asta! obiectă Nicole scuturând din cap. De altfel, nu văd de ce te plângi, tu cel puțin ești în costum de baie!

– După părerea ta, oare trebuie să accept fără să spun o vorbă această mică glumă?

– Ba nu, eu...

Tânăra fată începu să bată în retragere cât mai repede posibil. Revăzând scena, nu se putea stăpâni să râdă și veselia nu contribuia la a-l convinge pe Lang de nevinovăția sa. Conștientă că o va ajunge înainte de a atinge scara, începu brusc să înoate. Inutilitatea încercării de a fugi se verifică după câteva mișcări, deoarece trebui să se oprească pentru a-și reașeza corsajul pe care apa i-l ridică până la față. În ciuda rapidității gestului, o mână mare profită de asta pentru a-i prinde umărul și a o obliga să se întoarcă.

– Îmi pare rău, Lang, chiar nu aveam intenția să te fac să cazi, îl asigură, în speranța de a-i domoli mânia.

– Nici eu n-aveam intenția să fac ceea ce voi face, declară bărbatul, fără să se lase îmbunat.

Cealaltă mână i se strecură în părul ud al Nicolei, în timp ce-și aplecă fața peste a sa. Pentru a o pedepsi, puse cu violență stăpânire pe buzele ei. Tânăra fată vru să se zbată, dar căldura gurii sale trezea în ea senzații ascunse și își aminti de prima dată când Lang o ținuse în brațe. Aproape fără să-și dea seama, încetă să se încordeze și în cele din urmă se surprinse răspunzând cu un total abandon sărutului său.

Simțind că nu-i mai rezista, Lang n-o mai strânse atât de brutal lângă el și buzele îi deveniră mai blânde și mai persuasive. Mâna îi coborî de-a lungul spatelui Nicolei, până la locul în care șortul și corsajul se separau. Tânăra fată uită totul, în afara trupului ferm și musculos care se strângea lângă al său. Nu se mai gândea decât să răspundă la mângâiere prin mângâiere și-și plimbă degetele peste pieptul musculos

al lui Long, peste umerii lați, iar sărutările acestuia deveniră în acea clipă mai intense și mai pasionate.

Nicole nu reușea să înțeleagă ce i se întâmpla și totuși, chiar dacă Lang i-ar fi dat drumul, nu s-ar fi îndepărtat de el. Sângele îi fierbea în vine ca un torent năvalnic și bătăile dezlănțuite ale inimii îi răsunau până în urechi. Oare Lang o hipnotizase pentru a exercita asupra ei o putere atât de neașteptată și absolută? Nu, nu avea nevoie de asta, trebui să mărturisească. Emoția care o cuprinsese se născuse în adâncul ființei sale.

Lang ridică în sfârșit capul și cufundă o privire pătrunzătoare în ochii albaștri ai Nicolei, care-i reflectau stupoarea și tulburarea.

– Te felicit. N-ai fi putut să-ți dovedești mai bine indiferența față de bărbați! o ironiză. Doar dacă nu m-ai luat încă o dată drept un altul?

Încovoindu-se în sinea sa sub ironia crudă, tânăra fată reuși totuși să ridice din umeri cu prefăcută dezinvoltură.

– Dar tu, drept cine m-ai luat? îi replică amintindu-și brusc de Eunice Blanchard.

Regretă că nu se gândise la ea mai curând. Dacă s-ar fi gândit, poate n-ar fi cedat atât de ușor sărutărilor lui Lang.

– Ce vrei să spui cu asta?

Nicole ridică din nou din umeri și, foarte demnă se îndreptă spre scară.

– Presupun că ai prietene care ți-ar acorda cu siguranță favorurile cu mai multă plăcere decât mine?

Lang nu negă și, fără să-i răspundă la întrebare, lansă un nou atac:

– Toate astea nu-mi explica totuși de ce te-ai arătat atât de cooperantă? Ei bine, te ascult!

– Chiar vrei să știi de ce m-am arătat cooperantă?

Izbucni într-un râs puțin forțat și-i aruncă o privire vicleană.

– Este ușor. Cum hotărâsei să-mi impui acele sărutări în chip de pedeapsă, am căutat să fac să-ți scadă mânia, atâta tot. Există mai multe moduri de a câștiga, Lang, nu știai? Unul dintre ele este să te prefaci că pierzi!

Replică sa insolentă îi aduse o privire ucigașă și disprețuitoare. Urcă scara mai mult cu grabă decât cu grație, preocupându-se înainte de orice să scape de prezența periculoasă a proprietarului de la Yallambee.

– Mă... voi întoarce mai târziu pentru hârtii, bâigui Nicole o dată ajunsă pe uscat și în siguranță. Te las, baie plăcută!

– Îți mulțumesc, dar mi-am pierdut cheful, făcu Lang pe un ton șfichiuitor și nu întârzie să i se alăture. Doar pentru asta ai venit?

– Da, dar nu este urgent. Pot foarte bine să trec în cursul după-amiezii.

– Acum sau niciodată! exclamă Lang aproape cu răutate. După-amiază lipsesc.

– Bine, în acest caz...

Nicole trecea stânjenită de pe un picior pe altul. Lang se întorsese deja și plecase cu pași mari spre casă. Neavând de ales, se hotărî să-l urmeze, fără tragere de inimă. Ajunsă la ușa bucătăriei, rămase nemișcată, conștientă de apa care șiroia din hainele sale.

– Te aștept aici, îl anunță. Nu vreau să ud pe jos.

– Oh, pentru Dumnezeu, încetează să cauți scuze stupide! bombăni bărbatul.

O prinse pe Nicole de încheietura mâinii și o trase fără menajamente înăuntru.

– N-am intenția să te sărut din nou, dacă asta te neliniștește!

– Nu, eu... voiam doar să evit să ud pe jos! reuși în sfârșit să afirme tânăra fată, cu o voce încărcată de ranchiună.

Privea neputincioasă, cu o mânie stânjenită spatele bronzat al lui Lang, în timp ce el o trăgea pe pardoseala verde deschis a bucătăriei. Trecerea tinerei fete lăsa o urmă strălucitoare.

– Nu-ți fie teamă, bucătăria a văzut și altele, o asigură însoțitorul său pe un ton tăios și întorcându-se o secundă spre ea. Te poți crede într-un decor de teatru, dar înainte de orice, aici suntem într-o casă, iar casa aceasta este a mea!

Vorbind cu atâta naturalețe despre un loc așa de luxos, Lang dovedea că era obișnuit încă de la naștere cu el. Tot ce observă Nicole traversând holul pentru a merge într-un birou cu pereții acoperiți cu cărți, evoca luxul și bogăția. Tânăra fată simți mai mult ca niciodată că aparținea unei lumi foarte diferite de cea a lui Lang. Mobilierul și decorarea pe care le privi fără să se emoționeze, o cufundară într-o admirație apropiată de teamă.

Din al doilea sertar al unui birou acoperit cu marchetărie, Lang scoase un teanc de hârtii, apoi plecă în direcția ușii.

– Voi studia aceste hârtii cu tine, în bucătărie. N-am luat încă micul dejun, declară cu un zâmbet.

Nicole întoarse repede privirea. Hotărât lucru, zâmbetul lui Lang avea darul s-o facă să roșească!

– În acest caz, nu vreau să te fac să întârzii, murmură Nicole grăbită. Mă voi întoarce să mă schimb și mă voi uita apoi la ele.

– Nu, Avril mi-a cerut să-ți explic anumite puncte amănunțit.

Ar fi mai bine să le examinăm împreună, afirmă Lang pe un ton fără replică, în timp ce ajunseră din nou în bucătărie.

Bărbatul își plimbă ochii strălucind de amuzament peste ținuta tinerei femei și adăugă indiferent:

– Și dacă îți dorești să porți ceva mai uscat, probabil voi putea găsi ce-ți trebuie printre lucrurile lăsate de surorile mele. Asta îți va permite să le pui pe ale tale în uscătorul de rufe.

Da, își dorea să îmbrace ceva mai uscat... și mai puțin mulat, se gândi tânăra fată cu o grimasă! Șortul și corsajul i se lipiseră pe corp ca o a doua piele. Totuși, ar fi preferat de mii de ori să fugă în această ținută. Lupta era prea inegală. În hainele care-i scoteau în evidență formele, îl amuza pe Lang. Își dădea seama că în acest timp, se tulbura la vederea trupului său atletic îmbrăcat doar în costum de baie?

– Nu, nu, nu-ți da această osteneală, protestă Nicole. Pot să...

– Ia loc și ascultă măcar o dată, îi comandă Lang și, cu o mână fermă, o obligă să se așeze pe un scaun din bucătărie. Nu durează mult.

Nicole scoase un oftat de rușine și de exasperare, dar nu se mișcă. Aștepta. Ce altceva putea face? Lang se gândise chiar să ia cu el hârtiile pentru a o scuti de tentația de a fugi cu ele în timpul absenței sale.

Când se întoarse, îi întinse un capot albastru cu alb, un prosop de toaletă, o perie și un pieptene. Nicole observă cu ușurare că era îmbrăcat. Purta o cămașă imaculată și pantaloni de doc asortați, susținuți în talie de o curea lată din piele.

– Vei găsi o baie în patele spălătoriei, o anunță arătându-i o ușă la celălalt capăt al bucătăriei. Dacă vrei, te poți schimba acolo, în loc să urci.

Necerând mai mult decât să se sustragă prezenței sale tulburătoare, fie și pentru o clipă doar, Nicole se grăbi să-i urmeze propunerea.

Capotul crea o iluzie de intimitate de care ar fi preferat să se lipsească, dar se simțea totuși mai puțin vulnerabilă în veșmântul larg și uscat. Își șterse energic părul cu prosopul, îl pieptănă apoi, traversând spălătoria, își puse lucrurile ude în uscător și-l puse ea însăși în funcțiune.

Când apăru din nou în bucătărie, Lang ținea în mână o tigaie și se întoarse spre ea:

– Ai mâncat?

– Da, mulțumesc, răspunse Nicole înclinând capul.

Nehotărâtă, îl privi prăjind un ou.

– Te... pot ajuta?

– Nu, nu, mă ocup eu de tot, îi replică pe un ton ușor ironic. Dar dacă instinctele tale de stăpână a casei o cer, îți pot încredința responsabilitatea cafelei!

Fără să ia în seamă ironia, Nicole se îndreptă spre filtrul de cafea. Prefera să-și găsească mai degrabă o ocupație decât să rămână încremenită în contemplarea interlocutorului său. Când îl privea, în minte îi veneau cele mai nesăbuite gânduri și nu mai știa ce era cu ea.

– Să torn cafeaua, sau dorești să te ocupi tu de asta? întrebă Nicole câteva minute mai târziu, luând loc alături de Lang la masă.

– Cum vrei, draga mea, răspunse acesta cu nepăsare.

Îi mulțumi când îi întinse o ceașcă plină. Nicole își turnă de asemenea o cafea, iar Lang o întrebă:

– Ești sigură că nu vrei să mănânci nimic?

Tânăra fată scutură din cap.

– Nu, am luat deja micul dejun. De altfel, nu este puțin cam târziu pentru al tău?

O licărire malițioasă străluci în ochii albaștri și Lang încuviință în maniera sa mereu decontractată:

– Într-adevăr, puțin, dar nu m-am întors din turul de inspecție decât cu câteva minute înainte de sosirea ta.

– Ai muncit deja în această dimineață? se miră Nicole.

– Am avut de controlat câteva lucruri.

– Voiai să controlezi munca tatălui meu?

Această replică promptă îi scăpă Nicolei mai repede decât ar fi vrut. Nu avea nici un gând de ascuns, dar Lang ridică sprâncenele în semn de iritare.

– Nu, de ce? Ar fi trebuit s-o fac?

Confuză, Nicole își plecă ochii asupra cafelei. Își regreta amarnic vorbele. Dacă nu era atentă, putea să-i dea lui Lang îndoieli asupra capacităților lui Bryce.

– Nu, bineînțeles că nu, murmură în cele din urmă, silindu-se să întâlnească din nou privirea interlocutorului său.

Acum, se întreba dacă bărbatul vorbea serios.

– Voiam doar...

– Voiai să mă provoci și nu să-ți discreditezi tatăl, o completă Lang.

– Îți cer iertare, spuse tânăra fată în șoaptă, mușcându-și buza inferioară. Retrag ce am spus.

– Serios? Asta este un eveniment!

Long părea atât de supărat, încât Nicole încercă să destindă atmosfera schimbând subiectul.

– Apropo de circulara de la club, îi aminti, nu doreai să-mi explici unele puncte?

Lang nu răspunse imediat.

Se mulțumi să-i susțină privirea, care devenise rugătoare. În cele din urmă oftă profund și, spre marea ușurare a Nicolei, zâmbetul atât de mult așteptat îi lumină fața.

– Uneori mă întreb dacă îți dai exact seama de lecțiile pe care le meriți pentru provocările tale?

– Credeam că m-ai pedepsit deja!

– Am încheiat un acord, făcu Lang cu un râs ușor, dar asta nu înseamnă nimic în comparație cu tratamentul pe care mi-ar plăcea să ți-l aplic.

Nicole consideră prudent și chibzuit să nu solicite explicații asupra acestui subiect și își îndreptă atenția asupra foilor care erau așezate între ei, pe masă. În acea clipă, trebuia să-și ocupe mintea, pentru a-și ascunde tulburarea.

Se grăbi să indice cu degetul un rând de pe prima pagină.

– Avril te-a rugat să-mi vorbești despre acest punct?

Lang aprobă dând din cap.

– Și mai există problema sărbătorilor Nullegaiului. Este menționată puțin mai departe.

Îi preciză un anumit număr de detalii și, în largul ei când discuta subiectul favorit, tânăra fată renunță provizoriu la comportamentul ostil. Manifestă brusc o bunăvoință care, evident, îl surprinse pe interlocutorul său. Vorbiră despre diferite stiluri de înot, despre performanțe, despre antrenament, despre numărul de participanți la probe, despre condițiile în care Nullegai primea echipele venite din alte orașe și le trimitea pe ale sale în afară. Vorbiră despre toate și ajunseră la un acord deplin. Între ei domnea o atmosferă de înțelegere atât de plăcută, încât Nicole nu simți cum trece timpul. Își dădu seama

de ora înaintată doar când o femeie între două vârste, foarte slabă, apăru în ușa încăperii.

După cum bănuise, era vorba de Jessie Verdon. Lang le prezentă una alteia și după ce o salută pe cea care sosise, Nicole simți brusc o jenă considerabilă când privirea îi căzu peste capotul său. Oare ce va crede această femeie găsind-o în această ținută într-o amabilă întâlnire între patru ochi cu Lang? Scena prezenta toate aparențele unei idile.

– Cred... că mă voi duce să-mi iau hainele, este timpul să plec. Cu siguranță, tata mă așteaptă.

Schiță un zâmbet ușor jenat începând să se îndrepte spre spălătorie. Bâigui apoi, adresându-se lui Lang:

– Acum... când sunt la curent, va fi mult mai ușor pentru mine.

– Este foarte firesc, făcu Lang pe un ton ironic.

O privi cu un viu amuzament pe tânăra fată bătând în retragere. Apoi se întoarse spre servitoare pentru a-i da explicații:

– Nicole a căzut în piscină complet îmbrăcată. I-am împrumutat acest capot pentru a-și putea usca lucrurile.

– Oh, sărmana! exclamă servitoarea. Ce ghinion!

– Într-adevăr, răspunse Nicole, schimbând o privire gravă cu Lang. Vedeți, se poate întâmpla orice!

Se simți mai în largul ei când își puse din nou propriile haine. Agăță capotul pe umeraș în spatele ușii din baie și-i mulțumi Jessiei, cum avusese intenția.

– Vă rog, n-aveți pentru ce, afirmă cu amabilitate servitoarea. Dacă acest mic ajutor v-a permis să petreceți ceva mai mult timp cu tatăl dumneavoastră, asta este ce contează. Cred că-i lipsiți mai mult decât o spune.

– În acest caz, ar fi bine să nu mai întârzii mult și să-l întâlnesc cât mai repede.

Cu un zâmbet, Nicole își arătă picioarele goale.

– Mi-au rămas sandalele pe marginea piscinei. Am uitat complet de ele. Mă duc să le iau. Îl puteți saluta pe Lang din partea mea, când se va întoarce?

Acesta dispăruse într-adevăr în timp ce Nicole se afla în baie.

– Desigur, dar cred că nu lipsește mult. A plecat doar să răspundă la telefon.

– Adevărat?... Îmi pare rău, dar trebuie să plec, altfel tata s-ar putea îngrijora. Cu siguranță, îl voi vedea altă dată.

Rostind aceste cuvinte, Nicole fugi deja spre ușă.

– Cum doriți. Îi voi spune la revedere din partea dumneavoastră, exclamă Jessie, în timp ce tânăra fată se îndepărta.

Prosopul ud al lui Lang era încă acolo unde îl lăsase în furia sa. Din reflex, Nicole îl stoarse energic înainte de a-l pune la uscat pe bara verticală a scării de la piscină. Îi fu mai greu să-și recupereze sandalele. Cea pe care și-o scosese pentru a încerca temperatura apei se afla pe marginea piscinei. Cealaltă, pe care o pierduse în timp ce căzuse, era în schimb căzută pe fundul bazinului. Tânăra fată căută din ochi o unealtă de grădină, o greblă de exemplu, pentru a încerca s-o aducă la suprafață. Cum nu zări nimic de acest gen, încercă o anumită ciudă. Nu dorea câtuși de puțin să-l cheme pe Lang în ajutor.

Sandaua se afla pe marginea cea mai puțin adâncă a piscinei și se gândi că o putea prinde cu degetele de la picioare. Era de-ajuns să se chircească și să-și afunde piciorul în apă având grijă să nu-și ude șortul. După mai multe încercări fără rezultat, se învinui cu regret că nu era

mai înaltă. Era furioasă că reușise să atingă sandaua, fără s-o prindă. Totuși, nu era decât o problemă de milimetri. Cu o strâmbătură, se hotărî să se întoarcă spre casă pentru a cere ajutor.

În clipa în care se ridică, ceva ușor îi atinse brațul. Tresări instinctiv și pierzându-și echilibrul, căzu în apă pentru a doua oară în acea zi. În timpul căderii, zări două picioare îmbrăcate în pantaloni albi. Apoi îl văzu pe Long aruncând departe o rămurică. Se înfurie.

– Ai făcut-o intenționat, ești un monstru! Te amuză asta!

Cu mâinile în șolduri, strigă furioasă:

– Nu este decât ochi pentru ochi, replică Lang cu ochii strălucind de ironie.

– Dar eu n-o făcusem intenționat! De câte ori va mai trebui să-ți repet?... Te încăpățânezi prostește să nu mă crezi!

– Mă întreb de ce...

Intonația sa exprima un asemenea scepticism, iar privirea o asemenea severitate, încât Nicole nu se putu stăpâni să roșească. Evident, nu era întru totul de condamnat pentru neîncrederea sa. Comportamentul tinerei fete îl justifica pe deplin.

– N-ai nici o scuză, îi reproșă totuși, cu vehemență.

Acum nu mai avu nici o greutate să-și recupereze sandaua.

– N-ar fi trebuit să-mi joci festa asta urâtă, adăugă.

În colțul gurii lui Lang apăru o grimasă ironică.

– Sper că nu-ți imaginezi că-ți voi cere iertare?

– Marele Lang Jamieson să ceară iertare! Nu, nu-mi imaginez asta, făcu Nicole arătându-se la fel de ironică. Nu-mi fac atâtea iluzii!

Bărbatul izbucni într-un râs exasperant, iar Nicole se ridică afară din bazin, de data aceasta fără ajutorul său.

– Cunoscându-ți caracterul răzbunător, sunt sigur că îmi vei plăti această pretinsă nedreptate.

Pretinsă nedreptate! Glumea! Nu meritase nici o clipă această a doua baie, dar Lang avea dreptate cel puțin asupra unui punct: da, se va răzbuna.

Ocazia se ivi mai repede decât ar fi sperat. Când se îndreptă spre Lang pentru a-și recupera sandaua dreaptă, acesta se aplecă politicos pentru a o ridica. Nicole profită de poziția sa aplecată pentru a-l împinge cu amândouă mâinile, cu toată puterea.

Rezultatul fu dintre cele mai satisfăcătoare. Când reveni la suprafața apei, Long arboră aceeași expresie furioasă ca Nicole cu cinci minute mai înainte.

– Sper că nu-ți imaginezi că-ți voi cere iertare? exclamă acesta din urmă pe un ton identic cu al său.

Râdea, încântată de festa sa, dar totuși nu avu curaj să rămână pentru a-i înfrunta mânia. Doar privirea sa, în timp ce ieșea din apă, fu de-ajuns pentru a-i tăia respirația și o luă la fugă fără să aștepte pedeapsa pe care i-o promitea. Nu-și încetini cursa înainte de a ajunge la gardul care împrejmuia grădina tatălui său. O privire aruncată peste umăr îi arătă că nu era urmărită. Pătrunse așadar în pas mai calm în interiorul casei.

– Ce naiba ți s-a întâmplat? exclamă Bryce, mirat s-o vadă apărând udă și gâfâind.

Fără să vrea, Nicole se întoarse spre ușă, încă așteptând, împotriva oricărei probabilități, să-l vadă pe Lang apărând. Râse, ușor jenată.

– Oh, nu te neliniști! Încercând să-mi recuperez una dintre sandale din piscină, am căzut acolo. Am alergat până aici, pentru că știam că mă așteptai.

Bryce nu păru deloc convins de această explicație.

– Pentru început, ai putea să-mi spui ce căuta sandaua ta în piscină?

– A căzut acolo, făcu Nicole cu aerul cel mai dezinvolt.

– Presupun că ți-a căzut din mână?

– Nu, din picior, mărturisi tânăra fată cu un zâmbet ciudat.

Tatăl luă un aer bănuitor.

– Nu înțeleg nimic. Oare catadicsești să mă lămurești?

– Totuși este foarte simplu, afirmă Nicole și-i rezumă astfel toată povestea, încât tatăl său nu află nimic despre cele două căderi în apă ale lui Lang.

Se feri să-i vorbească despre sărutul care urmase primei și era sigură că Bryce ar fi fost contrariat aflând împrejurările celei de-a doua.

– Într-adevăr, declară în concluzie, cel mai stânjenitor moment a fost cel în care Jessie m-a surprins în capot, ca și când aș fi petrecut noaptea acolo.

– Nu se va emoționa pentru atât de puțin, replică Bryce cu un hohot de râs.

Nicole făcu ochii mari.

– Cum? Vrei să spui că este obișnuită să vadă femei în această ținută, împărțind micul dejun cu Lang?

– Nu, făcu bărbatul cu un oftat agasat. Voiam să spun că nu-și va face idei, fără dovezi.

Expresia exasperată a tatălui său îi arătă că fusese foarte inspirată să nu-i mărturisească purtarea sa față de Lang și mai ales ultimul incident. Ușurată că scăpase ieftin, îl părăsi puțin după aceea pentru a merge să se schimbe.

Capitolul 6

Restul weekendului trecu foarte repede și, curând, clipa întoarcerii sosi. Bryce își conduse fiica la Nullegai, unde începea pentru ea o nouă săptămână.

Gervais veni cu întârziere luni după-amiază pentru lecție. Se apropie de Nicole fără să se grăbească, ca și când avea tot timpul și ca și când aceasta nu avea nimic altceva de făcut decât să-l aștepte. Îi trebuiră ore să se schimbe și, când în sfârșit ieși din cabină, își mai permise să se oprească pentru a discuta cu un coleg.

– Chiar ești sigur că de data aceasta ești gata? nu putu să se stăpânească Nicole să-l ironizeze când fu în sfârșit în fața ei.

Din cauza lui, toate cursurile vor fi decalate.

– Cred că da, răspunse băiatul foarte calm. Cu ce începem?

– Arată-mi mai întâi ce știi să faci, declară Nicole, zâmbind de atâta tupeu.

Băiatul ridică din umeri cu un aer dezinvolt și indică din mână extremitatea mai puțin adâncă a piscinei.

– Acolo?

– Unde vei vrea.

– Cunosc toate stilurile de înot, afirmă Gervais cu siguranță. Mama m-a dus anul trecut să iau lecții la Franklyn.

Chiar dacă luase multe lecții, Nicolei îi venea greu să creadă că știa cu adevărat toate stilurile. Dar într-adevăr, rezultatele variau după calitățile și bunăvoința elevilor. Își păstră totuși îndoielile însoțindu-l pe Gervais de cealaltă parte a piscinei. Va fi curând edificată asupra însușirilor sale.

Și fu edificată! Gervais știa într-adevăr să facă toate mișcările, dar când era vorba să execute în apă, era o cu totul altă treabă. După un timp, tânăra fată se întrebă dacă nu se arăta intenționat mai stângaci decât era.

Nu văzuse niciodată un copil mai puțin talentat. Părea totuși destul de inteligent pentru a-i înțelege sfaturile, în acest caz de ce făcea exact contrariu?

Când îi spunea să expire sub apă, scotea fața congestionată și se plângea tușind că avea nevoie să respire. Corpul îi părea de plumb și nu reușea să plutească în ciuda încurajărilor Nicolei.

La sfârșitul cursului, tânăra fată constată că tocmai avusese cea mai nefericită și mai penibilă experiență de predare. Îl chemă pe băiat, care plecase spre vestiar.

– Gervais, chiar dorești să înveți să înoți? îl întrebă studiindu-i foarte atent reacția.

– Mama spune că este foarte important să știu să înot.

– Este adevărat, bineînțeles, acceptă Nicole, dar nu asta te-am întrebat. Tu, dorești cu adevărat să înveți să înoți?

Băiatul păstră o expresie indescifrabilă și, ca în sâmbăta precedentă, susținu privirea Nicolei fără să cedeze.

– Dacă nu știu să înot, nu mă voi putea înscrie în Clubul de natație, nu-i așa?

– Dorești să te înscrii acolo?

– Mama spune...

Nicole îl întrerupse, țâfnoasă. Oare începea orice frază cu aceste două cuvinte?

– Dar tu ce spui? exclamă ea.

Băiatul ridică sprâncenele ca și când tocmai i se pusese o întrebare absurdă.

– Lang Jamieson este președintele clubului, nu-i așa?

– Și ce-i cu asta? făcu tânăra fată, tresărind fără să vrea.

– Este un înotător foarte bun.

– Totuși, nu văd legătura între acest fapt și dorința ta de a deveni membru al clubului.

Oare unde voia să ajungă copilul?

– Se interesează de mine, declară acesta.

Desigur, pentru că avea intenția s-o ia de soție pe Eunice Blanchard! Nicole era gata să facă această remarcă, dar se stăpâni exact la timp. Se mulțumi să-l întrebe cu prudență:

– Oare el ți-a sugerat să faci parte din club?

– Nu, mama.

La capătul răbdării, Nicole își trecu mâna prin păr și încheie:

– Bun, dacă mama ta este de acord, revino să mă vezi mâine după-amiază. În cazul în care vei vrea să participi realmente la competiții, avem de lucru.

– Așa mă gândeam și eu, afirmă Gervais mereu pe același ton indiferent și detașat.

A doua zi, timpul se schimbă complet. Fu atâta ploaie și vânt, încât Rod Barker hotărî să închidă piscina după-amiază. În timpul dimineții, Nicole studiase documente și scăpase de o muncă administrativă obligatorie, care nu-i plăcea foarte mult. Fu încântată să aibă un răgaz neașteptat de o jumătate de zi.

După ce-i spuse la revedere lui Rod, porni cu capul plecat sub ploaia torențială. După câțiva pași, privind la stânga și la dreapta pentru a traversa, observă un vehicul familiar. Desigur, era vorba de mașina lui Lang! Era normal să fie parcată în fața casei Eunicei Blanchard. Oare nu trebuia să se căsătorească în viitor cu această femeie?

Această idee îi produse Nicolei o ciudată indispoziție. În același timp, o durere surdă îi rodea pieptul. De ce oare reacționa astfel? Lang nu era nimic pentru ea și nu va fi niciodată, era de neconceput! Aceste raționamente frumoase n-o calmară deloc. Știa că ar fi trebuit să-și continue drumul, dar o forță tainică o obligă să rămână pe loc, adăpostită puțin de ploaie sub copacii care mărgineau strada. O mișcare ușoară lângă ușa de la intrare a Eunicei Blanchard nu întârzie să-i răsplătească așteptarea. Se deplasă ușor, pentru a vedea mai bine. Era Lang. Evident, tocmai sosise, socoti tânăra fată, deoarece de-abia ajunsese la casă și bătea.

Câteva clipe mai târziu, o femeie deschise larg ușa. Era fină, suplă, cu un păr foarte negru, superb. Purta o elegantă tunică din mătase albă, peste pantaloni de culoare roșu aprins. Nicole se afla prea departe pentru a-i distinge trăsăturile feței, dar după modul în care își întâmpină vizitatorul, o identifică ușor. Într-o amplă mișcare a

mânecilor largi, două brațe se întinseră spre Lang, i se înnodară în jurul gâtului și buzele de culoare roșu-aprins se uniră cu ale sale într-un sărut lung și pasionat.

Nicole se întoarse prompt și o șterse la fugă. Durerea din piept devenise chinuitoare și-și reproșă cu amărăciune că spionase acea scenă de dragoste. Era pe deplin pedepsită. Oare la ce se așteptase? Își imaginase că Eunice Blanchard și Lang mergeau ținându-se de mână?

Nu reușea să-și alunge din minte imaginile pe care le surprinsese. Când Eric se întoarse după ore, mai târziu după-amiază, încă o obsedau. În speranța de a se amuza, îi acceptă invitația la cină. Le refuzase deja pe cele două precedente, dar acum era necesară o companie pentru a-și reveni. Conta pe o masă bună, puțin vin și o conversație prietenească pentru a uita.

Se duseră în cel mai bun dintre cele două restaurante italienești din Nullegai. Comandară o mâncare delicioasă numită saltimbocca. Era vorba despre felii de vită și de jambon afumat foarte fin, garnisite cu o frunză rulată de salvie, fură servite cu orez, șofran și spanac. O excelentă sticlă de vin roșu de Chianti însoți cina. Confortul locului și gustul delicios al mâncărurilor îi produseră Nicolei o anumită destindere fizică. Totuși, mintea nu-și găsea odihna. Îi reveneau fără încetare acele imagini și, în efortul de a scăpa de ele, tânăra fată își manifestă de mai multe ori enervarea față de Eric. Când pentru a treia oară, rosti cuvintele puțin mai tare, se scuză:

– Îți cer iertare, Eric, nu sunt o interlocutoare prea plăcută în seara aceasta.

Îi adresă un zâmbet dezolat, căruia tânărul bărbat îi răspunse printr-o privire călduroasă și plină de înțelegere.

– Nu mă plâng.

– Ar trebui. Mă port foarte urât.

– Presupun că ești contrariată pentru că elevii tăi nu s-au putut antrena în această după-amiază. Știind că prima competiție are loc mâine, te înțeleg foarte bine.

– Nu este dramatic, îl asigură Nicole. Se descurcă totuși foarte bine.

– Ai reperat deja viitorii campioni? o întrebă cu interes.

– Nu mă voi hazarda până acolo, replică tânăra fată pe același ton. Totuși, am câteva eleve care ar putea reuși, dacă perseverează.

– Dar tu, de ce nu participi la competiție? o întrebă Eric. Capacitățile ți-ar permite.

– Nu, nu cred, obiectă Nicole. De altfel, mă interesează mai mult să predau decât să practic natația. Oh, desigur, îmi place să înot, dar trebuie să mărturisesc că atunci când munceam pentru a deveni profesor, toate acele lungimi de bazin pe care trebuia să le parcurg mă plictiseau până la urmă!

– Într-un fel, cu atât mai bine. Ți-ai păstrat cel puțin tot farmecul siluetei feminine. N-ai umerii impresionant de lați ai anumitor sportive.

– Am vorbit destul despre mine! exclamă Nicole, evitând privirea sincer admirativă a interlocutorului. Ce ți-a insuflat dorința de a antrena copiii la natație în timpul liber?

– Sunt puțin ca și tine, declară Eric. Ador sportul, dar nu sunt făcut pentru competiții. Cum spunea profesorul meu: "Ai stil, dar n-ai viteză!"

Bărbatul râse ușor și continuă:

– După studiile pentru a deveni învățător, am considerat normal să-mi urmez elevii în afara clasei, în activități ca natația.

Îmi place să lucrez cu copiii. Sunt în stare de minuni.

– Nu-i așa? exclamă Nicole cu entuziasm.

Și brusc, o cută îi brăzdă fruntea. Tocmai își amintise de un copil care nu merita acel compliment.

– Ce ai? o întrebă Eric văzându-i aerul întunecat. Am spus o prostie?

– Nu, în nici un caz, îl asigură Nicole cu un zâmbet silit. Mă gândeam la Gervais.

– Și ce-i cu asta?

– Oh, nimic important! Pur și simplu a venit pentru prima lecție ieri după-amiază și mi-am pierdut speranța de a-l face să realizeze cel mai mic progres. N-am văzut niciodată un copil de această vârstă eșuând pe toată linia. Nu înțelege absolut nimic.

– În locul tău nu m-aș îngrijora prea mult, o sfătui Eric. Gervais consideră că are dreptul la un tratament de favoare dat fiind poziția socială a familiei sale. Și când nu-l primește, își pierde toate capacitățile.

Nicole nu aderă complet la această părere. În timpul lecției, nu observase nici măcar o dată o cât de mică diminuare a atitudinii pline de siguranță a lui Gervais Blanchard.

– Nu asta este situația, spuse. Gervais beneficiază de avantajul unui curs particular. Ce tratament mai bun poate spera?

Cu buzele strânse într-o mină preocupată, Eric se gândi o clipă și ridică din umeri.

– În acest caz, de ce nu schimbi radical condițiile de predare? Propune-i să se alăture unuia din grupurile tale. Vei vedea rezultatul.

Nicole arboră o expresie sceptică.

– Am încercat sâmbăta trecută, dar n-a încetat să-mi spună formula sa magică: "Mama spune", n-are decât aceste două cuvinte pe buze!

Personal, consider că ar lucra mai bine în mijlocul unui grup. Concurența și comparația cu camarazii săi i-ar face foarte bine.

– Sunt de părerea ta.

Eric și Nicole trecură apoi la alte subiecte de conversație. Tânărul bărbat evocă celelalte orașe în care predase, apoi fiecare vorbi despre familia sa și dialogul își urmă neabătut drumul.

Când ieșiră din restaurant, nu mai ploua. Norii se împrăștiaseră treptat de pe cerul de culoarea cernelii, descoperind strălucirea câtorva stele. Nicole și Eric hotărâră să se întoarcă pe jos în loc să ia un taxi. Casa surorilor Guthrie nu se afla departe și aerul proaspăt mirosea bine a ploaie și a parfumuri înviorate de flori.

La ușa camerei Nicolei, Eric o luă pe tânăra fată în brațe și o sărută cu multă tandrețe. Aceasta nu protestă. Se arătase amabil și indulgent față de ea tot timpul serii și se simțea puțin vinovată că se folosise de el pentru a încerca să-și uite problemele. Buzele sale moi nu-i treziră totuși nici o reacție pasionată și când în sfârșit se îndepărtă de Eric, nu simțea decât un calm sentiment de prietenie.

În tot timpul zilei de miercuri, Nicole fu foarte nervoasă. Nu încetă să se întrebe dacă îl va vedea pe Lang la piscină cu ocazia competițiilor prevăzute pentru acea seară. Prezența sa, în calitate de președinte al clubului, nu era indispensabilă cu ocazia unor asemenea manifestații. Cum locuia destul de departe de Nullegai, n-ar fi fost surprinsă de absența lui. Și totuși, Lang veni. Nu se mai întâlniseră de la acea duminică atât de agitată și Nicole nu era foarte liniștită la ideea de a-l înfrunta pe bărbatul pe care-l împinsese în apă. Dacă acesta dorea, putea cu ușurință să-i facă viața imposibilă în munca sa. Din fericire, măcar în acea zi de miercuri n-avea să se teamă de mare lucru.

Trebuind să se ocupe de înotători, beneficie de-a gata de un pretext pentru a-l evita cât mai mult pe Lang. Dacă n-ar fi fost susținută de acest gând, n-ar fi avut curajul să asiste la competiții. Teama se dovedi atât de mare, încât ar fi fost capabilă să se pretindă bolnavă pentru a-și amâna confruntarea cu președintele clubului.

Dar, în cazul de față, fu atât de absorbită să-i pregătească pe copii, încât nici măcar nu observă sosirea lui Lang. Nu-și dădu seama de prezența sa decât mult după aceea, când își desprinse în sfârșit ochii de la blocnotesul unde înscrisese numele concurenților. Îi descoperi cu spaimă silueta impozantă la câțiva metri de ea. Din fericire, era întors cu spatele și discuta cu personalitățile locale. Mușcându-și buzele de îngrijorare, Nicole aplecă imediat capul peste blocnotes și nu mai îndrăzni să-l ridice înainte de a înscrie ultimul înotător.

Startul era pregătit și, prin difuzor, Rod Barker invita deja primii opt concurenți să se prezinte. Nicole alergă până la semnul de treizeci de metri. Ținea să vadă cum se va comporta Rhonda. Încă de la plecare, nu-i fu permisă nici o îndoială. Câștigătoarea va fi fetița cea sprintenă. Plonja cu multă siguranță și nu pierdu timpul efectuând întoarcerea. La sosire, Nicole văzu că avea cinci metri avans față de cel mai apropiat concurent. Un zâmbet larg îi lumină fața și așteptă nerăbdătoare pe ceilalți, pentru a le cunoaște timpul. Nicole notă repede performanțele tuturor participanților, iar Rod ceru copiilor să iasă din bazin.

– Cât, domnișoară Lockwood, cât? strigă Rhonda foarte agitată, alergând spre ea.

– Douăzeci și șapte de secunde și patru zecimi, răspunse Nicole zâmbind micii figuri încântate. A fost foarte bine. Nu-ți vor mai permite să concurezi pe această distanță, adăugă mai puțin veselă, ești prea tare.

– Cu atât mai rău, replică imediat Rhonda. Voi participa la probe mai lungi.

Acest entuziasm încrezător readuse zâmbetul pe buzele Nicolei. Apoi își reluă blocnotesul pentru a-i informa și pe ceilalți asupra timpilor lor.

De-a lungul întregii seri, probele se succedară într-o organizare perfectă. Nicole fu încântată, deoarece marea majoritate a elevilor săi reușiseră așa cum sperase. Și pentru ei, aceste competiții constituiau recompensa binemeritată a eforturilor.

Nicole nu se aflase nici o clipă față în față cu Lang. Totuși, fusese conștientă de mai multe ori de prezența sa și, împotriva voinței sale, se speriase. Cea mai mare parte a timpului, Lang se aflase pe marginea opusă a piscinei și Nicole fu ușurată. Dar când se termină ultima probă și materialul fu aranjat, situația se schimbă. Mulți dintre copii plecaseră deja cu părinții lor. Apoi, ultimii participanți și ultimii spectatori trecură de portalul piscinei și Rod Barker se duse să încuie după ei. Începând din acea clipă, Nicolei nu-i mai fu posibil să se prefacă în nici un fel că ignoră prezența inamicului său.

– Bună seara, Lang, făcu ea pe cel mai indiferent ton posibil, asigurându-se că Eric rămăsese lângă ea.

Tânărul bărbat se oferise să cronometreze în timpul probelor și acum, putea să-i servească de protecție.

– Bună seara, Nicole, exclamă Long fără să se apropie de ea.

Rămase lângă bărbatul cu care discuta și adăugă cu o voce aproape aspră:

– Am un mesaj pentru tine din partea tatălui tău, așa că nu pleca imediat, te rog.

Ce ghinion! Ar fi fost într-adevăr mai bine să se mulțumească să-l salute cu un semn și să-și continue foarte repede drumul.

– Nu întârzia, domnule Nicholls, îi spuse Lang lui Eric. O voi conduce eu pe domnișoara Lockwood.

– Ba nu, așteaptă, Eric! exclamă Nicole fulgerându-l pe Lang cu privirea.

Oare cum îndrăznea să ia asemenea inițiative?

– Sunt sigură că mesajul tatălui meu este foarte scurt. Te ascult.

– Dimpotrivă, este foarte lung, ripostă bărbatul imediat.

Cu un oftat profund de nemulțumire, Nicole se resemnă să-l concedieze pe bărbatul care rămăsese răbdător alături de ea.

– Nu vreau să te rețin, Eric. Iartă-mă, te voi vedea mai târziu.

Nu mult mai târziu, se gândi ea tunând și fulgerând în sinea ei, pentru că întrevederea cu Lang nu va dura un minut în plus peste strictul necesar.

– De acord, aprobă Eric. Așteptându-te, voi prepara cafeaua.

– Cu plăcere. N-am avut timp să beau una după cină.

– Pe curând! exclamă tânărul bărbat cu un ultim zâmbet.

Schiță un salut ușor adresat lui Lang și interlocutorului său și se îndreptă spre ieșire.

În acea clipă, Lang făcu prezentările și Nicole descoperi că acesta se întreținea cu trezorierul clubului, Clive Waterhouse. Cum tratau probleme despre care tânăra fată nu cunoștea nimic, pierdu curând șirul conversației. Cei doi bărbați ar fi putut să aleagă un alt moment pentru a dezbate probleme atât de neplăcute. În sfârșit, se arătară dispuși să se despartă și Nicole îi ură cu ușurare noapte bună trezorierului.

– Ești sigur că ai timp pentru mine? exclamă pe un ton agresiv, îndată ce rămase singură cu Lang.

– Asta mă va costa un efort supraomenesc, declară acesta ironic. Dar dacă nu vrei să afli ce m-a însărcinat tatăl tău să-ți spun....

Se întrerupse intenționat în mijlocul frazei și făcu gestul de a se îndrepta spre parcajul unde avea garată mașina.

– Ah, nu! exclamă Nicole, postându-se curajoasă în drumul său. Nu m-ai făcut să aștept tot acest timp, pentru a pleca fără să-mi spui nimic!

– Și cine m-ar reține? Eric Nicholls? Uiți că s-a dus să prepare cafeaua! Așteptându-te, voi prepara cafeaua, repetă el imitându-l cu răutate pe tânărul bărbat. Cât este de amabil față de tine!

– Nu-ți pot face același compliment! ripostă Nicole. N-ai de ce să-ți bați joc de Eric, pentru că el știe cel puțin ce înseamnă politețea.

– Politețe? Oare ce trebuie să înțeleg? Îl consideri politicos pentru că-ți face cafeaua, sperând apoi să te atragă în patul lui?

Tremurând de furie, Nicole strigă:

– Ce tot spui? De altfel, asta n-are nici o importanță, nici una! Treburile mele nu te privesc. Nu reprezinți nimic pentru mine, Lang, absolut nimic!

Fusese încordată toată ziua și de data aceasta, era prea mult. La acea oră nu era în stare să suporte modul în care se juca Lang cu nervii săi. Se întoarse brusc și o luă la fugă. Lacrimile îi șiroiau pe față. Când trecu pe lângă mașina lui Lang, îi auzi pașii exact în spatele ei. Rămase nemișcată și-i ținu piept, respirând greu și sacadat, cu pumnii strânși.

– Lasă-mă, Lang, lasă-mă! gemu Nicole. Nu vreau să te mai văd, nu vreau să-ți mai ascult insinuările odioase! Nu-mi da tu lecții! Lasă-mă în pace, este tot ce-ți cer!

– Crezi că te voi lăsa în starea asta? exclamă bărbatul cu violență.

Mâinile i se întinseră spre Nicole, îi prinseră capul și cu degetele mari, începu să-i șteargă lacrimile.

– Dragul de Nicholls, își va imagina...

– Puțin îmi pasă ce crede Eric! Puțin îmi pasă ce vor crede ceilalți bărbați! Vă urăsc pe toți! suspină tânăra fată; și nu mă atinge!

Încercă să se elibereze.

– Toți sunteți niște mincinoși, preocupați doar să căutați micile voastre satisfacții ordinare.

Cum Lang tot nu-i dădea drumul, reluă mai tare:

– Ți-am spus să nu mă atingi!

Începu să-i lovească pieptul cu pumnii.

– Nicky, pentru Dumnezeu, calmează-te!

Cu o mână îi imobiliză încheieturile și cu cealaltă reuși să deschidă portiera mașinii.

– Urcă! îi ordonă. Văzând că nu ascultă, îi împinse corpul care se clătina, pe scaunul din spate. Se instală apoi lângă ea, trântind portiera și o strânse cu putere lângă el, fără să-i dea cea mai mică poibilitate de a se zbate. Când Nicole acceptă în sfârșit că nu putea să fugă, consimți să se lase pe pieptul lui lat și, epuizată, plânse îndelung.

Când valul de lacrimi secă, Lang coborî spre ea o privire scrutătoare și întrebă:

– Te simți mai bine, acum?

Nicole se smiorcăi și dădu din cap încercând să se smulgă din acea apropiere tulburătoare.

– Iartă-mă, spuse cu o voce tremurătoare, fără să reușească să-l privească în ochi. M-am comportat într-un mod realmente ridicol.

– Nu, se simte doar că un bărbat ți-a făcut foarte mult rău. Suferi încă din cauza lui?

"Nu atât de mult cât din cauza ta! îi răspunse în sinea sa. Dar cu voce tare, declară:

– Da, încă sufăr.

Lang oftă și-i netezi cu un gest blând părul ciufulit. Degetele atinseră ușor fața umflată de plâns.

– Nu merită să te gândești atât de mult la el, murmură.

– Nu, acceptă Nicole cu o voce vibrantă.

Atingerea degetelor sale o făcu să se înfioare. În cele din urmă, se hotărî să-l privească, ochii albaștri căutându-i cu teamă pe ai lui.

– Lang, eu...

La vederea expresiei sale, Nicole nu-și termină fraza. Își mușcă buzele cu nervozitate.

– Oh, Lang! exclamă în sfârșit, aflându-se brusc fără apărare în timp ce acesta o atrăgea din nou lângă el.

O sărută mai întâi tandru, ca pentru a o consola, a-i da curaj. Dar cum Nicole răspunse cu abandonare totală irezistibilei presiuni a gurii sale, deveni mai înflăcărat. Mâinile îi coborâră până la talia Nicolei, aducând-o lângă trupul său și tânăra fată se simți topindu-se lângă el. Spera din toată ființa sa la o îmbrățișare mai fermă. Descoperi că nimeni nu mai contase pentru ea, în afară de acest bărbat, din ziua în care-l cunoscuse. Și inima lui Lang, ale cărei bătăi puternice și dezordonate le percepea, îi arăta că nici ea nu-i era indiferentă.

Când buzele bărbatului se desprinseră de ale sale, Nicole lăsă să-i scape un geamăt de dezamăgire. În clipa următoare, ele ajunseră lângă urechea sa, trasând un drum de senzualitate până la baza gâtului.

Paralizată de dorință, Nicole îi permise lui Lang să-i descheie unul din nasturii bluzei și s-o acopere cu mângâieri.

– Ce frumoasă ești! îi șopti continuând s-o amețească sărutând-o.

Nicole tresări violent sub forța emoțiilor pe care Lang se părea că le putea trezi atât de ușor în ea.

Nu înțelegea cum putuse, în ciuda hotărârilor sale, să se îndrăgostească de el, după crunta lovitură pe care i-o dăduse Julian. Dar Lang era altfel, o iubea. Totuși, în mintea Nicolei dragostea era legată indisolubil de căsătorie și, în câteva secunde, confruntarea dintre acești doi termeni o aduse în fața unei realități greu de suportat. Lang se va căsători cu Eunice Blanchard! Oare nu fusese personal martoră în ajun la o scenă care o dovedea din plin? Acest gând avu asupra tinerei fete efectul unui duș rece. Se îndreptă brusc, moartă de rușine. Cum putuse uita cu atâta ușurință că Lang se angajase față de altă femeie? Cum îl putuse lăsa să-și ia asemenea libertate față de ea?

Îndată ce percepu o creștere a rezistenței, bărbatul înălță capul.

– Ce s-a întâmplat, Nicky? se miră.

– Nimic.

Tânăra fată se eliberă ușor dar ferm și-și încheie cu degete neîndemânatice bluza.

– Am fost atât de proastă încât să uit pentru un scurt moment propriile observații, adăugă cu o voce nesigură.

Lang nu schiță nici un gest pentru a o reține, dar privirea îi deveni extrem de atentă.

– Care sunt aceste observații?

– Și tu ai uitat? îl ironiză.

– Ce anume?

– Că ești la fel ca toți ceilalți bărbați, replică Nicole. Toți sunteți niște mincinoși fără conștiință!

Lang scutură energic din cap.

– Despre ce naiba vorbești?

Nicole se eliberă cu hotărâre din brațele sale, găsind forță în umilință și mânie.

– Ți-am spus deja, Lang... Nu mă atinge!

– Este puțin cam târziu pentru a-mi da acest ordin, spuse bărbatul pe un ton insuportabil de ironic.

Obrajii Nicolei se îmbujorară și își pierdu sângele-rece. Dar când ridică ochii, își reveni.

– Apropo de ce spuneam...

Nicole ridică din umeri și-i aruncă o privire plină de dispreț.

– Dacă te amuză să ne jucăm de-a neștiutorii, nu văd nici un inconvenient. Dar nu conta pe mine pentru a menaja capriciile vanității tale masculine. Nu, nu mă vei avea!

Vocea îi răsună cu deplină convingere, apoi deschise portiera și ieși rapid din mașină. Aplecându-se spre Lang, adăugă:

– Așa că du-te și fă-ți numărul de magie la o altă femeie!

Fără să-i lase timp să răspundă, trânti portiera și se îndepărtă cu capul sus. Perfect stăpână pe sine în aparență, se simțea totuși complet răvășită și descurajată.

Cum se putuse abandona cu atâta pasiune mângâierilor acestui bărbat? Era de neînțeles. Dacă îi rămăsese puțină demnitate, era pentru că Lang nu cunoștea profunzimea sentimentelor sale. S-ar fi îndoit de ceea ce simțea pentru el și umilința i-ar fi fost nemărginită.

Capitolul 7

Doar a doua zi dimineață, când se întoarse la muncă, Nicole își dădu seama că nu primise mesajul pe care tatăl său i-l încredințase lui Lang. Încercă să-l sune în timpul pauzei de prânz. Cum nu-i răspunse, își aminti că de cele mai multe ori mânca la Lang. Se hotărî să-l sune din nou seara și să insiste până când îl va găsi acasă. Nu îndrăznea să-l caute la Long, fiindu-i prea teamă că trebuie să-i vorbească acestuia din urmă, dacă din nefericire răspundea la telefon.

Din fericire, tatăl Nicolei se întoarse acasă puțin timp după cină. Fu oarecum mirat auzindu-și fiica și aceasta se grăbi să-i explice de ce-l sunase.

– Lang avea un mesaj din partea ta aseară, dar...

Nu știa cum să formuleze sfârșitul frazei.

– ... n-a avut timp să mi-l spună.

Bryce izbucni în râs.

– Nu era un motiv să-ți ieși astfel din fire. Trebuia să te anunțe doar că voi trece să te iau sâmbăta viitoare și să te aduc aici pentru weekend.

– Atâta tot?

– De ce?

Era sigură că în acea clipă tatăl său se încruntase.

– Te așteptai la altceva?

Tânăra fată strângea convulsiv pumnii. Dacă nu s-ar fi stăpânit, ar fi urlat. Scena de neuitat din noaptea trecută ar fi putut fi evitată! Lang o lăsase să înțeleagă că avea să-i transmită informații importante. Mizase pe credulitatea ei și-și bătuse joc de ea! Un val de furie o cuprinse. Cu prețul unui imens efort, reuși în sfârșit să răspundă întrebării tatălui său, aproape normal:

– Nu, nu, nu mă așteptam la nimic special. Credeam doar că ești la curent cu serbările din Franklyn. Clubul de natație din Nullegai participă la ele și intenționam să te invit să vii cu noi.

Uitase complet de aceste serbări și își aminti exact la timp pentru a salva situația.

Bryce îi explică foarte blând:

– Nu, draga mea, nu conta pe mine, cel puțin dacă nu te înscrii tu însăți la competiții. Știi că nu-mi plac genul acesta de manifestări. Sunt activități care ți se potrivesc mai bine decât mie. Dacă înțeleg bine, nu te voi vedea sâmbătă?

– Nu și-mi pare rău. Dacă nu vii, nu ne vom vedea.

Un gând îi trecu brusc prin minte.

– Știi dacă... Lang va merge la Franklyn?

– Nu cred, răspunse calm Bryce și fiica sa oftă ușurată. Așteaptă niște vizitatori care trebuie să-i cumpere animale. Va fi foarte ocupat.

– Perfect, făcu Nicole, dând din cap mulțumită. Și duminică vei fi liber?

– Evident.

– În acest caz, nu vreau să faci un drum atât de lung pentru o singură zi. Aș putea încerca să găsesc pe cineva care pleacă spre Yallambee. Sau, dacă ne-am întâlni la Nullegai și am rămâne aici amândoi? îi propuse cu entuziasm.

Se ruga ca tatăl său să rețină a doua idee. Cu cât mergea mai puțin la Yallambee, cu atât avea mai puține șanse să-l întâlnească pe Lang, își făcu socoteala.

– Și ce să facem la Nullegai? întrebă Bryce pe un ton plin de umor.

Nicole se prefăcu că-l dojenește.

– Ironia n-are rost. În acest oraș, există curiozități demne de interes. Tocmai m-am informat. Ascultă-mă bine!

Râse ușor.

– Se pare că pe drumul care duce la munte, există niște peșteri foarte pitorești și parcul național, desigur, unde se pot face plimbări pe jos sau călare, la alegere. Ida mi-a recomandat un lac numai la câțiva kilometri, care este paradisul pescarilor... și ție îți place să pescuiești, nu-i așa? Oare trebuie să continuu să-ți laud frumusețile regiunii?

– Nu, este suficient, o asigură Bryce. Ce alegi din toate acestea?

– Pentru că tu te deranjezi, onoarea îți aparține! îi oferi cu generozitate, apoi adăugă cu un aer viclean: Eu mă voi ocupa de picnic și de momeli.

Bryce râse din toată inima.

– Într-adevăr, cunoști bine gusturile tatălui tău, fetițo, dar poate ar fi mai bine să vedem cum va fi vremea să luăm o hotărâre. Nu poți fi sigur de nimic în sezonul acesta.

– S-ar putea oare să plouă, ca marțea trecută? Sper că nu.

A fost o zi atât de posomorâtă.

Cum ajunseră la un acord, închiseră și Nicole se întoarse cu pași lenți în cameră. În minte, trecu în revistă diferitele etape ale conversației. Niciodată în cariera sa nu i se întâmplase să uite o manifestare ca serbările din Franklyn. Totuși, se felicită pentru atenția și interesul acordate muncii sale. Nu se punea problema să-i permită unui bărbat s-o facă să-și piardă capul. Și-l va alunga din gânduri și din inimă. Va reuși! Oare nu reușise să-l alunge și pe Julian?

Spre marea sa mulțumire, înotătorii din Nullegai se distinseră în timpul festivităților din Franklyn. Nu cuceriseră nici unul din primele locuri în timpul probelor organizate, dar reușiseră cel puțin să se claseze mereu printre cei mai buni și se arătaseră în progres față de anii precedenți. Pentru că acum dispuneau de o piscină și de un profesor, le erau permise toate speranțele pentru viitor. În câteva luni, se gândi Nicole, dacă-și continuau eforturile, vor deveni concurenți periculoși pentru celelalte cluburi.

Săptămânile trecură și termometrele arătau temperaturi ridicate. Cu ocazia weekendurilor la Yallambee, Nicole vedea câmpurile imense de grâu colorându-se în auriu sub razele strălucitoare ale soarelui. Curând, secerătoare enorme vor intra în acțiune.

În timpul vizitelor, tânăra fată se ținea cu prudență la distanță de casa lui Lang. Reduse astfel contactele cu el la minimum necesar. De obicei îl vedea în fiecare zi de miercuri, cu ocazia probelor de natație săptămânale. Întâlnirile erau scurte și Nicole reușea întotdeauna să se comporte de o manieră detașată și rece, ascunzându-și sentimentele. Cele ale lui Lang nu erau deloc mai ușor de ghicit. Era mereu politicos, dar dădea dovadă de o anumită răceală. Nicole trase concluzia că nu-l

preocupa starea relațiilor lor. Cu siguranță, nu simțea nici cea mai mică dorință de a căuta să le îmbunătățească. Nicole nu mai îndrăzni să-l provoace și probabil Lang se mulțumea cu acest rezultat. Nimic altceva nu-l interesa.

Într-adevăr, această situație îi convenea și tinerei fete. Date fiind discuțiile foarte limitate, agresivitatea sa față de Lang practic scăzuse. Din păcate, emoția tandră care o înlocui o stânjeni și mai mult și aceasta refuza să dispară. Îl iubea pe Lang. Și această dragoste, se gândi cu inima grea de tristețe, nu o voia. O respingea, cum ar fi făcut Lang dacă ar fi avut cunoștință de ea. Totuși, deocamdată, intensitatea ei devenea aproape insuportabilă. Crezuse că până la urmă se va diminua, apoi va dipărea complet. Dar supraviețui, găsindu-și forța într-o sursă misterioasă, după toate aparențele neavând de suferit în urma relațiilor reduse dintre Nicole și Lang. În fiecare marți, tânăra fată se străduia să se convingă că nu mai simțea nimic și că împărtășea indiferența lui Lang. Apoi sosea seara de miercuri și adevărul ieșea din nou la lumină în mod cert. Încercase să se legene cu iluzii și evidența dragostei sale o tulbura în fiecare săptămână poate mai mult decât în săptămâna precedentă.

În speranța de a-și învinge suferința pe care i-o provocau sentimentele sale, Nicole se consacră trup și suflet muncii. Deseori, rămânea la piscină peste program. În timp ce elevii săi trăgeau un folos considerabil din aceste ore suplimentare, tânăra fată dimpotrivă, slăbea văzând cu ochii. Într-o zi, Rod consideră de datoria sa să-i vorbească. O sfătui să-și tempereze ritmul de muncă.

Nicole îi dădu dreptate într-o oarecare măsură, dar nu-l ascultă. Considerând satisfacțiile pe care i le oferea meseria superioare pierderii

a câteva kilograme, nu-și schimbă prea mult programul. Pe tabloul succeselor sale profesionale nu era ecât o umbră: Gervais Blanchard. În zadar îi dădea exemplu și-i oferea cu generozitate și o nesfârșită răbdare explicații, de-abia progresa. În concluzie, tânăra fată credea că percepe licăriri de înțelegere și începea să spere că era în sfârșit pe drumul cel bun. A doua zi, când băiatul revenea, trebuia să ia totul de la început. Niciodată nu cunoscuse un elev atât de dezamăgitor.

Într-o după-amiază, Nicole avu surpriza să-l vadă pe Gervais sosind însoțit de masa sa. Auzise vorbindu-se mult despre Eunice Blanchard, dar era prima dată când o întâlnea. În timp ce copilul se îndrepta spre vestiar, tânăra femeie se apropie de ea. Îmbrăcată cu o rochie din mătase roz foarte elegantă și cu o pălărie albă cu boruri largi, era exact ca renumele său. Totul la ea arăta bogăție, rafinament și aroganță. Nicole o găsi puțin ridicolă, ca și lipsa sa de simplitate, și se agăță de această idee pentru a-și face curaj.

Mai înaltă decât ea, mama lui Gervais o măsură de sus, înainte de a exclama, încruntată:

– Să nu-mi spui că dumneata ești profesoara fiului meu!

Această intrare în subiect o descumpăni pe Nicole. Strângând din dinți, reuși să răspundă politicos:

– Sunt Nicole Lockwood. Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă Blanchard?

– Ah, mă cunoști!

Această idee păru să-i facă o nemăsurată plăcere. Cu o cută mică pe buze, Nicole se grăbi să-i înfrângă puțin orgoliul.

– Văzându-vă intrând cu Gervais, am bănuit că dumneavoastră sunteți.

Ochii negri o examinară, aproape o disecară, cu un fel de violență.

– Pari studentă. Am crezut că ai diplomă.

– Am, replică prompt tânăra fată.

Îi iertă totuși interlocutoarei sale disprețul. Cu părul strâns în două codițe deasupra urechilor, pentru a n-o deranja, nu arăta deloc a femeie adultă.

– Toate diplomele și certificatele mele se află în birou. Doriți să le vedeți?

Eunice Blanchard respinse propunerea cu un gest disprețuitor din umeri.

– Asta nu schimbă nimic. Dacă ești incapabilă să transmiți cunoștințele pe care le-ai primit, la ce-ți servesc diplomele?

– Este o afirmație, sau o simplă supoziție, doamnă Blanchard?

– Oh nu, domnișoară Lockwood, nu este vorba de o simplă supoziție. Sunt convinsă de ce afirm! exclamă tânăra femeie cu un insolent dispreț. Cum ar putea fi altfel? Fiul meu mi-a spus că nu l-ai învățat nimic.

Obrajii Nicolei se aprinseră în fața unei asemenea acuzații. Și totuși, era obligată să admită că nu obținuse nici un rezultat cu Gervais.

– Da, există un adevăr în ceea ce spuneți, admise. După părerea mea, ar trebui să se alăture unui grup. Cursurile i-ar fi de mai mult folos în aceste condiții. Când mai mulți copii sunt împreună, ei...

– Încerci să arunci responsabilitatea eșecului dumitale asupra deciziei de a-i plăti fiului meu ore particulare?

Cu mâna pe piept, Eunice Blanchard luase o poză teatrală pentru a-și exprima indignarea.

– În nici un caz! protestă Nicole.

Exprim doar părerea conform căreia...

– Voi fi sinceră, domnișoară Lockwood, părerile dumitale nu mă interesează câtuși de puțin, o întrerupse din nou tânăra femeie cu un dispreț nemărginit. Un singur lucru mă preocupă. Ești sau nu capabilă să-l înveți pe fiul meu să înoate? Dacă sarcina te depășește, fii cinstită și mărturisește-o. Astfel, nu-mi voi mai pierde banii și Gervais timpul. Aș putea să caut un profesor mai competent.

– Este dreptul dumneavoastră, acceptă Nicole cu asprime. Dar dacă binevoiți să-mi permiteți să-mi termin fraza, mi-ar plăcea să vă spun că n-am avut niciodată un elev ca el. În majoritatea cazurilor, cei care întâmpină greutăți atât de mari fac progrese enorme antrenându-se cu alți copii.

– În majoritatea cazurilor, domnișoară Lockwood?

Eunice Blanchard ridică sprâncenele fine, desenate cu creionul.

– Da, susținu Nicole. Din nefericire, anumiți elevi rămân complet nereceptivi la ce li se predă, mai ales dacă nu sunt motivați.

Buzele foarte roșii schițară o strâmbătură sarcastică.

– Ei bine, ești foarte abilă. Tocmai ai găsit o explicație foarte practică pentru a-ți ascunde incapacitatea profesională. Ce credeai? Fiul meu vrea să învețe să înoate. Vrea ca domnul Jamieson să fie mândru de el!

Nicole primi această declarație ca pe o lovitură de pumnal în inimă. Oare avea nevoie să audă această confirmare a interesului pe care i-l purta Lang Eunicei Blanchard?

– Trebuie neapărat ca Gervais să știe să înoate pentru ca Lang să fie mândru de el? se strădui să întrebe.

– Ceea ce-i trebuie domnului Jamieson nu te privește, făcu Eunice Blanchard pe un ton șuierător. Tocmai vorbeam despre fiul meu.

Ești sau nu în stare să-l înveți să înoate, sau trebuie să mă adresez altcuiva?

Fiindu-i puse la îndoială capacitățile profesionale, Nicole nu putea rămâne fără să reacționeze.

– Dacă, după cum pretindeți, Gervais dorește într-adevăr să înoate, da, sunt în stare să-l învăț să înoate, răspunse cu o voce glacială. Dar impun condițiile mele. Pretind ca fiul dumneavoastră să se alăture unui grup.

Eunice Blanchard înclină capul.

– Foarte bine, domnișoară Lockwood, de acord cu condițiile dumitale. În interesul dumitale, sper că vor da rezultate bune. Altfel, îți promit că nu vei face carieră la Nullegai. Am mare influență în acest oraș, să nu uiți!

– Îmi voi aminti de asta, afirmă scurt Nicole.

Își privi cu dezgust interlocutoarea. Aceasta o părăsi brusc și tânăra fată o văzu adresându-i lui Rod Barker un zâmbet condescendent, când trecu pe lângă el.

Spre marea ușurare a Nicolei, după o săptămână de antrenament în grup, Gervais făcu progrese, desigur slabe, dar incontestabile. În clipa în care își recăpătă încrederea, totul luă din nou o întorsătură proastă, pentru un motiv inexplicabil. Chiar mai rău, Gervais exercita o proastă influență asupra colegilor. Făcea pe bufonul, se amuza să-i stropească și termina prin a crea o mare dezordine. Nicole credea că va înnebuni și ceilalți copii nu întârziară să se plângă că prezența lui Gervais le perturbă orele.

– Nu știu ce să fac! declară Nicole întorcându-se cu Eric la surorile Guthrie, la sfârșitul unei ședințe extrem de greu de suportat.

Părea să progreseze și brusc, nimic!

Pocni din degete.

– Din nou, nu mai este bun de nimic. N-am avut niciodată de-a face cu un copil ca el!

Eric îi sugeră o soluție radicală.

– În locul tău, aș renunța să mă ocup de el. Nimeni nu așteaptă de la tine o reușită spectaculoasă.

– Ba da, mama sa, afirmă Nicole cu un aer posomorât. M-a amenințat că-mi ruinează cariera dacă fiul său nu progresează.

– Este odioasă! exclamă Eric. Nu m-ar mira, o recunosc în asta!

Făcură câțiva pași în tăcere și tânărul bărbat reluă pe un ton încurajator:

– Va mai trebui să și reușească, și nimic nu este mai puțin sigur. Evident, comitetul va avea un cuvânt de spus. Doamna Blanchard nu dispune de o armă perfectă împotriva ta.

– Nu mai știu nimic.

Nicole ridică din umeri într-un gest de disperare.

– Dacă membrii comitetului îi sunt prieteni, cu siguranță va obține de la ei ce va vrea.

Fiecare reflectă pentru el la această perspectivă îngrijorătoare.

– Ai vrea să fac eu o încercare cu Gervais? se oferi cu amabilitate Eric.

Tânăra fată scutură din cap și-i adresă un zâmbet trist.

– Nu, mulțumesc. N-aș vrea să te ocupi de Gervais în detrimentul copiilor care lucrează cu tine.

Într-adevăr, clubul îl însărcinase pe tânăr să antreneze înotători deja experimentați, care nu mai aveau nevoie de sfaturile teoretice ale Nicolei.

– Atunci, ce intenționezi să faci? o întrebă Eric.

– Voi încerca să am o discuție serioasă cu Gervais. De fiecare dată când îi vorbesc despre natație, se închide ca o scoică. Va trebui să găsesc un mijloc de a-i înfrânge rezistența.

Râse ușor, fără convingere.

– Până atunci, voi continua să mă rog pentru a evita catastrofa. N-am de ales.

– Nu, n-ai de ales, confirmă cu gravitate Eric, apoi chipul i se lumină, deoarece crezu că întrezărește o soluție. Poate ai putea să-i ceri lui Lang Jamieson să încerce să discute cu Gervais? Am auzit zvonuri după care curând o va lua în căsătorie pe teribila doamnă Blanchard. Poate este un demers de încercat, ce crezi despre asta?

– Nu! strigă Nicole, îngrozită.

Să-i ceară lui Lang să intervină în treburile sale! Nu se punea problema! Continuă pe un ton mai ponderat:

– Îți dai seama? Profesorul ducându-se să se plângă președintelui, pentru că unul dintre elevi nu progresează! Cum aș părea?

– N-ar face o impresie foarte bună, recunoscu Eric.

Trecură două săptămâni și Nicole tot nu rezolvase problema. Două săptămâni în timpul cărora tânăra fată trebui să suporte reproșurile Eunicei Blanchard. Aceasta hotărâse să vină ea însăși să constate progresele, sau mai curând lipsa progreselor fiului său. Comitetul Clubului de natație se reunea săptămâna viitoare, vineri. Eunice Blanchard o avertizase pe Nicole că va asista la această reuniune.

– Poți conta pe prezența mea, îi spuse pe un ton plin de venin.

În consecință, Nicole aștepta acea zi cu mare teamă. Nu era îngrijorată numai din cauza Eunicei Blanchard. Imposibilitatea de a

obține un rezultat cu Gervais îi producea și o supărare personală. Să-și vadă elevii devenind înotători buni îi dăduse întotdeauna o imensă satisfacție și până acum, nici unul nu-i dăduse acest îngrozitor sentiment de eșec.

Își privi grupul terminând ultima lungime de bazin. Unul câte unul, copiii ieșeau din apă și mergeau să vadă timpii pe cronometrul care se afla la capătul bazinului. Nicole îi trimise la vestiare. Gervais sosi bineînțeles ultimul, executând mișcări care nu semănau cu nimic. Când ieși în sfârșit din bazin, Nicole îi spuse:

– Asta este tot pentru astăzi, Gervais. Poți să te duci să te îmbraci. Domnul Barker va închide în câteva minute.

Băiatul dădu din cap și se îndepărtă. După patru sau cinci pași, se întoarse cu un aer nesigur.

– Domnișoară Lockwood?

– Da.

Nicole era surprinsă. Era prima dată când îl vedea lipsit de siguranță.

Părea încurcat și acest sentiment era foarte nou pentru el.

– Mama spune că veți fi dată afară din cauza mea. Este adevărat?

– Ei bine, cred că vrea să încerce asta, admise posomorâtă Nicole.

– Îmi pare rău, nu sunteți răspunzătoare.

– Nici tu, Gervais, așa că nu te îngrijora. N-am reușit să lucrăm împreună, atâta tot.

– Ba da, este vina mea! protestă băiatul cu putere. Am crezut că dacă... dumneavoastră...

– Ce ai crezut? întrebă încet Nicole, brusc foarte interesată.

– Am crezut că dacă eram rău, mă veți da afară, mărturisi dintr-o suflare.

– Așadar, ai făcut-o intenționat!

Era mai mult ușurată decât supărată de această mărturisire. Eșecul pe care-l încercase cu Gervais o făcuse să se îndoiască până la urmă de capacitățile sale de profesor.

– Dar de ce nu mi-ai spus nimic când te-am întrebat dacă doreai să înveți cu adevărat?

Asta ne-ar fi scutit pe amândoi de necazuri.

– Dacă v-aș fi spus, planul meu n-ar fi reușit. I-ați fi anunțat adevărul mamei mele.

– Ai fi preferat să-ți joci rolul alungându-te de la orele mele, nu-i așa?

Neîndrăznind să răspundă, băiatul se mulțumi să ridice din umeri într-un mod expresiv.

– Mama voia să înot destul de bine pentru a putea să particip la competițiile organizate de club.

– Și dacă înțeleg bine, tu nu-ți doreai asta?

– Nu foarte mult. Doream...

– Ce? făcu Nicole mereu cu aceeași blândețe pentru a-l ajuta să vorbească.

– Să joc tenis, îi mărturisi cu capul plecat.

Tânăra fată era stupefiată. Toate problemele veneau din faptul că acest copil era interesat de alt sport!

– Și de ce n-ai face tenis, dacă asta te interesează?

Gervais îi aruncă o privire elocventă.

– Lang Jamieson nu este președintele Clubului de tenis, declară pe un ton tăios.

Tânăra fată nu reușea să-și revină din surpriză.

– Vrei să spui că toată această treabă avea ca scop să-i facă plăcere lui Lang?

– Exact, confirmă calm copilul. Dar n-am prevăzut o astfel de întorsătură. Nu știam că mama se va lega de dumneavoastră.

Brusc, păru din nou tulburat.

– Poate nu este prea târziu pentru a repara prejudiciile, afirmă Nicole cu un zâmbet.

Îndreptându-se spre ieșirea de la piscină, îl întrebă pe copil:

– Atunci, într-adevăr știi să înoți corect?

Fața micuță se înroși de rușine.

– În tot cazul, mult mai bine decât am făcut-o până acum, recunoscu stânjenit.

După multe zile de îndoială, Nicole își recăpătă în sfârșit încrederea în ea.

– Vei accepta să-mi arăți cum te descurci, într-una din aceste zile?

– Dacă vreți, acceptă imediat copilul. Îmi place să înot pentru mine, dar mi-e groază de antrenamente.

Se strâmbă și, ajungând la capătul bazinului, adăugă:

– Chiar îmi pare rău că v-am produs necazuri, domnișoară Lockwood și că... m-am purtat atât de urât față de dumneavoastră.

Oftă și continuă cu un aer gânditor:

– Mama spune că trebuie să învăț să-i supun pe oameni voinței mele, pentru că poziția socială a familiei în Nullegai îmi dă dreptul ăsta... dar nu voi face niciodată așa, domnișoară Lockwood, nu-i așa?

– Nu, Gervais.

Îi ciufuli părul într-un gest de simpatie. Lecția fusese dură pentru un copil atât de mic, dar cu siguranță va trage un mare folos din ea.

– Raporturile dintre oameni sunt mult mai plăcute când încearcă să se înțeleagă în loc să se domine, afirmă Nicole.

– Nu cred că mama va fi de acord cu dumneavoastră!

Izbucni în râs. Tânăra fată îl privi cu mirare. Ca o omidă care se transformă în fluture, Gervais își schimbase aparenta aroganță cu un aspect mult mai atrăgător.

Totuși, Nicole se feri de orice comentariu referitor la doamna Blanchard. Rolul său nu era să critice în mod deschis părinții elevilor.

– Și acum, exclamă ea cu un aer malițios, cine va spune adevărul? Vrei să-i vorbești mamei tale, sau dorești s-o fac eu în locul tău?

Gervais părea pradă unei mari nehotărâri și-și privea posomorât vârfurile picioarelor.

– Este de preferat să-i vorbesc eu.

– Ești sigur?

Băiatul dădu din cap și ridică scurt ochii spre Nicole.

– Da. Eu sunt vinovat, așa că eu trebuie să-i vorbesc.

Tânăra fată consideră această decizie foarte curajoasă în timp ce-l însoți pe copil până la vestiar. Apoi se alătură lui Rod Barker și lui Eric, care o așteptau cu discreție puțin mai departe. Cu siguranță, Eunice Blanchard nu va fi foarte mulțumită aflând că fiul său o indusese intenționat în eroare.

***

Reuniunea Clubului de natație avea loc în holul mare al primăriei.

Nicole fu plăcut surprinsă constatând că numeroase persoane se deranjaseră să asiste la ea. Prezența lor constituia un element favorabil pentru viitorul clubului. Desigur, Lang era acolo, așezat pe o estradă împreună cu alți responsabili cu organizarea. În costumul maro din pânză, cu cămașa bej căruia îi lăsase primul nasture descheiat, era de o frumusețe impresionantă și Nicole simțea un șoc de fiecare dată când îl privea.

Ea, dimpotrivă, încerca să se facă nevăzută. Se așeză pe un scaun din marginea extremă a unui rând din mijloc. În clipa când își scotea din poșetă un blocnotes și un stilou pentru a lua notițe dacă se dovedea necesar, își făcu intrarea Eunice Blanchard. În acea seară purta pantaloni albi de o croială care o subția, cu o vestă tip taior asortată. Adresând salutări maiestuoase celor pe care-i considera demni de ele și aruncând priviri disprețuitoare celorlalți, se îndreptă spre un scaun din primul rând.

Fix la ora opt, președintele deschise ședința citind ordinea de zi și scuzându-i pe absenți. Nicole ascultă cu interes diferitele rapoarte, apoi președintele dădu cuvântul auditoriului.

De-abia se făcuse liniște după invitația sa, că Eunice Blanchard se ridică, dreaptă ca însăși justiția. De ce oare mai avea să se plângă, acum, când Nicole era scoasă din cauză? Tânăra fată îi așteptă cuvintele cu curiozitate.

– Domnule președinte, domnilor membri ai comitetului, începui ea pe un ton autoritar, pretinzând atenție, aș vrea să votați concedierea domnișoarei Lockwood, noul nostru profesor, din motive de incompetență. Și propun să i se caute neîntârziat un înlocuitor.

Nicole era prea năucită pentru a reacționa.

Oare Gervais nu-i spusese nimic? Toate privirile se întoarseră spre nefericita tânără fată. De la estradă, Lang declară:

– Înainte de a merge mai departe, Eunice, ar trebui să precizezi ce-i reproșezi domnișoarei Lockwood.

Toate privirile se îndreptară din nou asupra virulentei Eunice Blanchard.

– Îi reproșez totul, domnule președinte! exclamă aceasta într-o manieră aproape teatrală. Fiul meu ia lecții cu domnișoara Lockwood de mai multe săptămâni. Este vorba de lecții particulare și de curând, împotriva voinței mele de altfel, domnișoara Lockwood a hotărât să-l integreze într-un grup. Dar în tot acest timp, n-a făcut nici un progres. Dimpotrivă, nu mi-e teamă să spun că a pierdut chiar ce știa. Afirm că această persoană nu are calitățile cerute. Fiul meu este aici pentru a o dovedi. Mi se pare presant să i se retragă responsabilitățile, pentru a proteja copiii acestui oraș de consecințele dezastruoase ale predării sale.

Eunice Blanchard se așeză și o tăcere consternată plană câteva clipe asupra asistenței. Apoi se ridică impasibilă, vocea lui Lang.

– Domnișoară Lockwood, ce aveți de răspuns? Aveți cuvântul.

– Mulțumesc.

Nicole se ridică și se agăță de spătarul scaunului din fața sa. Un atac atât de violent, atât de bine calculat pentru a o doborî, o lăsase fără grai. Făcu totuși un efort.

– Pentru a mă apăra, permiteți-mi să spun ce... cred...

– Domnule președinte! strigă Eunice Blanchard fără să se preocupe că o întrerupea. Am cerut concedierea domnișoarei Lockwood și mi-ar plăcea să solicitați ca oamenii care sunt de părerea mea s-o arate. Nu

suntem aici pentru a asculta scuzele pe care această persoană le va inventa pentru a se disculpa.

– Oh, taci puțin Eunice și lasă-ne s-o ascultăm pe domnișoara Lockwood! exclamă un bărbat înalt care se afla în spatele tinerei femei. Cunoaștem versiunea ta, acum s-o ascultăm pe a sa.

Eunice Blanchard se întoarse pentru a-i arunca nepoftitului o privire ucigașă.

– Am dreptul să știu cine este de părerea mea, tună și fulgeră ea. Și nu încerca să mă întrerupi, Bob Maher, sau...

– Liniște!

Apelul lui Lang la ordine căzu ca o plesnitură de bici. Eunice tăcu, iar bărbatul se adresă din nou Nicolei.

– Vă ascultăm, domnișoară Lockwood.

– Mulțumesc, repetă Nicole, dregându-și vocea. Cum am încercat să vă spun, în cazul lui Gervais este vorba despre lipsă de interes. Venea la piscină fără a avea dorința de a urma un antrenament. Intenționat s-a arătat un elev foarte prost, în speranța de a fi exclus de la cursul meu și a se putea consacra unui alt sport pe care-l preferă natației.

Eunice Blanchard izbucni într-un râs zgomotos, cu scopul de a-și exprima neîncrederea.

– Sunt mirată că n-ai exprimat acest lucru când am venit să-ți vorbesc, domnișoară Lockwood!

– Am descoperit adevărul doar în această după-amiază, doamnă Blanchard, replică imediat Nicole.

Revenindu-și puțin din șoc, acum era hotărâtă să se apere cu energie.

Chiar dacă pierdea partida, va avea satisfacția că s-a bătut.

– În această după-amiază! făcu cealaltă femeie pe un ton disprețuitor. Te-am prevenit despre intenția de a supune cazul dumitale reuniunii. Crezi oare că ne poți înșela cu această invenție de ultim minut?

– Este strictul adevăr, susținu Nicole în timp ce-și dădea seama că Eunice arunca în mod abil îndoiala asupra sa.

– Mă pun garant pentru asta! strigă o voce din spatele sălii.

Întorcându-se, Nicole îl zări pe Eric. Se ridicase și venea curajos în ajutorul său.

– Nicole mi-a vorbit deseori despre dificultățile pe care le avea cu Gervais. Și a descoperit cheia misterului numai în această după-amiază, vă asigur.

Un concert de murmure ale oamenilor uluiți umplu sala, dar vocea Eunicei Blanchard reuși să acopere zgomotul.

– Evident, ești mână-n mână cu ea. Nu te mulțumești să aveți aceeași locuință, cu siguranță împarți și patul cu ea!

Această remarcă odioasă transformă murmurele asistenței în proteste indignate. Nicole își mușcă buzele pentru a nu exploda și-i adresă lui Eric un semn din cap. Eunice Blanchard nu ezitase să-l atace și pe el, iar tinerei fete îi părea rău.

Lang trebui să intervină din nou pentru a stabili ordinea. Lansă un avertisment:

– Eunice, te-aș ruga să nu lași sentimentele personale să te orbească, sau s-ar putea să treci pe la tribunal pentru defăimare.

Furioasă că primise o admonestare în public, tânăra femeie aproape strigă:

– Atunci, aveți bunătatea să puneți capăt acestei comedii solicitând oamenii care sunt de părerea mea să se manifeste, cum v-am cerut deja! Este evident că această persoană n-are nimic de spus pentru a se apăra.

Dacă Nicole nu reușea să se dezvinovățească, toată cariera ei va fi ruinată. Afacerea Nullegai o va urmări pretutindeni. Aceste considerente o făcură să mizeze totul pe o carte.

– Domnule președinte! Pot să-i pun o întrebare doamnei Blanchard? făcu într-un mod insistent.

Lang îi adresă o privire întrebătoare Eunicei. Aceasta înclină capul, simulând o mare plictiseală.

– Întreabă-mă ce vrei, exclamă pe un ton disprețuitor. Dar grăbește-te, n-am intenția să-mi petrec noaptea aici!

– Voi fi scurtă, o asigură Nicole, stăpânindu-și cu greu mânia care o cuprindea.

Oare îi va permite acelei femei răuvoitoare să-i compromită cariera? Nu! Bazându-se pe promisiunea unui copil, își jucă ultima carte.

– Iată întrebarea. De ce v-ați pus în practică amenințarea pe care mi-ați făcut-o acum câteva zile, deși Gervais v-a explicat, ca și mie în această după-amiază, de ce n-a făcut progrese?

– Puteți dovedi ceea ce spuneți? întrebă Lang peste vocile care se ridicară din nou.

– Nu, mărturisi Nicole. Dar Gervais mi-a spus...

– Evident, nu poate demonstra nimic! o ironiză Eunice. De altfel, nu este nimic de demonstrat, deoarece totul este pură invenție, v-o spun. Încearcă să-și ascundă incompetența. De ce aș plăti ore particulare fiului meu dacă n-ar fi vrut, vă întreb?

Eunice tocmai rostise cuvintele pe care le aștepta Nicole.

Profită imediat de situație.

– Pot să vă spun eu, doamnă Blanchard, replică tânăra fată ațintindu-și în mod elocvent privirea asupra lui Lang. Dar m-am gândit că nu vreți să divulg acest motiv.

– Nu înțeleg ce...

– Încă mă acuzați că inventez, doamnă Blanchard?

Întreruperea fu făcută de data aceasta de Nicole și-și fixa cu atenție adversara cu o privire care n-o slăbea.

Obrajii Eunicei fură cuprinși brusc de roșeață și o licărire de dușmănie îi apăru în ochi. Evident i-ar fi plăcut s-o mai acuze pe Nicole că minte, dar nu îndrăzni. Mai degrabă se lăsă pradă furiei. Zgâlțâindu-și scaunul, strigă:

– Ești o....!

Se opri subit, conștientă că era punctul de atracție al sălii. Iar privirile ațintite asupra ei erau extrem de lipsite de simpatie. O mai privi o clipă pe Nicole cu ochii strălucind de ură și părăsindu-și brusc locul, ieși în trombă din hol.

Plecarea sa cufundă asistența într-o tăcere stupefiată. Bob Maher își reveni primul:

– Domnule președinte, pentru că Eunice a binevoit... să-și retragă plângerea, sugerez din partea clubului să-i adresăm scuze domnișoarei Lockwood, care a fost subiectul acuzațiilor fără fundament.

Propunerea stârni entuziasmul și Lang, în numele tuturor persoanelor prezente, îi adresă scuze. Cuvintele sale fură urmate de aplauze călduroase și Nicole se consideră încurajată. În ochi îi veniră lacrimi și se strădui să le stăpânească. Partida era câștigată, nu era momentul să plângă.

Restul ședinței fu mai puțin furtunoasă. Toate problemele fură rezolvate în mod rapid și eficient și, în mai puțin de o oră, totul se terminase. Nicole aștepta ca trecerea să fie liberă pentru a ieși din rând. Zărindu-l pe Lang îndreptându-se spre ea, dădu din coate și i se alătură grăbită lui Eric.

În calitate de președinte, fusese obligat să se supună hotărârii majorității, dar în particular, cu siguranță nu era mulțumit de victoria pe care Nicole o repurtase asupra Eunicei Blanchard. Ori tânăra fată nu se simțea în stare să-i înfrunte încă o dată nemulțumirea.

Capitolul 8

– Oh, tată, a fost îngrozitor! Ce umilință pentru mine!

Sâmbătă dimineață, pe drumul spre Yallambee, Nicole îi povesti tatălui său evenimentele din ajun.

– Femeia aceasta este răutatea personificată. Nu înțeleg totuși de ce s-a înverșunat împotriva mea. După câte știu, nu i-am făcut nimic!

– N-ar trebui să te mai gândești la această treabă, afirmă Bryce.

Îi dădu o palmă ușoară și afectuoasă pe brațul fiicei sale.

– Esențialul este că acuzațiile n-au fost reținute.

– Dar răul a fost făcut, declară Nicole cu o mină dezolată. Acum, toți oamenii mă vor supraveghea pentru a se asigura de calitatea muncii mele, sunt sigură de asta.

– Ai prea multă imaginație!

Bryce râse ușor.

– Ai primit scuze publice. Ce-ți trebuie mai mult? Nimeni nu împărtășește părerea doamnei Blanchard.

Tânăra fată schiță un zâmbet jalnic.

– Ai dreptate. Totuși, aș fi preferat să se evite scandalul.

– Haide, încetează să-ți faci griji! Ai tot weekendul înaintea ta, și luni va fi o poveste veche, vei vedea!

Pentru oamenii din Nullegai poate, se gândi cu tristețe Nicole, dar Eunice și Lang nu vor fi gata să uite. Nu, pentru ei, problema nu era încă rezolvată. Întorcându-se spre tatăl său, Nicole îi puse întrebarea pe care o repeta sâmbătă după sâmbătă:

– Lang este acasă în acest weekend?

De data aceasta răspunsul fu diferit de cel din celelalte săptămâni:

– Nu, a luat avionul cu Clive Waterhouse și Bob Maher, pentru a asista la o întrunire a crescătorilor de animale din Tamworth. Nu se va întoarce decât luni.

Cu un oftat de ușurare, Nicole se lăsă pe spătarul scaunului său. Slavă Domnului, weekendul va fi cu adevărat un moment de repaus și de relaxare. Se speriase atât de mult la ideea de a trebui să-l înfrunte pe Lang după evenimentele din ajun. Îi trebuia timp, foarte mult timp, să se pregătească pentru atacurile pe care nu se îndoia că le va trebui suporta la viitoarea lor întâlnire. Nicole o ridiculizase pe viitoarea soție a lui Lang. Acesta cu siguranță nu era dispus să-i ierte afrontul. Probabil îl simțise ca și când îl primise el însuși.

Nicole și tatăl său își făcuseră obiceiul să prânzească sâmbătă foarte devreme și să-și petreacă restul zilei călărind pe proprietate. De-a lungul weekendurilor, tânăra fată ajunsese s-o cunoască în întregime. Colinele rămâneseră ținta favorită pentru plimbare.

Acolo, natura se păstrase încă în mod miraculos și animalele sălbatice trăiau libere ca în primele zile ale lumii. Flora era splendidă, fiecare pas nou acolo era o încântare. Nicole nu se lăsă surprinsă de

ariciul de mare acoperit cu ghimpi care își vâra botul terminat cu un cioc în pământ, pentru a căuta hrană, sau de pasărea-liră care cânta admirabil. De fiecare dată când se duceau pe coline, tatăl său îi dezvăluia o nouă minune.

De obicei, seara citeau, jucau jocuri de societate sau priveau la televizor, după dispoziție. Pentru Nicole, aceste weekenduri reprezentau o schimbare radicală a modului său de viață. De altfel, o aprecia. Începuse să înțeleagă gustul tatălui său pentru această viață liniștită, într-o anumită izolare.

Duminică fu o căldură toridă. De la un capăt la altul al orizontului, nici un nor, iar soarele orbitor făcea deja să nu se mai vadă albastrul cerului, când Nicole și tatăl său își terminară micul dejun.

– Ce facem astăzi? întrebă tânăra fată mijind ochii pentru a privi peisajul inundat de lumină prin fereastră.

– Fă ce vrei, draga mea. În ceea ce mă privește, voi fi obligat să-mi petrec ziua supraveghind proprietatea. Cu seceta asta, cel mai mic foc se poate propaga foarte repede, îi explică Bryce cu o urmă de îngrijorare.

– Pot să vin cu tine?

– Nu, nu. Plec cu mai mulți angajați și, văzând căldura, crede-mă, nu este o plăcere să stai afară. Te sfătuiesc să te duci să te răcorești în piscina lui Lang. Dacă vom descoperi un incendiu, Jessie va fi prima anunțată prin radio.

– Aș prefera să te însoțesc. Nu mă deranjează căldura și doi ochi în plus n-ar fi prea mult pentru a repera focurile, adăugă Nicole pe un ton convingător.

– Plecăm pe motociclete, nu călare.

– Ei și? exclamă tânăra fată, nesesizând diferența.

– Ei bine, va trebui să te urci în spatele meu.

Cum Nicole dădu din cap în semn de aprobare, Bryce continuă:

– Așa că vom fi împreună în același loc, iar ochii tăi vor vedea exact același lucru cu ai mei.

Nicole trebui să recunoască, nu se gândise la asta.

– Nu pot să iau un cal? sugeră.

– Nu se pune problema, făcu Bryce cu un zâmbet care-i ascundea cu greu rezerva. N-ai nici o idee de ce reprezintă un incendiu în aceste condiții. Te asigur că nu este o glumă. Nu cunoști domeniul destul de bine pentru a te putea lăsa să călărești singură. Pe de altă parte, chiar cel mai rapid cal nu este întotdeauna în stare să meargă mai repede decât un incendiu. Este suficient ca vântul să sufle peste foc și flăcările se răspândesc cu o viteză inimaginabilă. Nu-ți poți crede ochilor.

Fața Nicolei se lungi.

– Dacă am înțeles bine, trebuie să rămân acasă.

– Îmi pare rău, draga mea, dar este exact ce-ți rămâne mai bun de făcut într-o asemenea zi. Așa că du-te și fă o baie, cum ți-am propus. Vei putea să-i ții companie Jessiei. Toată lumea fiind plecată, sunt sigur că nu cere mai mult.

– Bine, bine, nu-ți voi sta în drum! afirmă Nicole cu o ironie glumeață.

Tatăl său râse cu blândețe. În timpul weekendurilor precedente, tânăra fată ar fi refuzat categoric să se ducă la Lang. Dar astăzi, știind că lipsea, acceptă. După ce îmbrăcă un șort și o bustieră cu spatele gol peste costumul de baie înflorat din două piese, părăsi casa puțin după tatăl său.

Pentru început, petrecu un timp cu Jessie, care-i servi un pahar mare cu o delicioasă limonadă rece. Stătură de vorbă prietenește și această oprire îi permise Nicolei să se odihnească. Doar faptul că venise pe jos pe căldura aceea, o obosise. Tatăl său avea dreptate, admise în cele din urmă. Pe o asemenea zi, dacă nu erai obligat, nu ieșeai.

Când tânăra fată își exprimă gândul de a face o baie, Jessie o copleși cu sfaturi, ca o mamă.

– Să nu rămâneți prea mult timp în apă. Soarele vă va arde pielea.

– Nu vă faceți griji, voi fi prudentă, promise Nicole. N-am intenția să schimb bronzul meu frumos cu niște bășici!

– După baie, vă veți putea instala pe un șezlong la umbnră, adăugă Jessie indicând cu mâna bolta de verdeață.

Nicole consimți, și după ce-și lăsă hainele în baia de la parter, traversă terasa, îndreptându-se spre dreptunghiul albastru și strălucitor al piscinei. Se hotărâse să nu-și pună cască și-și strânsese părul cu o clamă. De data aceasta, nu-și dădu osteneala să încerce temperatura apei cu vârful piciorului înainte de a se arunca în ea. Plonjă imediat.

În comparație cu aerul înăbușitor, apa era minunat de răcoroasă. Nicole parcurse pe spate toată lungimea bazinului. Era o adevărată încântare. Un timp, făcu pluta într-o relaxare și un calm perfecte. Când razele soarelui începură să-i ardă fața, se întoarse pe burtă și începu să înoate destinsă.

Marea parte a dimineții se desfășură astfel.

Tânăra fată își întrerupea băile pentru lungi clipe în care aproape adormea pe un șezlong la umbră. Jessie veni o dată s-o anunțe că Bryce luase legătura cu ea prin radio. O asigurase că totul se desfășura bine. El și ceilalți bărbați nu reperaseră încă nimic îngrijorător. Nicole îi

mulțumise că o ținea la curent, apoi îi propuse să facă o baie cu ea. Femeia izbucnise în râs, exclamând:

– Eu nu părăsesc niciodată uscatul!

Câteva clipe mai târziu, un zumzăit ca de albină o trezi pe Nicole din somnolență. Ridicând pleoapele grele, văzu insecta învârtindu-se în jurul buricului ei și, din prudență, se hotărî să plece în apă, fără să mai aștepte.

Nu rămase mult în piscină și, întorcându-se cu pași lenți, cu mintea puțin toropită de căldură, se izbi de un trup musculos. Două mâini i se așezară pe talie. Apoi două brațe o îmbrățișară ferm, înăbușindu-i un strigăt de surpriză:

– Lang! șopti în sfârșit. Ce...

Buzele lui Lang puseră stăpânire pe ale sale, oprindu-i vorbele, dar nu și bătăile inimii. Emoția era prea puternică. Nicole se agăță de el pentru a nu cădea. Îndată ce Lang înălță capul, tânăra fată exclamă totuși:

– Ce te-a apucat?

Cu un zâmbet ironic în colțul gurii el răspunse:

– Oare n-am dreptul să pretind plată pentru folosirea piscinei mele?

– Nu accept acest gen de plată, replică tânăra fată. Prefer să-ți dau bani.

În zadar încerca să se elibereze.

– Și ce faci aici? Credeam că lipsești până luni.

– Ei bine, m-am întors mai devreme și am descoperit că nu-ți displace să te scalzi când nu sunt aici. În mod normal, nu te apropii de casa mea, nu-i așa, Nicky?

Râdea ca ntotdeauna de ea, pe un ton degajat.

"Aveam interesul să mă țin la distanță, răspunse Nicole în sinea sa. Când văd cât sunt de tulburată să fiu cu tine!"

Motivul pe care i-l spuse lui Lang fu însă complet diferit.

– Cred că și ție îți place mai mult să nu mă vezi, declară tăios. Așa că, dacă vrei să-mi dai drumul, mă voi întoarce glonț la tatăl meu.

– Oh, nu pleca!

Brațele lui Lang se strânseră și mai mult în jurul ei, zădărnicind dinainte orice încercare de evadare.

– Încă nu ți-am spus ce aveam de spus.

– În acest caz, să terminăm cât mai repede, te rog.

– De acord.

Cu amândouă mâinile, Nicole încercă să respingă pieptul gol al lui Lang, dar acesta nu se îndepărtă nici un centimetru de ea.

– Te previn, exclamă tânăra fată, cu intenția de o lua înaintea atacurilor sale, dacă vrei să-mi reproșezi ce s-a întâmplat vineri seara, nu-ți da osteneala. Îți voi cere imediat scuze pentru că am ridiculizat-o pe femeia vieții tale.

Chiar n-am avut de ales. Dintr-o toană, era gata să-mi distrugă cariera. A trebuit să mă apăr.

– Sunt conștient de asta. Află că Eunice Blanchard nu este femeia vieții mele, afirmă pe un ton dur. Poate am fost văzuți împreună de mai multe ori de la moartea soțului său. Dar probabil nu știi că mi-a cerut doar sfaturi pentru administrarea proprietății. Nu este absolut nimic între noi.

– Mincinosule!

În fața acestei dovezi de rea-credință masculină, Nicole nu se putu stăpâni să exclame:

– Într-o după-amiază, întorcându-mă de la piscină, v-am văzut pe amândoi în fața ușii sale! Am văzut cum te-a întâmpinat! Relațiile nu păreau limitate strict la afaceri.

– Poate ar fi trebuit să spionezi mai mult timp, afirmă Lang cu o voce ascuțită. Ai fi constatat că m-am smuls cu fermitate sărutului său nedorit.

– Asta spui tu! ripostă cu furie Nicole. Dar am auzit zvonurile care circulă.

– Puțin îmi pasă de ce ai auzit!

Degetele lui Lang se strânseră și mai tare pe talia tinerei femei.

– Eunice nu este nimic și nu va fi niciodată nimic pentru mine. Am făcut-o să înțeleagă limpede asta, acum câteva săptămâni, deoarece nutrea unele iluzii în legătură cu acest subiect.

Nicole se hotărî totuși să-l creadă.

– Și vineri seara? insistă tânăra fată. Am remarcat cum îi spuneai Eunice în sus, Eunice în jos!

În timp ce eu eram neglijabila domnișoară Lockwood, străina de Nullegai, n-o puteai face mai bine s-o simt.

La această acuzație, Lang ridică ochii spre cer.

– Prostuțo! de ce dai atâta importanță acestor detalii? Evident, i-am spus Eunice, pentru că o cunosc dintotdeauna. Pentru mine n-a fost niciodată doamna Blanchard! o asigură în cel mai energic mod.

Își strecură o mână după ceafa Nicolei și o obligă să-și întoarcă fața spre a sa. Cu o voce mai blândă declară:

– Nu ești o străină, Nicole, trebuie să mă crezi.

În spatele genelor lungi și arcuite, privirea tinerei fete exprima încă scepticism.

– Dacă n-aș fi reușit să-mi dovedesc afirmațiile, ar fi găsit pe cineva s-o sprijine și mi-aș fi pierdut postul fără să miști un deget.

Îl copleșea cu reproșuri, uitând totuși că ea se arătase nesuferită față de el. În definitiv, ar fi avut motive să-și dorească să fie concediată.

– N-aș fi avut nevoie, făcu Lang zâmbind.

– Spune mai degrabă că n-ai vrut să mă aperi! îl corectă Nicole cu agresivitate.

– Atenție! exclamă Long coborând spre ea o privire glumeață și amenințătoare în același timp.

M-ai tratat drept mincinos o dată, fără consecințe. În locul tău, n-aș forța norocul a doua oară!

Corpul puternic lipit de al ei o lipsea pe Nicole de puteri. Adunându-și ultimele urme de energie, aceasta strigă:

– Oare ce ai putea să-mi faci? Ei bine, permite-mi să renunț la strălucita ta companie.

Îl privi atent, cu un aer insolent.

O clipă crezu că Long îi va suci gâtul. Apoi licărirea de mânie dispăru din ochii aurii și bărbatul slăbi ușor strânsoarea.

– Într-adevăr, poate ar fi mai bine să te las să pleci... cât timp mai sunt în stare, murmură.

Acum, Nicole era liberă. Observă brusc că nu mai avea dorința de a fugi, așa cum își imaginase.

– Cât timp mai ești în stare? repetă tânăra fată, jumătate suspicioasă, jumătate intrigată.

Dintre ei, Lang se întoarse primul. Se îndepărtase deja cu câțiva pași, când făcu brusc stânga-mprejur, pentru a o privi drept în față.

– Exact, provocatoare mică, mică...

Se stăpâni la timp să rostească un cuvânt cu siguranță destul de dur și reveni spre Nicole, cu o mină furioasă. Plină de teamă, aceasta se dădu imediat înapoi.

– Ca toate femeile, ai darul să mă înnebunești, dar vei vedea tu! Nu-ți voi permite să-mi tulburi viața, jucându-te cu mine după toanele dispoziției tale.

Să-i tulbure viața? De stupefacție, Nicole rămase țintuită locului. Oare înțelesese bine? Temându-se că-i interpretase greșit cuvintele, bâigui cu timiditate:

– Oare vrei... să spui....?

– Că te doresc? Da! Că te iubesc? Din nou da!

Privirea o susținu pe a sa cu îndrăzneală, dar tânăra fată crezu că-i percepe emoție în voce.

– Presupun că asta voiai! continuă Lang. Ai hotărât să-l faci să plătească pe alt bărbat pentru suferințele pe care ți le-a pricinuit Julian. Și eu am fost ales! Oare nu m-am substituit lui încă din prima noapte?

– Nu, nimic nu este mai greșit, făcu Nicole, cu fața luminată de un zâmbet radios.

Inima îi era pe cale să explodeze, atât o umpluseră de fericire cuvintele lui Lang.

– Nu ești bărbatul care să folosească drept înlocuitor altuia, îi explică. De fiecare dată când am încercat să mă gândesc la Julian, chipul tău îmi apărea în minte.

Buzele lui Lang schițară o grimasă cinică:

– Probabil ai încercat o mare ciudă!

– Da, acceptă Nicole, adresându-i o privire malițioasă. Dar era și mai rău! În acel moment mă aflam cu bărbatul pe care-l iubeam la nebunie

– un bărbat care pretinde că mă iubește de asemenea – și nu se gândește decât să mă copleșească mereu cu acuzații fără fundament.

Străbătu spațiul care-i despărțea și-și înnodă brațele în jurul gâtului lui Lang. Privindu-l cu o adorație neascunsă, îl întrebă:

– În loc să mă acuzi, n-ai putea să mă săruți mai degrabă?

Lang o atrase aproape violent lângă el. Chiar înainte de a pune stăpânire pe buzele ei, șopti:

– Este un aranjament posibil.

Vocea vibrantă răsună îndelung în urechile Nicolei, atât de mult cât dură sărutul lor. Se topea în contact cu trupul puternic strâns lângă al său. Mâinile lui Lang o copleșeau cu mângâieri și tânăra fată nu mai rezistă dorinței să-și plimbe degetele peste spatele lui musculos, ferm și cald.

Încet, buzele lui Lang coborâră irezistibil, atingând la fel de ușor ca un fulg obrajii catifelați, gâtul oferit și umerii tinerei. Cedând emoțiilor puternice, Nicole răspunse fără reținere, trasând o linie de mici sărutări înflăcărate de-a lungul maxilarului pătrat, apoi al gâtului bronzat. Cu un oftat pasionat, Lang prinse în mâini fața tinerei fete.

– Când? o întrebă pe un ton încărcat de emoție. Când ne vom căsători? Nu mai pot suporta să te țin în brațe, știind că nu ești a mea. Vreau să te țin aici pentru totdeauna! Să ne căsătorim cât mai repede posibil, draga mea!

Nicole întoarse ușor capul pentru a-i săruta căușul palmei.

– Când vei vrea, dragostea mea, acceptă radioasă.

Long îi adresă un zâmbet nonșalant și senzual, care-i acceleră bătăile inimii. Trecându-și un braț în jurul umerilor săi, bărbatul o luă cu el.

– Vino, să nu rămânem aici. N-aș fi crezut că-mi voi face cererea în căsătorie pe marginea unei piscine.

– Este un loc care mi se potrivește întru totul! glumi Nicole.

– Există încă multe alte lucruri care ți se potrivesc, draga mea! exclamă Lang cu o blândă ironie. Mă gândesc de exemplu la o bună corecție pentru a te pedepsi că ai crezut că te-am tratat ca pe o străină de Nullegai, vinerea trecută.

Nicole ridică spre el o față marcată de reproș:

– Aș fi putut să-mi pierd postul și n-ai fi reacționat.

– Cine te-ar fi făcut să-l pierzi?

– Ei bine, Eunice... și oamenii care s-ar fi aliat părerii sale, evident!

– Și, după tine, cine ar fi urmat-o pe Eunice?

– De unde să știu? După privirea dură pe care ai ațintit-o asupra mea în timpul ședinței, cu siguranță ai fi fost primul.

– Cât te înșeli în privința mea! Îmi reproșam că nu te puteam scoate din inima și din mintea mea.

– Și ai găsit soluția! Cea mai radicală, era să mă alungi pur și simplu din oraș.

– Ești într-adevăr încăpățânată!

Lang își plecă asupra ei ochii în care strălucea amuzamentul.

– Oare n-ai înțeles că nimeni n-ar fi susținut-o pe Eunice? De ce te mai îndoiești? Dacă vrei să știi, toată lumea mi te-a ridicat în slăvi. Oamenii din Nullegai sunt încântați de munca ta. Crede-mă, Eunice n-avea nici o șansă împotriva ta!

La aceste cuvinte, tânăra fată roși de plăcere.

– Măcar dacă aș fi știut! oftă. Nu mi-ar mai fi fost atât de teamă că n-am să te mai văd. Știi de ce te-am evitat în timpul acestor săptămâni?

Sufeream prea mult, când eram lângă tine, la gândul că te vei căsători cu Eunice.

– Atunci înțelegi ce simțeam eu, văzându-te mereu în compania lui Eric Nicholls, replică imediat Long.

– Cum? Erai gelos pe Eric?

Nicole nu-și credea urechilor.

– Sper să nu mai încerc niciodată sentimentele care mă copleșeau când vă vedeam împreună! exclamă bărbatul, aproape cu violență.

– Dar n-aveai motive să fii gelos, protestă Nicole. Nu ți-am spus că nu l-am încurajat deloc pe Eric să mă însoțească peste tot? Suntem amândoi interesați de natație, atâta tot.

– Cu timpul, oamenii se schimbă, afirmă Lang. Ai fost foarte îndrăgostită de Julian.

– Așa credeam. Acum, îmi dau seama că a fost o iluzie. Ceea ce simțeam pentru el nu era nimic în comparație cu ce simt pentru tine.

Era cel mai minunat răspuns, și Lang îi mulțumi Nicolei în cel mai plăcut mod. Sărutul său exprima intensitatea pasiunii ce i-o trezea. Când buzele li se despărțiră, Nicole înclină capul într-o parte, cu un aer malițios:

– Când ți-ai dat seama că ești îndrăgostit de mine? îl întrebă.

– Încă din prima noapte, afirmă Lang fără ezitare.

Nicole rămase cu gura căscată de surprindere:

– Dar nu este posibil! Eu.... noi...

Se îmbujoră la această amintire.

– Nici măcar nu m-ai văzut! spuse pe nerăsuflate bărbatul, zâmbind amintirilor. Plângeai atât de tare în somn, încât am considerat absolut normal să te iau în brațe pentru a te consola. Apoi, tot cu același scop, te-am sărutat. Ai răspuns cu o asemenea pasiune sărutului meu, încât m-am surprins regretând că nu sunt cel pe care-l iubeai.

Pentru a-l tachina, Nicole îi aminti:

– Ai pretins că nu m-ai luat în brațe decât pentru a putea dormi!

– Da, mă împiedicai să dorm, este adevărat! susținu Lang cu un aer poznaș. Eram împărțit între dorința de a te ține lângă mine pentru a te proteja și cea de a-i spune două vorbe bărbatului care ți-a făcut atât de mult rău.

– Regret că n-am știut asta, afirmă Nicole. Dacă aș fi știut, poate n-aș fi fost atât de agresivă față de tine.

– Asta te-ar fi scutit de multe frământări, draga mea.

Își trecu mâna de-a lungul taliei și a șoldurilor ei.

– Ai slăbit, făcu pe un ton de reproș.

– Trebuia să mă obosesc muncind, pentru a nu mă gândi la tine, îi explică Nicole. Dar nu te îngrijora, voi lua foarte repede în greutate. Poate...

Îi adresă o privire malițioasă.

– Poate voi deveni la fel de grasă și de liniștită ca vacile tale.

Lang se prefăcu indignat.

– Vacile mele nu sunt grase, sunt frumoase!

– Oh, Dumnezeule, mai am multe de învățat, exclamă Nicole pe un ton prefăcut umil.

Credeam că-ți fac un compliment.

– Aștept altele, făcu Lang ațintindu-și asupra Nicolei privirea aurie, de o strălucire aproape insuportabilă.

– Ce fel de complimente?

Lang, în loc de răspuns, o luă în brațe și puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul cu care-i răspunse tânăra fată dovedea mai bine decât orice cuvinte cât de mult îl iubea și câtă nevoie avea de el.

Sfârșit